

சேரருடைய வஞ்சியும் சிலாசாஸனவழிஞ்சு

(மு. ராகவையங்கார்)

**THE VANJI OF THE CHERAS AND INSCRIPTIONAL
EVIDENCE**

By

M. RAGHAVA AIYANGAR.

(Chief Pandit, Tamil Lexicon Office)

RAHAMANDRADHYAYA
O. R. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY
TIRUVANMIVUR

PREFACE

This article seeks to prove, with the help of inscriptions, that the modern Karūr on the banks of Āmrāvati is the Vañci, the ancient capital of the Chēras. It is also pointed out that the ancient Chēra or Kēraḷa kingdom comprised within itself both the Koṅgu-maṇḍalam and the countries bordering on the west coast, and that a scion of the Chēra kings ruled over the inland country of Koṅgu-maṇḍalam in later times.

சேரர்வஞ்சியும் சிலாசாஸனவழக்கும்

சேர்சோழபாண்டியர் என்ற மூவேந்தர்க்கும் பழைமையாகவே உரிமைபூண்ட தமிழகமானது குடபுலம், குணபுலம், தென்புலம் என மூவகைப்படுத்தப் பட்டதென்பதும், அவற்றுட் குடபுலம் சேரர்க்கும், குணபுலம் சோழர்க்கும், தென்புலம் பாண்டியர்க்கும் உரியன என்பதும் முன்னூல்களாலும் பின்னூல்களாலும் நன்கறியப்பட்டவை. இதுபற்றிய குடபுலங்காவலர் மருமான், குடக்கோ, குடவர்கோமான் எனச் சேரும், குணபுலங்காவலர் மருமான் எனச் சோழரும், தென்புலங்காவலர் மருமான், தென்னவன் எனப் பாண்டியரும் வழங்கப்பட்டனர். தென்புலத் தங்கு வடபாலுள்ள தமிழக வரைப்பு இருபத்தியாட்டி ஒரு பகுதி குடபுலமாகவும் எண்பாற்பகுதி குணபுலமாகவும் அமைவதாம். இவற்றுட் குடபுலம்—குட்டம் குடம் பூழி முதலிய மலைகடற்பகுதிகளையும் பன்றிமலாதி முதலிய உண்ணாட்டுப் பகுதிகளையும் உடையது. உண்ணாடு கொங்குமண்டலம் எனவும் பெயர்பெற்றது. இவ்விருபத்தியாட்ட குடபுலவுரிமை பற்றியே குட்டிவன் குடவன் பூழிபன் கொங்கன் என்று சேரவேந்தர் வழங்கப் பெற்றனர். சோழர்க்கு பரம்பரையுரிமையுடையனவாகச் சங்கநூல்களும் பிறவுங் கூறப் பெற்ற ஆரியர் முதலிய மலைகளும், ஆன்மொருரை, பீரியாறு, ராஞ்சி, வானி முதலிய நதிகளும், காவிரியுடன் பிறநதிகள் கூடப் புக்குடலாம், கருவூர் ஆழார் குழுமூர் பேரூர் முதலிய ஊர்களும் நன்னகம் நக்கோண்ட கொங்குநாடு சேரதாசுட புலத்தின் வேறுபட்டதன்று என்பது முக்கியமாக அறிதற்சூரியது. இக்குடபுலத்தின்கண் ஸ்ரீ அவ்வைந்தாறு ஆதித்தநகரமும் விளங்கியதாகும். இவை யாவும் சங்கசெய்யுட்களையும் பின்னூல்வழக்குக் களையுந் துணைக்கொண்டு, மகாவித்வான் ரா. இராமவையங்கார் அவர்கள் எழுதிய வஞ்சிமாநகர் என்ற நூலினும் யானெழுதிய சேரன் செங்குட்டுவன் என்ற நூலினும் பார்க்கக் காணலாம். இவ்வுண்மைகள், இதுவரை வெளிவந்தன சிலாசாஸனங்களை ஆராய்ச்சி செய்யுமிடத்தும் செவ்விதிற் பெறப்படுகின்றன. ஆதலின், அவ்வாராய்ச்சி முறையில், அவ்வுண்மைகளை இங்கு விளக்கவிரும்புகின்றேன்.

சோழன் செங்கண்ணுக்கும் சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறைக்கும் பெரும்போர்மூண்ட களம் திருப்பேளர்புறம்¹ என்றும், அதனில் சேரன் படைமுதலியான கணையன் என்பானைவென்று அவனது கழுமலத்தைச் சோழன் கைப்பற்றியதோடு, அச்சேரமானையே பிடித்தக் குணவாயிற்¹ கோட்டத்துச் சிறையிலிட்டனன் என்றும், அக்காலத்துப் பொய்கையார் என்ற புலவர்பெருமான் செங்கண்ணது வெற்றிக்களத்தைப்பாடி அச்சேரமானைச் சிறையிலித்தனன் என்றும் களவழி நாற்பது (36), அகநானூறு (44), புறநானூறுகள் (74) கூறு

1. 'திருப்போர்ப்புறத்து' என்று, களவழி நாற்பது முதலிய அச்சுப் பிரதிகளிற் கண்ட பாடம், 'திருப்பேளர்ப்புறத்து' என்று அவற்றின் சுவடிகள் சிலவற்றிலும், ஆண்டுக் 'குடவாயிற் கோட்டம்' என்றள்ள பாடம், 'குணவாயிற்கோட்டம்' என்று தமிழ்நாவலர் சரிதைவிலும் (158) காணப்படுகின்றன. இவையிரண்டும் சிறப்புடையவை என்பது பின்வருங் கூற்றுக்களாற் பெறப்படும்.

கின்றன. இவ்வாறு சேர சோழர்க்குள் போர்நிகழ்ந்த களமான திருப்பேளர்ப்புறம் என்பது, மழகொங்காட்டுத் தலங்களுள் ஒன்றாகும்¹. இது திருப்பேரகர், திருப்புறம், திருப்புறத்தறை, திருப்பேர்த் திருப்புறத்தறை எனச் சாஸனங்களிற் வழங்கப்படுகின்றது. இவற்றுள் திருப்பேர் திருப்பேரகர் என்பன, ஆங்குள்ள பாடல்பெற்ற திருமால் ஆலயத்தையும், திருப்பேர்த் திருப்புறம் முதலியன அங்குள்ள சிவாலயத்தையும்² குறிப்பன. இனி அர்ப்போரிற் கைப்பற்றப்பட்ட கழுமலம் என்பது, சீகாழியன்றென்தும், சேரர்க்குரிய கொங்கு நாட்டதோர் ஊர் என்றும் உணர்க. ‘குட்டுவன் கழுமலத்தன்ன’ என்பது அகம் (270). இது நெல்லை என வழங்கப்பட்ட ஊரின் பழம் பெயராகும். இந்நெல்லைக்குப் பழைய புராணமொன்று உண்டி. நெல்லைமாநகர், கழுமலம் என்பன அவ்வூரின் பெயர்கள் என்பதும் அது திருச்சிராப்பள்ளியில்லா உடையார்பாளயம் தாலுகாவில் உள்ள தென்பதும், கழுமலநாத ஸ்வாமி என்பது அவ்வூர்ச் சிவபிரான் திருநாமம் என்பதும் அந்நெல்லைமாநகர்ப் புராணத்தாலும், அதன் சுவடியெழுதினோர் குறிப்புக்களாலும் தெரியவருகின்றன.³

“குதன்...நகர் கழுமலப் பெருமை சொன்னான் மன்னோ”

என்றதொடர் அப்புராணத்து வருதல் குறிப்பிடற்பாலது. கழுமலத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த களிற்று கரிகாலனை முடிசூட்ட வேண்டித் தன் மேலெடுத்துச் சென்று அண்மையிலுள்ள கருவூர்க்குச் சென்றது— என்று பழமொழியில் (62) கதைகுறிக்கப்பட்ட ஊர் இதுவேயாம். இவ்வூர்போலவே, குணவாயில் என்பதும் அக்கொங்கு நாட்டுள்ளதே. சேரர்க்குரிய கருவூர்க்கு நெர்க்கிழ்பால் உள்ளதனால் இஃது அப் பெயர் பெற்றது. சிதம்பார் தாலுகாவில் குணவாசல் என்று இன்றும் வழங்கப்பெறும் இவ்வூர் தேவாரவைப்புத்தலமாம் என்பது,

“குடவாயில் குணவாயி லானவெல்லாம்” (அப். கேடத். கோ. 7)

“கொடுங் கோவலூர் திருக்குணவாயில்” (சம். கேடத். கோ. 7)

எனவருந் தேவாரத் தொடர்களால் அறியப்படும். சேரன் சிறை

1. “பாண்டிய குலபதி வளநாட்டு...திருப்பேர்” என்பது சாஸனம் (S. I. I. Vol. vii, p. 366). உவ்வளநாடு, வடகரைமழநாடாகும் (M.E.R. Nos. 132 of 1925-29).

2. S. I. I. Vol. vii, p. 308— இச்சாஸன முதலியவற்றில் ‘இவ்வூர்த் திருப்புறத்தறையும் பெருமானடிக்கு’ என வருதலால், திருப்புறம் என்பதும் அவ்வூர்ச் சிவன்கோயிற்பகுதியின் பெயர் என்பது தெரியலாம். இது திருச்சுடைமுடி என்ற தேவாரவைப்புத்தலமாம் என்பது அவ்வூர்ச் சாஸனங்களால் தெளிவாகின்றது (S. I. I. vii, No. 499). இதுவே, ‘திருப்பேளர்ப்புறம்’ எனப் புறநானூறு முதலியவற்றிற் கூறப்படுவதாம்.

3. A Descriptive Catalogue of Tamil Manuscripts, Vol. ii, p. 612 (1916).

வெள்ளாற்றின் தென் கரையில் இவ்வூர் உள்ளதாக அப்புராணம். அங்குக் கழுமங்கலம் என்றுள்ள ஊர் இதுபோலும்.

வைக்கப்பட்ட இக்குணவாயிற் கோட்டமே, இளங்கோவடிகள் வாழ்ந்த இடமாகக் கொள்ளற்குரியது.

இங்கனம் சோர்க்குரியவாகத் தெரியும் கழுமலம், குணவாயில் திருப்பேர்ப்புறம் என்பன, சோண்டெல்லையில் சங்ககாலத்து அமைந்திருந்த ஊர்கள் என்றும், அவ்வெல்லையிற் பிறிதொன்றும் சோ சோழர்க்குட் போர் நிகழ்ந்ததற்குக் காரணமாயிற்றென்றும் கருதற்குரியன. சோழன் கொச்சைக்கண்ணைத் திருநறையூர்ப் பதி கதவித பெரிதும் சிறப்பிக்கின்ற திருமங்கைமன்னன்,

“மின்னா லேவேந்து விளத்தை¹ வேளை
விண்ணேறத் தனிவேலுய்த் தலகமாண்ட
தென்னாண்ட குடகொங்கன் சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடஞ் சேர்மின்களே.”

(பெரிய திருமொழி. 6, 6, 6.)

என்று பாடுதல் நோக்கத்தாகும். இதனுள் சோழன் செங்கண்ணுக்குப் பெரும்பகைவனாய் இருந்தவன் விளந்தைவேள் என்றும், அவனைப் போரில் வென்று சோழன் உலகமாண்டவன் என்றும் கூறப்படுதல் காரணம். பகைவனான வேள், விளந்தை என்ற ஊரின் தலைவன் என்பது அவன் பெயர் குறித்தும். விளந்தை என்பது, முன்பு கொங்குநாட்டாயிருந்த உடையார்பாளையம் தாலுகாவில் உள்ளது.² இவனுரைத் தலைமையாகக் கொண்ட பிரதேசம் விளந்தைக் கூற்றம் விளந்தையாற்று எனச் சாஸனங்களிற் பரிகளின்றது.³ இக்கூற்றத்தில் முன்படங்கியிருந்த ஊர்களை மேற்கூறிய கழுமலமும் குணவாயிலும். இதனால், சோனுடன்பொருது சோழன் கையாற்றியதாகக் களவழி கூறும் கழுமலம் என்ற ஊர் விளந்தைவேளுடையது என்பதும், அவ்வேள் செங்கண்ணைப் பொருதவன் என்று திருமங்கையார் கூறுதலினை, பெருவேந்தனால் சோவந்தியுடைய முதுகையாய் இருந்தவன் அவன் என்பதும் புலனாம். ஆகவே, அவ்விளந்தையைச் சார்ந்த கழுமலப் போரில் சோழனை எதிர்த்தவனாக அகநானூறு (44) கூறும் கணையன் என்பவனை அவ்விளந்தை வேள் என்பதும், அவனை “விண்ணேறத் தனிவேலுய்த்து உலகமாண்டவன்” செங்கண்ணை என்பதனால், அச்சோரன் கழுமலங்கொண்ட வெற்றியே அவ்வாழ்வாராலும் சிறப்பிக்கப்பட்ட தென்பதும் பெறப்படுவன. சோனுக்குரிய கொங்குபகுதி இங்கனம் செங்கண்ணால் வெல்லப்பட்டது பற்றியே, அப்பெரியார் ‘குடகொங்கன்’ என அச்சோழனை வெற்றிப் பெயராற் சிறப்பித்ததூஉம் என்க. ‘குடகொங்கு’ என்பதனால் சோரது குடபுலத்துள் அடங்கியதே அப்பிரதேசம் என்பது பெறுதும்.

1. விளந்தவேளை’ என நாலாயிரப் பிரபந்தத்திற் பதிப்பிடப்பட்ட பாடம், விளந்தைவேளை எனத் திருத்தஞ்செய்தற்குரியது.

2. இவ் விளந்தையில் கச்சியரையர், கச்சியராயர் என்ற சிற்றடிகள் பிற்காலத்தும் இருந்தாண்டனர். இவ்வுரக்குரிய உடையார்பாளையம் ஐமீன் தார், இக்கச்சியராயர் வழியினர்போலும்.

3. M.E.R., No. 233, 249 of 1916.

இக்கொங்குப் போரில் தோல்வியுற்ற சேரமானை 'வஞ்சிக்கோ' (39) எனவும், அவன் படையாளரைக் 'கொங்கர்' (14) என்றும் பொய்கையார் கூறுகின்றார். இதனால், வஞ்சியைத் தலைகராகக் கொண்ட கொங்குநாட்டில் நிகழ்ந்த போரே அப்புலவரார் பாடப்பட்டதென்பது தெனியலாம். "கொங்கர்கோ-கருவூர் அரசன் ; கருவூர்-வஞ்சி" எனக் களவழியுரையாளரான முன்னோரது குறிப்பும் இக்கருத்தையே தெளிவித்தல் காண்க (39 உரை). இவ்விளந்தைப் பிரதேசம் செங்குணனால் வெல்லப்பட்ட பின்பே, அது சோனுட்டுப் பகுதியாயிற்று என்றும் உய்த்துணரப்படும்.

இனி, மேற்கூறிய விளந்தைக் கூற்றமான உடையார்பாளயந்தாலாகாவில் பழுவூர் எனப்பட்ட ஊரொன்று பாடல்பெற்ற சீவாலயமுடையது. இவ்வூர்த் தலைவர்கள் பழுவேட்டரையர்¹ எனப்படுவர். முதற் பராந்தகசோழனுக்கு மகட்கொடுத்த மாமன், இப்பழுவேளீருள் ஒருவனை கண்டன் மறவன் என்னும் பெயரினன். இவனைக் கேரளராஜன் என்று அன்பில் சாஸனமொன்று கூறுதல் குறிப்பிடத் தக்கது.² இதனால் இப்பழுவூர், கழுமலங் குணவாயில் கள் போலவே, கொங்குச் சேரர்க்குரியதாய் ஒரு காலத்திலிருந்தது என்பது அறியப்படும். இப்பழுவூர்ச் சீவபிரானை,

“அந்தணர்களான மலையாளாவ ரேத்தம் பழுவூரான்”

எனச் சம்பந்தமூர்த்திகள் பாடியிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது. மலையாளர் என்பது மலைநாட்டு மக்கள் என்னும் பொருளதாம். கொல்லி மலையில் வாழ்பவரையும் மலையாளர் என்றும், கொங்குப் பிரிவுர் மகதைநாடுமான மலாட்டினை (மலையமாண்டை) மலைமண்டலமென்றும் சாஸனங்கள் கூறுகின்றன.³ இவற்றால், சேரரது குடபுலத்துள், கொங்குமண்டலம் குணமலைநாடாமென்பதும், இப்போதை மலையாளம் குடமலைநாடாமென்பதும் பெறப்படும். இனி மேற்கூறிய பழுவூர் போலவே, 'மங்கலமடந்தை கோட்டம்' என்பதொன்று தேவந்தியின் வரலாறுரைக்கும் மாடலன்கூற்றில் வைத்து இளங்கோவடிகளார் கூறப்படுகின்றது. இது, கொங்குநாட்டில் மங்கலம் என்ற ஊரிலுள்ளதும் மிக்க பிரபலம் பெற்றதுமான மங்கலாதேவியின் கோயில் ஆகும். மதுரை ஜில்லா கம்பங்குடலூரில் உள்ள சாஸனமொன்றால், கொல்லமாண்டு 844 (கி. பி. 1669) ல் குலசேகரர் என்ற குடமலை நாட்டரசர் இம்மங்கலாதேவி கோயிற்கு அக்கூடலூரில் பூமியளித்த செய்தி கூறப்படுகின்றது⁴. இளங்கோவடிகள் கூற்றுக்கேற்பப் பிற்காலத்துச் சேரர்க்கினையினராலும் கொங்குநாட்டுக் கோயில் கொண்ட இத்தேவி வணங்கப்பெற்று வந்தமை இதனால் அறியத்

1. பழுவேள் - பழுவூர் வேள் எ - று. பழுவேட்டரையர் என்பது, சோழியதரையர், பல்லவதரையர், முத்தரையர் என்பன போலப் பழுவூர் வேளிரான அரசர் என்ற பொருளுடையது. [தரையர் - அரசர்]

2. M.E.R. 1926, p. 97.

3. Ibid No. 499, 501 of 1929-30 ; No. 288 of 1928-29 ;

4. Ibid No. 420 of 1907.

தக்கது¹. இதுவரை கூறிய சாஸனப் பிரமாணங்களால், சேரவேந் தர்க்குப் பழைமையாக உரியதே கொங்குமண்டலம் என்றும், அதன் கணுள்ளதே அவர் தலைக்கரான கருவூர் வஞ்சியென்றும் தெளிய உணரலாம்.

மேற்கூறிய முடிபினையே சங்ககாலத்துக்குப் பின்புமைந்த சாஸனங்கள் பலவும் தெளிவுறுத்துவன. இப்போது கிடைத்துள்ள பழைய தமிழ்ச் சாஸனங்களிலே 8-ம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட ஜடிலவர்மன் பாரந்தகன் என்ற பாண்டியன் அளித்த சீவரமங்கலப் பட்டயமும்² ஒன்றாகும். அதன் முதற்கணுள்ள அப்பாண்டியன் பிரசஸ்தியில் அடியில்வரும் பகுதி குறிக்கொண்டு நோக்கத்தக்கது:—

“ஆயிர வேலி யயிரூர் தன்னிலும்
புகழி யூரிலுந் திகழ்வே லதியனை
ஒடிபுறங் கண்டவ னெலியுடை நெடுந்தேர்
ஆடல் வெம்மா வையுடன் கவர்ந்தும்
பல்லவனுந் கேரளனு மாங்கவற்குப் பாங்காகிப்
பல்படையொடு பாரஞ்ஞளியப் பல்வெணப் பார்தெழுநது
குடபாலுங்³ குணபாலு மணுகலந்து விட்டிருப்ப
வெல்படையொடு மேற்சென்றற்கு
இருவரையு மிருபாலு மிடரெய்தப் படைவிடுத்துக்
குடகோங்கத் தடன்மன்னனைக் கொல்களிற்றொடுங் கொண்டுபோந்து
கொடியணிமணி நெடுமாடக் கூடன்மதி லாகத்துவைத்தும்
கங்கபூமி யதனளவுங் கடிமுரசுதன் பெயரறையக்
கொங்கபூமி யடிப்படுத்துக் கொடுஞ்சிலப்பூட் டிழிவித்துப்
பூஞ்சோலை யணிபுறவிற் காஞ்சிவாய்ப்பே ரூர்புக்குத்
திருமாலுக் கமர்ந்துறையக்
குன்ற மன்னதோர் கோயி லாக்கியும்” எனக்காண்க.

இவற்றுள் (1) அதிகம் தெர்ப்பிகளைக் கவர்ந்ததும், (2) குடகொங்கத் தடன்மன்னனைச் சிறைவைத்ததும், (3) திருமாலுக்குக் கோயிலாக்கியதும் ஆகிய பாண்டியனது மூன்றுசெயல்கள் உடம்பீற்று வினையெச்சங்களாற் கூறப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். இவ்வாறே, அப்பாண்டியன் வேண்மன்னனை வென்றதையும், கரவந்தபுரம் பொலிவுறுத்தியதையும் முறையே ‘கொண்டு’ ‘அமைத்தும்’ என்ற அவ் வெச்சங்களாற் குறித்து “எவமாதி விக்ரமங்கள் எத்துணையோ பல செய்து” எனப் பிரசஸ்தியாசிரியர் முடிக்கின்றார். இங்ஙனம் குறிப்பிடப்பெற்ற பாண்டியனது பெருஞ்செயல்கள் ஐர்த்தனுள், அவன் அதியனை வென்றபின் நடத்திய இரண்டாஞ் செய்தியே ஈண்டு ஆராய்ச்சிக்கு உரியது. இதனுள், அதிகற்குத் துணையாக வந்தவர்கள்

1. இதன் விவரம், ‘சேரன் செங்குட்டுவன்’ என்றநூலின் 89-90-ஆம் பக்கங்களிற் காண்க.

2. The Madras Museum Plates of Jatilavarman (Ep. Ind. Vol. XXII).

3. ‘குணபாலுங் குடபாலுங்’ என்று எதுகைக்கும் அரசர்செயற்கும் இயைய அமைதல் பொருந்தும்.

பல்லவனும் கோளனும் என்றும், அவ்விருவரும் நிலைகுலையும்படி பாண்டியன் தன் படைகளை விடுத்துக் குடகொங்கத் தடன்மன்னனைப் பிடித்துச் சிறையிட்டு அவனுட்டைக் கைப்பற்றினன் என்றும், பற்றியபின் இத்தகைய பெருவெற்றியருளிய தன் வழிபடுகடவுளுக்குக் கொங்குப்பேரூர்தி கோயிலமைத்தான் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளமை காணலாம். அதிகனுக்குத் துணைவந்தோர் பல்லவனுங் கோளனுமென மேலே கூறினமையின், சிறைப்பட்ட குடகொங்கத்தடன்மன்னன் என்பான், அவருளொருவ னாவனையன்றி முன்சுட்டப் படாத மூன்றாமொருவன் ஆகான் என்பதும் அவன் கோளனே என்பதும் தெளிவாம். குடகொங்கம் எனபதனால் கொங்குராடு குடபுலத்தைச் சார்ந்ததெனவும் அதன் அடன்மன்னன் என்பதனால், கொல்லிமலை அயிரைமலை முதலியவற்றைக்கொண்ட அக்குடபுலச் சோனே அவன் எனவும் எளிதில் அறியப்படும். படவே, அதிகனுடன் போர் நடத்திய கொங்குப்பக்கத்தே அவற்குத் துணைவந்தவருள் ஒருவனை சோனைப் பிடித்துச் சிறையிட்டு அவனுட்டினைத் தனக்குரித்தாக்கி, இவ்வாறு தான் எண்ணிய கருமத்துக்கு மேற்பட்ட வெற்றிப் பயனைப் பெற்றதற்கு உவந்து தன் வழிபடுகடவுளை வணங்கினான் பராதகன் நெடுஞ்சடையன் என்பதே 19சாஸ்தியாசிரியர் கருத்தாதல் காண்க. குடகொங்கத் தடன்மன்னன் வடகொங்கத்து அதிகனுக்கு உதவியது, அவ்வதிகள் சேர்க்கையினதால் பற்றியாம்¹. குடகொங்கன் என்று சோனை இச்சாஸனங் கூறியவாறே, ‘தென்னாடன் குடகொங்கன் சோழன்’ எனத் திருமங்கையார் கூறியதுடன், ஏறக்குறைய இச்சாஸனகாலத்தவரும் திருமாலடியாரும் சேரவேந்தருமான குலசேகரபெருமாள் தம்மைக் ‘கொங்கர்கோன்...கொல்லிகாவலன்’ என்று கூறிக்கொள்ளுகலாம்² அறியத்தக்கது.

இனி இக்கொங்குராட்டுக்கு உரியனவாகக் கல்வெழுத்துக்களிற்காணப்படும் வேறு பெயர்களும் மேற்கூறிய உண்மையையே வெளியிடுகின்றன. வீரகோளமண்டலம் வீரகோளவளநாடு என்பனவும் அக்கொங்குராட்டுக்கு வழங்கிய பெயர்கள் என்பது.

“வீரகோள மண்டலத்து ..முடிவழங்கு சோழபுரத்து”³

என்ற சாஸனத் தொடராலும் குமாலிங்கக் கல்வெட்டுக்களாலும்⁴ தெரியலாம். முடிவழங்கு சோழபுரம் என்பது கருவூர்க்குச் சோழர்காலத்து வழங்கிய பெயர்; “வெங்காலநாட்டுக் கருவூரான முடிவழங்கு சோழபுரத்து”⁵ எனக் காண்க. வீரகோளமண்டலம் என்பது வீரகோளன் என்ற சேரமானுக்கு உரித்தான நாடு என்னும் பொருளது.

1. ‘சேரவமிசத்து அதிகமான் எழினி’ ‘வஞ்சியர் குலபதி’ என்பன, சாஸனத் தொடர்கள் (S.I.I., Vol. i, p. 106).

2. திவ். பெருமாள் திருமொழி, 3, 10.

3. செந்தமிழ். தொ. 5, பக், 606.

4. I.M.P. Ch. Nos. 415, 423.

5. S.I.I.iii, p. 43; Ibid, ii, p. 288.

“ஸ்ரீ வீரபூபால நரபதி ஸ்ரீ வீரகேரளசக்ரவர்த்தி ஆதியாய் முறை முறையே பஸ்தூரூயிரத்தாண்டு செங்கோல் நடத்தாநின்ற ஸ்ரீவீரராகவ சக்ரவர்த்திக்கு”

என்று மலையாளத்துச் சாஸனமொன்று¹ கூறும். இதனால் வீரகேரளன் என்பான் சேரரின் ஆதிமுன்னோருள் ஒருவன் என்பது தெரிகின்றது. இவன்பெயரைச் சேரரின் கிளையினராய்க் கொங்கு நாடாண்ட இவன்வழி வேந்தர்களுந் தரித்திருந்தனர்.² இவ்வேந்தர் சாஸனங்கள் யாவும் பழனி, நாமக்கல், வெள்ளலூர் முதலிய கொங்கு மண்டலத்தூர்களிலே காணப்படுதல் குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால், வீரகேரளர் எனப்பட்ட சேரரின் நாடாதல்பற்றிக் கொங்கு அவர் பெயரை ஏற்கலாயிற்று என்பது அறியலாகும். இனி, சோழராதிக்கம் பெருகியநாளில் அவரார் கொங்குநாடு வெல்லப்பட்டமை யால் சோழகேரளமண்டலம்,³ கேரளாந்தக வளநாடு⁴ என்றும் அவர்பெயர் பெறலாயிற்று. சோழகேரளமண்டலம் - சோழராட்சிக்கு ளடங்கிய கேரளபூமி என்றபடி. கேரளாந்தக வளநாடு என்பது, சேரர்க்கு யமன்போன்ற சோழர்க்கு உரிமைபான நாடு என்னும் பொருளுடையது. மதுராந்தகன் என்று சோழரும், சோழாந்தகன் என்று பாண்டியரும்⁵ இவ்வாறே பிறரும் இத்தகைய வெற்றிப்பெயர் பூணுதல் முன்னேவழக்கே. அதனால் கேரளர்க்கு உரியதே கொங்குமண்டல மென்பதும், பிற்காலத்துச் சோழரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டபின் அவர்பெயரும் இணைக்கப்பட்டு அக்கொங்கு வழங்கப்பெற்ற தென்பதும் தெரியலாம். பழனிப் பிரதேசத்தைச் “சேரர்கொங்கு வைகாஜர் நன்னாடு” என்று அருணகிரிநாதரும்,

“சேரன் நெடுஞ்செங் கோன்முறை யென்றுத் திகழ்நாடு

கேரள கொங்கப் பேர்பிர சங்கம் கிளர்நாடு”

என இளையான் கவிராயரும்,⁶ மற்றும் பிற்காலக் கவிஞர் பலரும் சேரநாடென்றே கொங்குமண்டலத்தைப் பரம்பரைபாந்தனவெல்லாம் பரம்பரையாய் வந்த பண்டைமரபை அடியொற்றியனவேயன்றிப் பிறிதன்று. இம்மரபு, கொங்குநாட்டவராலும் பிறராலும் இன்றும்

1. Ind. Ant. vol. 53, p. 185.

2. முதல் ராஜராஜசோழன் காலத்தில், கொங்கு நாடாண்ட சேரனொருவனும் (His. Insc. of S. India, p. 71), அமரபுஜங்கன், அதிராஜ ராஜன், கோக்கண்டன் வீரநாராயணன் முதலிய சேரர்களும் இப்பெயர் தரித்தவர்கள்.

3. S.I.I. iii, p. 69.

4. Ibid, ii, No. 69.

5. மதுராந்தகன் என்பது உத்தமசோழன் பெயர்; சோழாந்தகன் என்பது வீரபாண்டியன் பெயர் (I. M. P. Rd. 25).

6. இப்புலவர், அவிநாசிப் புராணம், அப்பிரமேயப் புராணங்கள் பாடியவர். இப்பாடலடிகள், பிற்கூறிய புராணத்துள்ளன என்பர் (கொங்குமலர், தொகுதி - 1, பக். 15)

வழங்கிவருவதொன்றும். சிலவாண்டுகளாகவே இக்கொள்கைக்கு நேர்மையற்ற தடைகள் நிகழலாயின என்க.

இனி, கருவூர் என உலகவழக்கும் வஞ்சியெனச் செய்யுள்வழகும் பெரும்பாலும் பெற்றுள்ளங்கிய ¹நகரம், குடமலை நாட்டையும் கொங்குமண்டலத்தையுங்கொண்ட சேரரது குடபுலத்தின் ஆதித்தலைநகர் என்பதும், அஃது ஆன்பொருநரைக் கரையில் அமைந்தது என்பதும் முன்னூல்களால் நன்கறியப்பட்டவை. இத்தலைநகரையும் அதன் நதியையும் மேற்கே மலையாளத்து உள்ளனவாகக் கொண்டு பிறர் எழுதிவருவனயாவும் முன்னூல்வழக்குக்களோடு முற்றும் முரணுவதென்பதும், சேரரது வஞ்சிமாநகரும் ஆன்பொருநரையும், கொங்குநாட்டுக் கருவூரும் ஆம்பிராவதியுமே யன்றிப் பிறவல்ல என்பதும் வஞ்சிமாநகர், சேரன் செங்குட்டுவன் என்ற நூல்களில் ஆரிய பல பிரமாணங்களுடன் தெளியவிளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை பின்னும் விரிப்பது மிகையாதலின், அவ் இலக்கியப் பிரமாணங்களை விடுத்து அம் முடிவுகளைச் சாஸனங்கள் எவ்வளவுதூரம் ஆதரிப்பன என்பதைமட்டும் ஈண்டுக் குறிப்பிடுவேன்.

சேரவேந்தர்க்கு உரிய கொல்லிமலை ஆயிரைமலை² முதலியவற்றைத் தன்பாற்கொண்டிருந்தபிராஸிவோ, அவாது தலைநகரான கருவூர் வஞ்சியைத் தன்வகத்துடைய சிறப்புர் கொங்குநாட்டுக்கே உரியதாகும். இஃது அக்கருவூர்க்கு அந்தக் காலமளில் உள்ள புகழ்பூர்க்குன்றில்,³ 2000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதும் பிராமியமூர்த்தில் அமைந்ததுமான சாஸனமொன்றில்,

4 கருவூர்ப் பொன்வானிகன் கோசிபன் ஆதன்

எனவரும் தொடர்களினின்று உணரப்படுகின்றது. இவற்றுள் முதல் தொடரால், கருவூர் என்ற நகரும், அது பொன்வானிகரை உடைத்தென்பதும் தெரியலாம். பொன்வானிகர்-பொன்னின் பேதற் தெரிந்துவானிகம் புரிவோர். இவரைப் 'பொன்னுரை தெரிவோர்' 'பொன் தெரிமாக்கள்' என்பர் முன்னோர்.⁵ பொன்வானிகம் நிகழும் இடம் பொன்மலிந்த பெருநகரங்களை யாதலின், கருவூர்ப் பொன்வானிகன் என்பது, அபொன்றைப் பொலிவுடையது கருவூர் என்பதைப் புலப்படுத்தும். பொன்பொலிந்த தமிழகப்பகுதி கொங்குநாடே என்பது

1. இங்ஙனம் வழக்குப் பெறுதலைச் 'சேரன் செங்குட்டுவன்' 176-7 பக்கங்களிற் காண்க.

2. இஃது, ஆனைமலைத் தொடராகும். இதன் ஒருபகுதி திருவயிரை என்று சாஸனங்களிலும் ஐவர்மலை என்று உலகவழக்கிலும் பயிவ்ந்து (I. M. P. Mr. Nos. 236-239). இதுவே "நேருயர் நெடுவரை யயிரை" "ஆயிரை நெடுவரை" எனப் பதிற்றுப்பத்தில் சிறப்பிக்கப்படுவதாம்.

3. இது, புகழூர், புகலூர் (S. I. Ry) என இக்காலத்து வழங்கும்; ஈாமக்கல்லுக்கு 18-மைல் தூரத்தன்னது.

4. M.E.R. No. 343 of 1927-28.

5. சிலப். 14, 208; மணிமே. 28, 54.

நூல்களால் நன்கறியப்பட்டதாதலின்,¹ அந்நாட்டுப் பொற்றிரள் குவியுமிடம் அதன் தலைநகரே என்பதும் அறியலாம், அத்தகைய நகரம், பிராமிசாஸனம் அமைந்தவிடத்துக்கு அயலதான கொங்குக் கருவூரே என்பது வெளிப்படை. 2000 ஆண்டுகட்குமுன் உரோம ஏகாதிபত্যத்தின் செல்வவளத்தைத் தன் வாணிகத்தாற் கவர்ந்த தமிழகத்தின் பெருநகர்களிலே இக்கருவூர் சிறந்ததென்பது ரோம நாணயங்கள் அவ்வூரில் மிகுதியும் கிடைத்துள்ளதனால் அறிஞர் அறிந்தது. இத்தகைய பொன்களாலும் பொலிவுற்றது அப்பேரூர் என்க. ‘செல்வக்கருவூர்’ என்று பின்னோர் சிறப்பித்ததும்,² அந்நகரது பண்டைச் செல்வவளத்தின் தொடர்ச்சிபற்றிய தென்றே சொல்லத்தகும். இனி, ‘கோசிபன்’³ ஆதன் என்ற இரண்டாந் தொடருள், சேரவேந்தர்க்கு மிகுதியும்பயிலும் ஆதன் என்ற பண்டை இயற் பெயர்வழக்கைக் காணலாம். அரசர்பெயரை மக்கள் தம் கௌரவ நாமமாகத் தரித்தல் என்றுமுள்ள வழக்கு. ஆகவே, சேரார்க்குரியதும் செல்வப்பொலிவு உடையதுமான பெருநகரமே புகழியூர்ப் பழங்கல் லெழுத்துக் குறிப்பதென்பதும், அந்நகரம் கொங்குக்கருவூரென்றிப் பிறிதன்று என்பதும் பெறப்படும். இம்முடிவையே பின்வரும் சாஸனங்கள் பலவும் வலியுறுத்துவன.

பத்தாம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட பாண்டியன் இராஜசிம்மன் என்பானது சின்னமனூர்ப் பெரியதாமிரப் பட்டயத்தில்⁴

“கொடும்பைமா நகர்நிறைந்த குரைகடற் பெருந்தானே
இடும்பையுற் றிரியத்தன் இரணேதய மேற்கொண்டும்
புனற்பொன்னி வடகரையிற் பொழில்புடைசூழ் மதில்வஞ்சி
கனற்படவிழித் தெதிர்ந்தவீரர் கவந்தமாடக் கண்சிவந்தும்”

எனவரும் பிரசஸ்தியடிகள் ஈண்டு நோக்கத்தக்கன. அவ்விராச சிங்கனது வெற்றிச்செயல் பலவற்றுள் கொடும்பையாகிய கொடும்பாளூரிலும் வஞ்சிகரகர்ப்புறத்தும் நிகழ்ந்தவற்றை இவ்வடிகள் உணர்த்துகின்றன. இவற்றுள், கொடும்பையில் அடைந்த வெற்றிக்குப்பின் அப்பாண்டியன் ‘பொன்னி வடகரையில், வஞ்சிகனற்பட விழித்தான்’ என்று கூறியது, காவிரிக்கு அக்கரையில்நின்று சேரனது தலைநகரைத் தீப்பட நோக்கினன் அவன் என்றவாறும்.

1. “கொங்கின் பன்னுதுலைப் பசம்பொன்” (பெரியபு. இடங்கழி. 3), ‘கொங்கிற்கனகம்’ (திருத்தொண். அந், 65) எனக் காண்க. பழைய ரோம சக்ரவர்த்திகளின் பொன்வெள்ளினாணயங்கள் மிகுதியும் அகப்பட்டுள்ள தமிழகப் பகுதி, கொங்குநாடாகவே அமைதல் குறிப்பிடத் தக்கது; அந்நாட்டுக் கருவூர், வெள்ளலூர், பொள்ளாச்சி, கலியன்புத்தூர் என்ற ஊர்களினின்று கிடைத்த நாணயங்கள் மிகப்பல (Ind. Ant. Lit, pp. 52-3).

2. ‘செல்வக் கருவூர்த் திருவானிலைக் கோயில்’ (பெரியபு. திருஞான. 889)

3. கோசிபன், காகியபன் என்பதன் திரிபு

4. S.I.I. iii, p. 455.

“**ஈ, உடன்றுநோக்கும்வாய் எரிதவழ
ஈ, உயந்துநோக்கும்வாய் பொன்பூப்ப**” (புறம். 38)

“**தாழார மார்பினுன் தாமரைக்கண் சேந்தனவால்
பாழாய்ப் பரிய விளிவதுகொல்.....(பகைவர்)நாடு**” (பு. வெ. 3, 8.)

என்று இவ்வாறு, வீரவேந்தர் யாங்கிருப்பினும் அவர் செயிர்த்து நோக்குமிடம் தீப்பட்டழியும் என்று முன்னோர் பாடுதலைப் பல்லிடத் துங் காணலாம். இனி, முற்கூறிய சாஸனப் பகுதியுள் ‘எதிர்ந்த வீரர் கவந்தமாடக் கண்சிவந்தும்’ என்றது, அங்கனம் நோக்கிய தன் னோடும் அப்பொன்னிக்கரையில் எதிர்த்துவந்த சேரன்படைவீரரை அவன் கொன்றுகுவித்தான் என்றவாறு. ‘பொன்னிவடகரையில்’ என்பது முதனிலைத் தீபகமாய், கனற்பட விழித்து என்பதனோடும் கண்சிவந்தும் என்பதனோடும் தனித்தனி இயைவதாம். ஆகவே, காவிரி வடகரையிற் பாடிதங்கிய பாண்டியன், பணியாத சேரனது வஞ்சியைத் தன் படையையேவித் தாக்கலாயினன் என்பதும், அதுபொறுது பகை வீரர் எதிர்க்க ‘எதிர்ந்த வீரர் கவந்தமாடக் கண்சிவந்தான்’ என்பதும் பிரசஸ்தியாகிரியர் கருத்தாதல் காண்க. பொன்னிவடகரையில்(நின்று) வஞ்சிகனற்பட விழித்தான் எனவே, அவ்வஞ்சி காவிரிக்கு அண்மையில் உள்ளதெனவும், அது சேரர் தலைகரான கருவூரே எனவும் தெளிய உணரப்படும். “கருபதிபல காலவன்னி:” என்று அச்சின்ன மனூர்ப்பட்டயத்துள்ள வடமொழிபிரசஸ்தியிற் கூறப்படுதலா லும், இவ்வஞ்சி கொங்குக்கருவூரேயாதல்¹ தெளியலாம். இவற்றால் அந்நதிக்கு 300-மைலுக்கப்பால் உள்ள ஊருளொன்றே வஞ்சியென் பார்கூற்றுப் பொருத்தமற்றதாதல் காண்க. இனி, ‘புனற் பொன்னி வடகரையில்...மதில் வஞ்சி’ என்பதற்குக் காவிரிக்கு வடகரையி லுள்ள கருவூர் என்று பொருள்கூறுதல் சிறிதும் இயையாது; என்னை? அவ்வஞ்சி காவிரிக்கரையை ஒட்டியிராது, அந்நதியின் தென்பால் சிலமைல் தூரத்தே உள்ளமையால் என்க. எனவே, மேற்காட்டிய சாஸன அடிக்கு யான்கூறியதே பொருளாதல் தெளியத்தகும். 1800-ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தாலமி (Ptolomy) என்ற யவனாகிரி யரும், சேரரது கருவூர் காவிரிக்கு அண்மையிலுள்ள தென்ற கருத்தற எழுதியிருத்தல் இங்கு ஒப்பிடற்பாலது¹. இவ்வாறு பத்தாநூற்றாண்டுப் பட்டயங் கூறியதையே பிற்காலத்தமைந்த கல் லெழுத்துக்கள் பலவும் பின்பற்றி மொழிகின்றன. கருவூர்க்கு 6-மை லில் உள்ள நெருவூர்த் திருமால் கோயிலிற் பொறிக்கப்பட்டதும், கொங்குச்சேரனான குலோத்துங்கசோழ தேவனது 13-ம் ஆண்டில் அமைந்ததுமான சாஸனமொன்றில்—

“**வீரசோழமண்டலத்து வெங்காலநாட்டு
வஞ்சிமாநகரமான கருவூர்**”²

என்ற தொடர் பயில்வதாம். இதனால், கொங்குநாடு வீரசோழ மண் டலம் என்ற பெயராலும் வழங்கியதென்பதும், அதன் உட்பிரிவு களுள் ஒன்றான வெங்கால நாட்டிலே கருவூர் உள்ளதென்பதும்,

1. Hist. Insc. of S. India, p. 9.

2. M.E.R. 335 of 1927-8.

அதுவே வஞ்சிமாநகரம் எனக் கொங்குநாட்டவரால் வழங்கப்பெற்ற தென்பதும் அறியப்படும். இவ்வாறே பிறவூர்க் கல்லெழுத்துக்களிலும்

“வீரகேரளமண்டலத்துத் தீருவஞ்சிமாநகரமான முடிவழங்கு சோழபுரத்து”¹

“வஞ்சி ஸ்ரீவைஷ்ணவரோம்”²

“கொங்கு வஞ்சி”³

“கருவூர் வஞ்சிமாநகரமான முடிவழங்கு சோழபுரத்து”⁴

என்ற தொடர்கள் பயிலுதல் தெரியலாம். இவற்றுள் முதற்றொட ரிற்கண்ட முடிவழங்கு சோழபுரம் என்பது, கருவூர்க்குப் பிற்காலத் துச் சோழர்வழங்கிய பெயராகும்.

“வெங்காலநாட்டுக் கருவூரான முடிவழங்கு சோழபுரத்து”⁵

“கருவூர்.....முடிவழங்கு சோழபுரத்து”⁶

என்பன சாஸனத் தொடர்களாதல் காண்க. இனி, இம்முடிவழங்கு சோழபுரமான வஞ்சநகர் வீரகேரளமண்டலத்தே உள்ளதென்று கல்வெட்டுக் கூறுதல் அறியத்தகும். சேரபுது கொங்கு நாட்டுக்கு முன்னையோர் வழங்கிவந்த பல்பெயர்களுள் வீரகேரளமண்டலம் என்பதும் ஒன்றென்பதும், அதுவழங்கிய காரணமும் மேலே கூறி னேன். இதனால், ‘சோநாடாகிய கொங்குமண்டலத்துள்ள வஞ்சி யாகிய கருவூர்’ என்பதே மேற்குறித்த சாஸனவாக்கியங்கட்குப் போர்தபொருளாதல் தெளிவாம். சேரனைக் ‘குடகொங்கத் தடன் மன்னன்’ ‘குடகொங்கன்’ என்று சாஸனமும் இலக்கியமும் ஒருங்கு கூறுஞ் செய்தி மேலே விளக்கப்பட்டமையால், அக்கொங்குவஞ்சி யாகிய கருவூர் சேரர்கலைகரமே என்பது சொல்லாதே பெறப்படும்.

இக்கொங்குக் கருவூர் சேரர்கிளையினர்க்குச் சிறந்த தலைகராகப் பிற்காலத்தும் அமைந்திருந்ததென்பது, மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழனை—“ஈழமும் மதுரையும்...கருவூருங் கொண்டருளின” எனச் சாஸனங்கள் விசேடித்தலால் உணரப்படும்.⁷ மதுரையீழங்களை யொப்பக் கருவூர் அச்சோழனை கைப்பற்றப்பட்டது, சேரவேந்தர்க்கு அது சிறப்புடைநகரமானமைபற்றியே என்க.

“மீனவர் சேரரை வெங்கண்ட வீரம் விழுக்கவிரு
ரானவர் பாடுங் குலோத்துங்க சோழன்” (195)

1. Mackenzie's, Miss ; கருவூர்ச் சாஸனங்கள் காண்க.

2. சேரன் - செங்குட்டுவன், பக். 162.

3. Ep. Ind. Vol. xvii, p. 298n. ஸ்ரீ : H. கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள், இத் தொடர் வேறு வஞ்சியைக் குறிக்குமென்று கருதினர். இதற்கு யாதோர் பிரமாணமும் இல்லை.

4. பிரான்மலைச் சாஸனம் S.I.I., Vol. viii, No. 441.

5. S. I. I. Nos. 43, 47.

6. M.E.R. No. 153 of 1903.

7. S.I.I. iii. pp. 43, 47.

“ஈழம்...கொக்கோடக் குத்துங் களிற்றான்” (138)

“வழுதியர் சேரர் திறைதர வேவன் சிறையைவிடத்

தழுதுயர் மாற்றுங் குலோத்துங்க சோழன்” (466)

“பயந்தோடிவந்தக் குடராசன் சேவிக்குந் தாளான்” (253)

(குலோத்துங்கன் கோவை)

என அக்குலோத்துங்கனைப் புலவர் பாடுதலாலும், அவனாற் கைப்பற்
றப்பட்ட கருவூர் குடராசனான கொங்குச்சேனாதே என்பது நன்கு
பெறலாகும். அச்சோழனது மெய்க்கீர்த்தியும்¹

“திருவிழந்த தென்னவனுஞ் சேரலனும் வந்திறைஞ்சி
அரியணையின் கீழிருக்க வவர்முடிமே லடிவைத்துப்
படிவழங்கி முடிவழங்கிப் பாண்டியற்கு விடைகொடுத்துக்
கொடிவழங்கு வில்லவந்தக் கொற்றவர்பெறு திருவழங்கி”

எனக் கூறுதல் ஒப்பிடற்பாலது. இவ்வாறு பணிந்த சேரற்கு அச்
சோழன் முடிவழங்கியமைப்பற்றியே, முடிவழங்குச்சோழபுரம் எனக்
கருவூர் பெயர்பெற்றதென்று கருதல் பொருந்தும். இங்ஙனம் முடி
வழங்கப்பெற்ற சேரனின் முன்னோருள் ஒருவனும், முதற்பார்த்தக
சோழன் காலத்தவனுமான வீரசோழன் என்ற கோளானது சாஸனத்தி
னின்றி, சோழராட்சியின்கீழ்ச் சேரர் அடங்கியதோடு அச்சோழர்
பெயர்களையே அன்னோர் சூழிக்கொண்டவர்² என்பதும் தெரியவரு
கின்றது. பாண்டியர் என்ற பட்டப் பெயரையும் சிறுபான்மை இக்
கோளர் தரித்ததுண்டு.³ இச்சேரருள், கோக்கண்டன் வீரநாராய
ணன் என்பான், தன்மாபைச் சந்திராதித்தியகுலம் என்று கூறிக்
கொள்ளுகின்றான்⁴. இதனால், சோழபாண்டியரின் தொடர்பு இன்
னோர்க்கு இருந்தது என்று கருதவும்கூடும்⁵. எங்ஙனமாயினும்
இவ்வரசர் யாவரும் சேரமண்டலத்தின் பகுதியான கொங்கு
நாட்டை ஆண்ட பழைய சேரர்களையினரேயன்றி வேறல்லர் என்பது,
பழனி முதலிய இடங்களிலுள்ள வட்டெழுத்துச் சாஸனங்கள் பல
வற்றால் மிகத்தெளிவாம்.⁶ மேலே குறித்த வீரசோழன் என்ற
கோளானது நாமக்கற் சாஸனத்தே அவன் முன்னோரான சேரரின்
வமிசாவளி தரப்பட்டுளது⁷. அதனில், மணிகுட்டுவன், கோதை
என்ற பழைய சேரர்பெயர்கள் பயில்கின்றன. இவருள், மணிகுட்டு

1. சோழவமிச சரித்திரம், பக். 113, கீழ்க்குறிப்பு.

2. I.M.P. Tp. No. 217; Mr. Nos. 279, 281.

3. M.E.R. No. 445 of 1928-29.

4. I.M.P. Ch. No. 106.

5. சேரவேந்தரைச் சூரிய குலத்தவரென்று ஒருசாராரும் சந்திர
குலத்தவரென்று ஒருசாராரும் கொண்டு, புறநானூற்று 7-ம் பாடற்கு முன்
னோர்கள் உரைஇறிப் போந்தமையும், அவ்விருகொள்கைக்கும் இயைய அப்
பாடல் அமைந்துள்ளமையும் இங்கு ஒப்பிடத்தக்கன.

6. I.M.P. Mr. Nos. 277 to 291.

7. Ep. Ind. Vol. iii, pp. 78-82.

வன் என்பான் சேரன் செங்குட்டுவனே என்று கருதற்கு¹ இட முண்டு. இவற்றால், கொங்குமண்டலத்தை வேற்றுநாடென்றும், அதன் மன்னர்களை வேற்றுமரபினர் என்றும், இவர்கள் தரித்த சோழர் பாண்டியர் என்ற பட்டப்பெயர்களைக் கொண்டு, அச்சோழ பாண்டியரின் அதிகாரிகளே இவரென்றும் சிலர் எழுதிவருங் கருத்துப் பொருத்தமற்றதாம். பொருத்தமாயின், 'வண்டுகழ் மூவர் தண் பொழில் வரைப்பில்' அக்கொங்கு அடங்காது தமிழொழி நிலமாகவே முடியும் என்பதும் உணரத்தக்கது.

இனி, சேரமண்டலத்தின் தலைகராய் ஆன்பொருரைக் கரையி லுள்ளதாக நூல்கள்கூறும் கருவூர்வஞ்சி, குடமலைநாட்டு மகோதையாகிய கொடுங்கோனாரே என்று பலரும், அந்நாட்டுக் கொச்சிக்கு வடகிழக்கே 28-மைலில் உள்ள திருக்காரியூர் என்று வேறு சிலரும் எழுதிவருவர். இவ்விரண்டு ஊர்களும் பேராற்றங்கரையில் உள்ளன வாதலால், அப்பேராற்றையே ஆன்பொருரை என்று கொள்வதும் அவர்க்கு இன்றியமையாததாயிற்று. இவ்விரு கொள்கைகளும், முன்னால் வழக்குக்களுடன் முற்றும் பொருந்தாமையை வஞ்சிமாநகர், சேரன்-செங்குட்டுவன் என்ற நூல்களிற் பரக்கக்காணலாம். கொடுங்கோனார்க்கு முசிரி என்பதே சங்ககாலத்துப் பெயரென்பது அறியத்தகும். பிற்காலத்தும் வஞ்சி, கருவூர் என்ற பெயர்களால் இவ்வூர் சாஸனங்களிற் குறிக்கப்பட்டாது,

“கோசிரீ பாற்கர இரவிவர்மன் திருவடி...முசிரிக்கோட்டு இருந்தருளிய நான்”²

“முசிரிக் கோட்டு அஞ்சவண்ணம்”³

என, முயிரிக்கோடு என்ற அதன் பழம்பெயரானே குறிக்கப்பட்டிருந்தல் காண்க. [முயிரிக்கோடு. முசிரியாகிய நீர்த்துறை]. சங்கநாளில் பிரபலம்பெற்று விளங்கிய முசிரித்துறைமுகத்தைச் சேரர் தம் தலைநகராகக்கொண்டது, பாண்டியசோழர்களின் ஆதிக்கம் கொங்குப்பக்கத் திற்பெருகிய 7, 8-ம் நூற்றாண்டுகட்குப் பின்னரேயாகும்.

“வஞ்சியை விட்டக லஞ்சிய கோதை மகோதை”⁴

என்று, கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கூத்தரும் இவ்வரலாற்றையே குறிப்பிடுதல் அறியத்தக்கது. இதனால் வஞ்சிவேறு மகோதையாகிய கொடுங்கோனார் வேறு என்பது தெளிவாம். இவ்வேறுபாட்டினை—

“வஞ்சியு முற்றதையு மரந்தையு மகோதையு”

(தலோத். பிள்.)

“வஞ்சிக்கு மோதை மகோதைக்கு மாமதுரை யிஞ்சிக்கும்”

(சங்கரகோ. உலா)

1. சேரன்-செங்குட்டுவன், பக். 152.

2. Ep. Ind. iii, p. 68.

3. வஞ்சிமாநகர், பக். 58

4. தக்கயாகப் பரணி, இறுதித்தாழிசைகள் பார்க்க.

“கருவூரின் மேற்காகிய கொடுங்கோளுர்”

(தொல். சொல். 393, உரை, தேய்வச்சிலையார்)

என வேறுதூல்களும் தெளியவிளக்குதலும், தாலமி முதலிய யவன வாசிரியர், சேரபுத்ரரது தலைநகர் கருவூர் என்றே கூறி அதனைக் கடற்கரையில் வையாது உண்ணாட்டுக் காவிரிப்பக்கத்து நகரமாகவே கூறுதலும் காண்க.¹ இவற்றால், கொடுங்கோளுரைச் சேரரது பழைய வஞ்சியாகக் கருதற்குச் சிறிதும் இடமின்மை தெரியலாம். ஆயினும், பிற்காலத்தாசிரியருள் ஒருசிலர் வஞ்சிப்பெயரைக் கொடுங்கோளுக்கு இட்டு வழங்கியது,² சேரருள் ஒரு கிளையினரது ஆட்சி அவ்வுரைத் தலைமையிடமாகக்கொண்டு பின்பு நிகழ்ந்ததுபற்றிக் கூறிய உபசாரவழக்கே என்க. இனி, திருக்காரியூரைக் கருவூராகச் சிலர் கொண்டுமுதியது பொருந்தாது என்பதனை வேற்றுருவங்களுடைய அப்பெயர்களே வெளிப்படுத்துவன. “திருக்காரியூர்ப் பொன்மண்டபத்து” எனவரும்³ கோரோற்பத்தித் தொடருங் காண்க. இத்திருக்காரியூர் கொடுங்கோளுர்களின் பக்கங்களிற் செல்லும் பேராற்றைச் ‘சுள்ளியம் பேர்யாறு’ என்று அகநானூறு கூறுகின்றது. இச்சுள்ளியாற்றைச் சூர்ணீ என்பர் வடதூலார். பேரியாறு என்று தனிப்பட வழங்கப்பட்ட வேறு நதமொன்றும் மலையாளப் பிரதேசத்துச் செல்வதாம். இது சேரார்க்குச் சிறந்ததும், கொங்குநாட்டதுமான அயிரைமலையினின்று உற்பத்தியாகி அம்மலையாளத்துப் புதுவது. பிறந்தவிடம்பற்றி அயிரையாறு⁴ எனவும் முன்னோர் இதனை வழங்குவர். “தேய்வத்துக் கூட்ட முன்னிய புனன்மலி பேரியாறு” என்று பதிற்றுப்பத்திற் கூறப்படுவதும், செங்குட்டுவன் மலைவளங்காணச்சென்று தங்கியபோது சிறப்பிக்கப்பட்டதும் இவ்வயிரைப்

1. . மகோதை, கொடுங்கோளுர் எனச் சங்கத்தின்பிற்காலத்து வழங்கப்பெற்ற முசிர்க்கு 1½ மைல் உள்ள திருவஞ்சைக்களமே, சேரராஜஸ்தலம் என்றும், அக்கொடுங்கோளுரே முசிரியாகிய துறைமுகமென்றும் கொண்டு, முன்னோர்கூறிய வேறுபாடுகளைத் தம் கொள்கைக்கேற்ப இணைக்க முயன்று இடர்ப்படுவர் சிலர். அவர், தேவார முதலியவற்றில் ‘அஞ்சைக்களம், அஞ்சை’ என அகரமுதன்மொழியாகவே யாண்டும்வழங்குதலை நெகிழவிட்டுப் போதல் வியப்புக்கிடமாகின்றது. மதுரைப்பேராலவாய் என்பதுபோல, கொடுங்கோளுரஞ்சைக்களம், மகோதையஞ்சைக்களம் எனக் கொடுங்கோளரின் சிவாலயமுள்ள பகுதியாகக் கூறப்பட்டதனை வேறுபிரித்துக்கொண்டு தங்கருத்துக்கு இயைவித்துக் கூறுமிடத்தும், முசிரியாகிய கொடுங்கோளுரையே வஞ்சி எனக்கூறிய சேக்கிழார் அடியார்க்குநல்லார் கூற்றுக்களோடு பெரிதும் முரணிநிற்பல் கண்டுகொள்க.

2. இங்ஙனம் வழங்கியோர் சேக்கிழாரும் அடியார்க்குநல்லாருமே யாவர். கொடுங்கோளுர்போலவே, பிற்பட்ட சேர்வாழ்ந்த தாராபுரத்தை வஞ்சியென்று சாஸனமும் (Ep. Ind. Vol. xvii, p. 298) இலக்கியமும் (பேரூர்ப்புராண முதலியன) கூறுதலும், திருவனந்தபுரத்து அரசர்வாழும் பகுதி ‘வஞ்சியூர்’ எனவும் அவ்வரசர் ‘வஞ்சிபாலர்’ எனவும் வழங்கப்படுதலும் இவ்வுபசாரவழக்குப்பற்றியனவேயாகும்.

3. கோரோற்பத்தி. பக். 46-7

4. “அயிரைமண்ணி” (சிலப். 28, 145, அரும்.)

பேரியாதேயாகும்.¹ மலையாள நதங்களுள் மிகப்பெரியதாகிய பொன்னாணி என்ற யாதே இது. பேரியாறு என்ற வழக்கும். பிற காலத்து இதற்குண்டு என்பது, கோளோற்பத்தி ஆணைமலைக்கைபிது முதலியவற்றால் தெளிவாக அறியப்படுகின்றது. ஐவர்மலைச் சாஸன மொன்றில், அயிரைமலை, பேரியாறு, கோதைமங்கலம், வையாவி நாடு, கொழுமம் முதலிய பெயர்கள் பயில்வன.² இதனாலும், ஆனை மலையே அயிரைமலையென்றும், அதனில் உண்டாவதே பேரியாறென்றும் தெளியலாகும். பேரியாறு என்பதற்கேற்பப் பூர்ணவாஹிநீ, பூர்ண என இதனை வழங்குவர் வடதூலார். இவற்றுள் பூர்ணவாஹிநீயின் திரிபே பொன்னாணி என்பது. எனவே, சூர்ணீ எனப்பட்ட பேராவும், பூர்ண எனப்பட்ட பேரியாவும் வேறுவேறுனவை என்பது விசதமாகும்.³ பொன்னாணிப்பெயரான பூர்ண என்பதனை, சூர்ணிப்பெயர் கொண்ட சள்ளிப்பேராவிற்கு மாறிக்கொண்டு, பூர்ண என்பதே (ஆன்)பொருளை என்றும், அதன் கரையிலுள்ள கொடுங்கோளரே கருவூர்வஞ்சி என்றும் ஒருசிலர் எழுதிவருதல் முற்றும் பொருத்தமற்றதென்க.

இனி, கொச்சி வேந்தரின் ராஜஸ்தலமான திருப்பூணித்துறை என்ற நகர், பூர்ணாவின் கரைக்கண்ணுள்ளது பற்றி அதற்கு அப்பெயர் வழங்கலாயிற்று என்று சிலா கொண்ட கருத்தும் ஏற்கத்தக்க தன்று. “பூர்ணத்ரயீ சாலா”, “பூர்ணத்ரயீமங்கலம்” என்பன இந்நகரின் வடமொழிப் பெயர்கள் என்பது சாஸனங்களால் நன்கறியப்படுகின்றது (M. E. R. Nos. 334, 335 of 1924). ஸாங்கமான மூன்றுவேதங்களையும் அறிந்தவர் வாழும் ஊர் என்பது இத்தொடர்களின் பொருளாகும். அறிவுதிருவாறறல்கள் போலும் மூன்றால் நிறைந்தோரது ஊர் எனினும் ஆம். எங்கனமாயினும் பூர்ண என்பது, அச்சிலர் கருத்தின்படி, சள்ளிப்பேராவிற்கு உரியபெயரன் றென்பதும், அப்பூர்ணசம்பந்தம்பற்றித் திருப்பூணித்துறைப்பெயர் வழங்கியதன்று என்பதும் தெற்றமாம்.

இதுவரை கூறிவந்தவற்றால், சேரரது குடபுலத்துள் கொங்கு மண்டலம் ஒருபிரிவென்பதும், அம்மண்டலத்துக் கருவூர்வஞ்சியே

1. வஞ்சிமாநகர் 52-56-ம் பக்கங்களில் இப்பேரியாற்றின் செய்தி விரிய விளக்கப்பட்டுள்ளமை அறியத்தக்கது.

2. M. E. R. No 705 of 1905-6.

3. பூர்ண, பூர்ணவாகினி எனப்பட்ட பொன்னாணியாற்றங் கரையில் உள்ள காலடியே, ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதரின் அவதாரஸ்தலம் என்பது சங்கரவிஜய முதலியவற்றால் அறியப்படுகின்றது. அந்நூல்கள் கூறுமாறே, பூர்ணவாகினியான பொன்னாணியாற்றங் (பாரதப்புழைக்) கரையில், காலடி என்ற ஊரொன்று பழையமையாகவே உள்ளது; இது, மலையாளம் ஜில்லா பொன்னாணித் தாலுகாவைச் சார்ந்ததாம். இதனால், பகவத்பாதரின் அவதாரஸ்தலம் இக்காலடியாகக் கொள்வதே மிகப்பொருத்தமாகும். இவ்விரிய செய்தி, மகாவித்வான்: ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்கார் அவர்களால் எனக்கு அன்புடன் அறிவிக்கப்பட்டது. நல்லறிஞர் இதனைச் சார்புபற்றாது ஆராய்ந்து உண்மைதெளியக்கடவர்.

சேரரது ஆதித்தலைநகர் என்பதும், பாண்டியசோழர்களின் ஆதிக்கம் பெருகியதற்குப் பின்பே, ஒருமரபினராயிருந்த பன்டைச்சேரரின் ஒருகிளையினர் தம் கடற்கரைப் பட்டினமான முசிரியைத் தலைநகராகக் கொண்டு குடமலைநாட்டை ஆண்டுவந்தனர் என்பதும், மற்றொரு கிளையினர் கொங்குநாட்டிலிருந்தே ஆட்சிபுரியலாயினர் என்பதும் பிறவும் சாஸனவழியால் மலையிலக்காதலும், கொடுங்கோனாகிய முசிரியைக் கருவூர் வஞ்சி என்ற பெயர்களாற் குறிப்பிட்டுள்ள சாஸனம் ஒன்றுமே யாண்டுங் காணக்கிடையாமையும் தெளிய அறியலாகும்.

M. RAGHAVA AIYANGAR.

புத்தமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
பாதி கிளையம்,
பி. பி. பி. - 600090.

நக்கீரர் வாக்கும் நோர்க்கும்.

வித்துவான் செ. வேங்கடராமச் செட்டியார்

S. V. O. கல்வாரி, திருப்பதி.

தோற்றுவாய்.

ஆறறு வெள்ளத்தில் நீந்துவோர், நீர் செல்லும் வழியே செல்வார் ஆயின் வெள்ளத்தின் வேகம் இவ்வளவு எனச் சரியாக அறிந்து கொள்ள இயலாது எனக்கு நீந்தினால் வெள்ளத்தின் ஆற்றலை உள்ளவாறு நன்கு உணர முடியுமா. புலவர் பாடு பாடலும் அவ்வெள்ளம் போன்றது தான். பாடல் செல்லும் போக்கில் கருக்கைச் செலுத்திப் படித்தால் அப் பாடலின் உண்மை யாற்றல் புலப்படுவதில்லை. பாக்களில் காணப்படும் ஒவ்வொரு சொற்றொடரும் அவ்வொரு சொல்லும் என் இங்ஙனம் அமைந்துள்ளன? என்பதை யறிப அவர் மறித்து நுணுக நோக்குனால் அப்பாக்களின் உண்மை யாற்றல் புலப்படுபு இங்ஙனம் செய்யுளிலுள்ள அடியும் சீரும் மாத்திரையுட ஆகிய உறுப்புக்களப் படிப்போர், நோக்கி யுணருமாறு புலவன் செய்யுள் செய்ய வேண்டும் எனவும், இவ்வாறு நோக்கி யுணர வைப்பது தான் 'நோக்கு' என்று பெயர்பெறும் எனவும், ஒல்காப் பெரும் புகழ்த் தொல்காப்பியனார் கூறியிருக்கின்றார்.

“மாத்திரை முகலர் அடிகிலை காறும்

நோக்குதற் காணம் நோக்கெனப் படுமே”. (தொல் செய்யுள்)

என்றது காண்க. இச் சூத்திரத்திற்கு உரை வரைந்த பேராசிரியர், இதன் பொருளை விளக்க. “முல்லை வைந்துனை தோன்ற” (அகநா.—4.) என்னும் அகநானூற்றுச் செய்யுளை எடுத்துக் காட்டி, அதன்கண் அமைந்த ஒவ்வொரு சொல்லும், நோக்கி யுணர்வார்க்கு எவ்வாறு சிறந்த பொருளைத் தருகின்றது என்பதைத் தம் பேரறிவு தோன்ற விரித்துள்ளார். அப் பகுதியைப் படித்த பொழுது பேராசிரியர் போகிருந்து தான் இப்பொருளை யுணர்ந்தாரோ? என்று எண்ண நேர்ந்தது அப் பகுதியைப் படித்த பின்னர் ‘பிற சங்கச் செய்யுட்களும் இங்ஙனமே பொருள் நிறைந்தன வாகவும் அப் பொருளை யறியும் அறிவும் ஆற்றலும் இல்லையே’ என அவ்வப்போது ஏங்குவதுண்டு. ஒரு நாள்

“வாக்கிற கருணகிரி வாத்தலார் கனியில்

தாக்கிற றிருஞான சம்பந்தர்—நோக்கிற்கு

நக்கீர தேவர் நயத்திற்குச் சுந்தரனார்

சொறதுறுதிக் கப்பரெனச் சொல்”.

என்ற வெண்பாவைக் கண்டேன். புலவர் நிறங்களை அளந்தறிந்து சுவைத்த ஒரு பெரும் புலவர் பாடல் இது என்பதை யுணர்ந்தேன்.—தொல்காப்பிய

ரால் சொல்லப்பட்டுப் போசிரியரால் விளக்கப்பட்ட. “நோக்கு” நக்கீரர் பாடலில் சிறந்த விளங்குவதைக் கண்டே “நோக்கிற்கு நக்கீர தேவர்” என்று இப் புலவர் சிறப்பித்திருக்க வேண்டும் என்பதை யுணர்ந்து நக்கீரர் பாடலில் ‘நோக்கு’ அமைந்துள்ளமையைக் காண முயன்றேன். நக்கீரர் வாக்காகிய பாடல்கள் பலவற்றுள்ளும் பத்தாப் பாட்டுள் முதன்மை பெற்று விளங்கும் தகுதி வாய்ந்த ‘திருமுருகாற்றுப்படை’யையே அவர் சிறந்த வாக்காக எடுத்துக் கொண்டு அதன் கண் ‘நோக்கு’ அமைந்திருப்பதைத் திருவருள் துணைகொண்டு என் சிற்றறிவால் நோக்கி ஒரு சில வரைந்துள்ளேன். அதனால் இது “நக்கீரர் வாக்கும் நோக்கும்” எனப் பெயர் பெறுகின்றது.

பொக்கையில் புலவர் நக்கீரார், திருமுருகாற்றுப் படையை, இலக்கியச் சுவை நிரம்பப் பத்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பழுத்த சுவையுடைய முழுத் தமிழ்ச் சொற்களைக் கொண்டு ஆழ்ந்த கருத்தடைய விழுமிய நடையில் இனிமை மிகப் பாடியுள்ளார் இப்பாடல் பயில்தொறும் பயில்தொறும் நயமிகத் தந்து இன்புறுத்தும் இயல்பினது. இப்பாடலில் உள்ள ஒவ்வொரு அடியும் ஒவ்வொரு சீரும் ஒவ்வொரு அசையும் எழுத்தும் கூட நோக்கி யுணர்வார்க்கு நயப்பொருள் பயக்கும் தன்மையவை.

ஆற்றுப் படுத்தும் முறை.

எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் இயைபுற ஆய்ந்து முதலாற் பொருளை முற்றற வுணர்ந்த முதுபெரும் புலவன் ஒருவன், நல்லா வுலகம் புல்லிய நெறித்த என உலகியலை உவர்த்துப் போளின்பப் பெரு வாழ்வை விரும்பி அதை எளிதில் எய்தும் நெறி யாது? என, நல்லோர் பலரையும் நாடி வினவிப் பற்பல விடங்களிலும் பாந்து திரிகின்றான். ஒரு ஞான்று சேயோன் சேவடி தைவரு சிந்தையும் அவன் புகழ் வழுத்தும் வாயுர் அவனை வணங்கும் தலையும் உடைய சேவன் முத்தராம் பெரும் புலவரை நல்வினை வயத்தால் ஓரிடத்தில் கண்ணுற்றான். அப்பெரும் புலவரின் திருமுக ஒளியே முருகன் திருவருளை முழுதறப் பெற்ற தன்மையை நன்கு விளக்குகின்றது. ஆதலின் அண்மையிற் சென்று வணங்கிச் “சேயோன் சேவடிப் பேற்றை எளிதில் எய்தும் நெறி யாதென” வினவுகின்றான். அச்சேவடிப் பேற்றை இம்மையிலேயே எய்திய அச்சேவன் முத்தர், அப் புலவனுடைய பக்குவ நிலையினையும் அயரா அன்பினையும் துணித்துணர்ந்து, “முருகன் திருவடிப் பேறாகிய வீட்டின் பத்தை அடைதற்குரிய இடங்களையும் அவ்விடங்களில் அம்முருகப் பெருமான் இருக்கும் நிலைகளையும் அப்பெருமானை வழிபடும் அடிபவர் நிலைகளையும் வகுத்தும் விரித்தும் கூறி, இவ்விடங்களில் யாண்டாயினும் அவ்வாண்டவன் அருளைப் பெறலாம்” என்று செவியறி வுறுக்கின்றார் செந்தமிழ்ப் புலவராம் சேவன் முத்தர்.

இவ்வாறு வீடுபெற விழைந்த புலவர்க்கு வீடுபெற்ற விழுமிய புலவர், அதைப் பெறு நெறி தெரிப்பதே திருமுருகாற்றுப் படையென்னும் பெரு நெறிப் பாடல் என்க. நிலை பேறில்லாச் செல்வப் பொருளைப் பெறும் பொருட்டுப் புலவர்பால் இரவலரை யாற்றுப் படுத்தும் பொருநாற்றுப்படை முதலிய பாடல்களினும், நிலைப்பறுடைய பேரின்ப வீடுகளும் திருமுருகப் பெருபான்பால் ஆற்றுப் படுத்தும் இம் முருகாற்றுப்படை சிறந்து காட்டுதலின் பத்துப் பாட்டில் முதலிடம் பெற்றது. வீடு விரும்பும் புலவனை முருகன் பால் ஆற்றுப்படுத்தலைக் கூறுவதால் இப் பாடல் “புலவாற்றுப்படை” என்று பெயர் பெறுவதே புறையாயினும் இப் பாடலில் அமைந்த “முருகாற்றுப்படுத்த உருகெழு வியனகா” என்பதிலுள்ள “முருகாற்றுப்படுத்தல்” என்னும் சிறந்த தொடர் மொழியால் “முருகாற்றுப்படை” எனப் பெயர் பெற்றது. “கூத்தராற்றுப்படை” யென்று பெயர் பெறுவதற்குரிய பத்துப் பாட்டில் இறுதிப் பாட்டு “மலைபடு கடாம்” எனச் சிறந்த தொடர் மொழி காரணமாகப் பெயர் பெற்றிருத்தலும் காண்க.

வீடு பேற்றை விரும்பிய புலவனுக்கு அவ்வீடு பெறும் நெறியைக் கூறும் புலவர், முதற்கண் விளக்க வேண்டியது முருகப் பெருபாறுடைய இயல்பே யாகும். அவ் விறைவன் இயல்பு: உலகமே யாதலும் வேறுதலும் உலக மோடுடனாதலும் என மூவகையாக உளது. உலகத் தொடர்பற்றுத் தனித் திருக்கும் நிலையைப் ‘பா நிலை’ எனவும் உலகமே உருவாய் நிற்கும் நிலையைப் பெரு நிலை எனவும் உலகமும் கானுமாக நிற்கும் நிலையை “உடனிலை” எனவும் கொள்ளலாம். இம் மூவகைப்பட்ட முருகன் இயல்புகளை யுணர்ந்த புலவன் இம் மூவகையில் அவனை வழிபட்ட அடியார் இயல்புகளை யுணர் விரும்புவது இயற்கை. எனவே இறைவனது மூவகை யியல்புகளையும் அடியார்களின் மூவகை யியல்புகளையும் உணர்த்துகின்றது இப் பாடல். இக் காரணத்தால் அறுவகையாகப் படுக்கப்படுகின்றது.

இறைவனது பா நிலையைத் திருப்பாங் குன்றத்திலும் பெரு நிலையைத் திருச்சீராவையிலும் அவன் உடனிலையைத் திருவாசின் குடியிலும் உணர்த்தி, அவனை வழிபடும் ஆன்மாக்கள் மூவகையினையும் முறையே திருவேகப், குன்றுதோறூடல், பழமுதிர் சோலை என்ற மூவிடங்களில் வைத்து உணர்த்துகின்றார். வீடு விழையும் புலவனுக்கு இங்ஙனம் முறைப் படுத்திக் கூறினால் அவன் தகுதிக்கேற்ப விழையும் இடத்தில் அம் முருகனை வழிபட்டு வீடு பெறுவான் என்பது சேவன் முத்தாய் செந்தமிழ்ப் புலவரின் நினைவு. தாம் வீடுபெற்ற பின்னர் அவனருளே கண்ணாகக் காண்கின்றார் அதனின் அவன் நிலைகளை யெல்லாம் தாளிதில் அறியப் பெற்றார். அவ்வருள் நிலை அப் புலவனுக்கு இன்னும் எய்தவில்லை யாதலின் இவ்வாறு பல்வகை நிலையினையும் பகா வேண்டியதாயிற்று.

இறைவன் ஐந்து பூதங்களாக உள்ளான் என்பதை யுணர்த்தும் தில்லை, காளத்தி, அண்ணாமலை, ஆணைக்கா, காஞ்சி என்னும் ஐந்து தலங்கள் இருத்தல் போல; இறைவன் உலகமாய் வேறாய் உடனாய் நிற்கும் நிலைகளை யுணர்த்தும் தலங்களும் உண்டு எனக் கொள்க.

முருகன் திருவுருவம்.

முதற்கண் முருகப் பெருமானது கிருவுருவத்தைப் பொதுவகையான் புலவனுக்கு எடுத்துரைக்கின்றார் பெரும் புலவர். சேய்மையில் நின்றும் அண்மையிற் செல்வோன் முதலில் காணத்தக்கதாக இருப்பது வடிவத்தின் ஒளியே யாதலின் அதனையே முன்னர் விளக்கி யிருக்கின்றார். பசுமையான மயிலின்மேல் செந்நிற ஒளிபொடு விளங்கும் முருகப் பெருமானுக்குக், கருங்கடன் மிசைத் தோன்றும் செம்மையான இளவள ஞாயிற்றை உவமை கூறியிருப்பது, மிகவும் பொருத்த முடையதாகும். ஞாயிறு புறவிருளைப் போக்குவது போல முருகன் தன்னை வழிபடும் உயிர்களின் அகவிருளைப் போக்குவதாலும் செந்நிறம் இருவார்க்கும் பொதுவாதலாலும் ஞாயிறு உலகார்க்கும் பொருள்களை விளக்குதல் போல முருகன் உண்மைப் பொருளை யறிவிப்பதாலும் சிறந்த உவமையாதலு க்கானால். அப் முருகனுடைய ஒளியை நோக்கும் வழி கண்கள் இமைத்த இமைத்துப் பார்க்க வேண்டுமாய் வேறு பொறிகளில் செல்லாது. மனஞ்சைத் தன் வழிப்படுத்தும் தன்மையும் எழிலும் ததுப்புகின்றதாய் அவ்வொளியில். இங்ஙனம் சேய்ப்பையில் ஒளி வடிவாகப் பொது வகையான் கண்ட புலவன் அண்மையிற் சென்று கீழிருந்து மேல் நோக்குவானாயின் முதற் கண் தோன்றுவது திருவடியே யாதலின் அதன் சிறப்பை முன் விரித்துள்ளார். மேலுப சேவடி ஈழம்பிட செல்லும் புலவனுக்கு முன்னர் அறிவிப்பதற்குரியதும் அதுவே யாதல் காண்க.

இனி அத் திருவடி, புலவன் எண்ணத்திற, கேற்ற தகுதிப்பாடு உடையது என்பதையே விளக்க வேண்டுமாதலின், “உறுநரத் தாங்கிய மதனுடை நோன்றான்” என்று கூறியுள்ளார். “தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் தீவினையைப் போக்கி அவரைத் தாங்கும் பொருட்டு அறியாமையை உடைத்தற்குக் காரணமாகிய வலியினையுடைய திருவடி” என்பது பொருள். இதனால் அருளல் கூறினார். இன்னும் சிறிதுமேல் நோக்கின் கைகள் தோற்றம் அளிக்கும் அன்றோ? அக்கைகளை, ‘அழித்தற்றூரியாரை அழித்தகை’ எனக் கூறி இறைவனது தெறல் தன்மையை விளக்குகின்றார். அவ்வோரையடக்கல் நல்லோரைக் காத்தற் பொருட்டே யாதலின் அருளிறைக்குத் தெறலும் வேண்டியதாயிற்று. கையை நோக்கிய பூவன் அக்கையைச் சார்ந்துள்ள உருவத்தையும் காணுதல் இயற்கையே. அவுருவந்தான் ‘வள்ளி நாயகியார் உருவம். எனவே அவுருவத்தையும் சேர்த்து “வாணு தல் கணவன்” என்ற பெயரால் குறிப்பிடுகின்றார். இங்கு “மறுவில் கற

பின்” என்றதால் வள்ளியம்மையாரின் அக அழகையும் “வாணுதல்” என்றதால் அவர் புற வழகையும் பெற வைத்துள்ளார். முருகனையே நோக்க விரும்புப் புலவன் மீண்டுர் முருகனை நோக்குகலே முறையாகவின் அம் முருகனது கடப்ப மாலையணிந்த யார்பினை அறிவிக்கின்றார் அக் கடப்ப மாலே எக்காலத்து எவ்விடத்துப் பூத்தது என்பனவும் விளக்கப்படுகின்றன. கடலில் நீர் முகந்த மேகம் விண்ணில் பாவிப் பெய்த முதல் மழையிலேயே தண்ணிதாய காட்டில் தழைத்த கடப்ப மரத்தில் பூத்த பூவைக் கொண்டு செய்யப்பட்ட மாலையாம் அது இக் கடப்பமாலே போகத்திற் குரியதாகும். போகத்திறகுரிய மாலையாக மாமடிகளாகிய திருமாலுக்குரிய முல்லை நிலத்தில் பூத்த கடப்ப மாலையைக் கொள்வது எவ்வளவு பொருத்தமாக உள்ளது! மாலையை நோக்கிய பின்னர் மேல் நோக்கின் முருகன் சென்னி காணப்படும் அன்றோ? அச் சென்னியில் மிளிர்வது யாது? அதுதான் முருகனுக்கு அடையாளப் பூவாகிய கார்த்தர் மலர்க்கண்ணி. குறிஞ்சி நிலத்தில் பூத்த தாய்ச் செந் நிறத்ததாய் ஆறு இதழ்களையுடைய அக் கார்த்தர் மலர், குறிஞ்சிக் கிழவனாய் செந் நிறமும் ஆறு முகமும் உடைய முருகனுக்கு அடையாளப் பூவாகல் பொருந்துவதே யாயன்றோ?

“சுருப்பு முகாச் சுடர்பூங் மருகா, பெருகண கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்” என்று கார்த்த கணனி மலர்க் சென்னியை யறிவிக்கின்றார். இவ்வாறு அடிமுதல் முடிவாகும் முருகனுடைய எழிலை அறிவித்த புலவர், முருகனுடைய உறுப்பிற, உவருயக கையில் விளங்கும் வேற படை யைப் பின்னர் அறிவிக்கின்றார் அவ்வேலில் செய்த வீரச் செயல்களையும குறிப்பிட்டு அவ்வேலை யேந்திய செவ்வேற சேயைப் புலவனுக்கு அறிமுகப் படுத்தி யிருக்கின்றார். காணவியலாத பொருளை கண்டு காட்டும் புலவர், ஒளியை வரைந்து காட்டுவது போல முருகப் பெருமானுடைய ஒளி யுருவத்தை முன்னர் விளக்கிப் பின்னர்த் திருவடி திருக்கை திருமார்பு திருமுடி ஆகிய அவயவங்களையும வேலினையும் இயற்கை வழாது எடுத்துக் காட்டிச் செல்வது சால அழகிதாகக் காணப்படுகின்றது. இங்ஙனம் முருகனுடைய திருவுருவத்தைக் கூறு முகத்தால் தாம் பின்னர் விரித்துக் கூற எண்ணிய அம் முருகப் பெருமானின் மூவகையியல்புகளையும் குறிப்பில் பெற வைத்துள்ளார்.

முருகனுடைய எழிலைப் பொது வகையான் உணர்த்த வந்த புலவர், “வாணுதல் கணவன், தார்புரளு மாபினன், கண்ணி மிலைந்த சென்னியன் ஆய செவ்வேற சேய்” என்று குறிப்பிடுகின்றார். ‘வாணுதல் கணவன்’ என்றது சத்தியும் தானுமாய் இருக்கும் நிலையினைக் குறிப்பிட்டவாறு. “சர்வம் சத்திமயம் சகத்து” என்பவாகவின், சத்தியும் தானுமாய் இருக்கின்றான் எனவே உலகமோடு உடனாய் நிற்கும் நிலையினை யுணர்த்தியவாறு யிறறு. “மர அத்தருள் பூக்கண்டார புரளுமார்பினன்” என உலக

போகத்திற்குரிய மாலையணிந்த மார்பினைக் கூறியதால் உலகமே யுருவாய் பெரு நிலையைக் குறிப்பிட்டவாறு.

“மந்தியு மறியா மார்பயி லடுக்கத்துச்
சுரும்பு முசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தள்
பெருந்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்”

என்றதால் மனத்திற் கெட்டாத பா நிலையைக் குறிப்பான் உணர்த்தியவாறு. காந்தட் கண்ணி, சுரும்பு முசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தள் எனப்படுவதும் அது உயர்ந்த மலையிலுள்ளது என்பதும் அம்மலை தானும் மந்தியும் அறியா மாம் பயின்றது என்பதும் அப்பா நிலையின் அருமையினை ஒப்புமையான புலப்படுத்துவதாகும். மேலும் உருவத்தில் மேலிடத்திலிருக்கும் சென்னியைக் குறிப்பிட்டதால் மூவகை நிலையில் மேலதாசிய பா நிலையை நன்கு உணர்த்துதல் காண்க.

கணவன், மார்பினன், சென்னியன் என்ற முப்பெயர்களும் ‘செவ் வேற் சேய்’ எனப் பின்வரும் பெயர்க்கு அடையாய் அடுக்கி நின்றன வாதலின் இம் மூவகை நிலையினையும் உடையவன் செவ்வேற் சேயே என்பது பெற வைத்தவாறு. இப் பெயரும் ‘செவ்’ எனவும் ‘வேல்’ எனவும். ‘சேய்’ எனவும் மூன்று சொற்களை யுடையதாய் அமைந்து அம் மூவகை நிலையினையும் குறிப்பினுள் குறிப்பாய்ப் பெற வைத்த துட்பம் அறிந்த மகிழ் தற்குரியது.

இனிக் காந்தட் கண்ணியைக் கூறு முகத்தான் சூர மகளிரையும் வேலைக் கூறு முகத்தான் பேய்ப் பெண்டினையும் இயைபு படுத்திக் கூறியிருக்கும் மாண்பு பெரு வியப்பைத் தருவதொன்றாகும். ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாறு முரண்பட்ட இரண்டு காட்சிகளை ஒரிடத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எடுத்துக் காட்டி மகிழ்விக்கின்றார். சுரும்பு முசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தள் யாண்டுப் பூத்தது என்பதை அறிவிக்க வந்த புலவர், கோடுவாழ் சூங்கும் ஏறியறியாத உயர்ந்த மாங்கள் நெருங்கிய மலையின் சிறப்பை யறிவித்தார். அம் மலையும் சோலையால் சூழப்பட்டுள்ளது; என்பதை விளக்கி அச்சோலை தானும் சூர் அரமகளிர் ஆடுஞ் சோலை என அறிவிக்கின்றார். அச்சூர் அரமகளிர் எவ்வியல்பினர்? அவர் பாடலும் ஆடலும் என்ன? என்பனவற்றை இம் முறையால் சங்கிலிபோல ஒன்றற் கொன்று இயைபுடையதாகச் சிறப்பித்திருக்கின்றார்.

சூர மகளிர்.

தெய்வ மங்கையர் தம்மழகால் கண்டார்க்கு அச்சம் விளைவித்தலின் “சூர் அரமகளிர்” எனப்பட்டார். சூர் - அச்சம். அரமகளிர் - தெய்வ மங்கையர். இவர்களுடைய எழிலை அடி முதல் முடிவரை ஓவியப் வரைந்து காட்டுவது போல் முறை முறையே தெரிவிக்கின்றார். முதலில் ஒன்செஞ்

சேறியைக் காட்டுகின்றார். அடி சிறுத்திருப்பது பெண்டிர்க்குமுது. ஆதலின் 'சேறடி' என அரமகனிரின் அழகு மிகுதியை விளக்கினார். அவ்வடிகள் சிறியவாக இருப்பதோடு சிவந்த ஒளியுடையவாய்க் காணப்படுகின்றன. இயற்கை எழில் மிக்க அவ்வடிகளில் செயற்கை யழகுப் பொலிய கிண்கணியணியப் பெற்றுள்ளன. அடிகளுக்கு மேலிருக்கும் கணைக்கால் தூண்டு அழகுடன் விளங்குகின்றன. இடை மென்மையால் நுடங்கி வளைந்து காணப்படுகின்றது. கோள்கள் தூண்டு மூங்கில்போல் வனப்புடையவாக விளங்குகின்றன. அவர்கள் உடுக்குக் கொண்டுள்ள அடை இந்திரகோபப் பூச்சியைப் போன்று சிவந்த பளபளப்புடன் காணப்படுகின்றது. இவ்வாடைக்கு இவ்வளவு அழகான சிவப்பு நிறம் செயற்கையால் ஊட்டப்பட்டதன்று. தெய்வத்தின் ஆணையால் இயற்கையாகவே சிவந்திருக்கின்றதாம். பூத்தொழில் கூடச் செய்யப் பெற்றுள்ளதாம். அவ்வாடைக்குள் அன்குல் புறத்தினிற் பல மணிகளைக் கோத்த மணிமேகலை ஒலியும் ஒலியும் செய்து கொண்டிருக்கின்றன. ஒலியர் வல்லானும் கையால் புனைந்து இயற்ற முடியாத அவ்வளவு அழகு அவர்கட்கு இயற்கையாகவே அமைந்துள்ளது. மானிட மகளிர்க்குத் தாயர் பலரும் கைசெய்வதால் அன்றே அழகு உண்டாவது? இத் தெய்வ மங்கையர்க்கு அங்ஙனமின்றித் தெய்வத் தன்மையால் இயற்கையாகவே அமைந்துள்ளது. இயற்கையான அழகினுக்கு அழகு செய்வார்போல் சாம்பூரதம் என்னும் உயர்ந்த பொண்ணைச் செய்யப்பட்ட அழகிய ஒளிவாப்ந்த ஆபாணங்களை அணிந்துள்ளார்கள். அது நெடுந் தொலைவிலும் சென்று விளங்குகின்றது

அவர்கள் தலையில் அமைந்த கூந்தல் உடையொத்து நெய்ப்புத் தன்மையுடையதாகக் காணப்படுகின்றது. இங்ஙனம் இயற்கையாக அமைந்த அக் கூந்தலிலே அழகு செய்ய வந்த ஆய மகளிர், இக் கூந்தலே கூந்தல் பலவற்றுள்ளும் சிறந்தது என ஆய்ந்த முடிவு கட்டியிருக்கின்றார்கள். அவ்வளவு அழகான கூந்தலிலே அத் தெய்வ மகளிர் தம் செம் மேனிக்கும் செந்திர ஆடைக்கும் ஏற்றதாகச் சிவந்த கார்பினையுடைய வெட்சியின் சிறிய பூக்களை விட பூவாகத் தூயி, அதற்கு நடுவே பசுந் தண்டினையுடைய குவளையினது தூய இதழ்களைக் கிள்ளி யிருக்கின்றார்கள். சீதேவி என்னும் தலைக் கோலத்தையும் வலம்புரி வடிவாகச் செய்த தலைக் கோலத்தையும் வைத்தற் குரிய இடத்தே வைக்கின்றார்கள். நலகம் இட்ட நறுமணம் வீசும் நெற்றியில் தாமுமாறு சுருமீனின் வாயாகச் செய்த தலைக் கோலத்தைத் தொங்கச் செய்கின்றார்கள். வேண்டிய மணப் பொருள்களைக் கூட்டி முற்ற முடித்த குற்றமற்ற கொண்டையில் பெரிய துளிர்ந்த சண்பகப் பூவைச் செருகுகின்றார்கள். அதன்மேல் கரிய புறவிதழையும் துய்யினையுமுடைய மருதம்பூங் கொத்துகளை இடுகின்றார்கள். அந்த உச்சிக் கொண்டையின்மேல் பச்சென்ற அரும்புகளினின்றும் மேலே வந்து அழகு பெற்றுத் தோன்றுகின்ற நீர்க்கீழ்

நின்ற சிவந்த அரும்புகளைக் கொண்டு இணையாகக் கட்டிய மாலையை வளைய வைத்துக் கொள்கின்றார்கள். வளம் வாய்ந்த இரு காதிலும் ஒத்த அளவின வாசத் தொங்கவிட்ட அசோகத்தினது ஒளிராய்ந்த தளிர்கள் துட்பமான வேலைப்பாடமைந்த அணிகள் நிறைந்த மார்பில் வந்து அசைக்கின்றன. திண்ணிய வயிரமான நறுமணமிக்க சந்தனக் கட்டையைத் தேய்த்து உண்டாக்கிய பொலிவு வாய்ந்த நிறத்தினையுடைய சந்தனக் குழம்பைக் கோங்கு அரும்பு போன்று தவிந்துள்ள இளங் கொங்கைகளில் அப்பிக் கொள்கின்றார்கள். அக்கழம்பு மணங் கமழ்கின்ற மருதம்பூவை அப்பினாற் போலக் காணப்படுகின்றது. அக்குழம்பின் ஈரம் புலர்வதற்கு முன் விரிந்த வேங்கைப் பூவினது துண்ணிய மகார்தப் பொடியை அதற்குமேல் அப்பிக் கொள்கிறார்கள். இங்ஙனமெல்லாம் தம்மை அலங்கரித்துக் கொண்டமையால் பெற்ற பேரழகைப் பிறரெல்லாம் காணுமாறு விளையாடத் தொடங்குகின்றார்கள். அவ்விளையாட்டு எத்தகையது என்னின்? விளாமாத்தின் சிறிய தளிரைக் கிள்ளி ஒருவர் மேல் ஒருவர் படுமாறு அதனைத் தெறிப்பதுதான். திண்ணையான பந்து முதலியவற்றை ஒருவர் மேலெறிந்தால் அது தப்பாமல் அங்ஙனமே படுவது எளிது. மெல்லியதாய் இவ்விளையின் இளந்தளிர் விரலால் தெறித்தால் தப்பாமல் பிறர்மேல் படுவதென்பது அரிதேயாம். பிறர்மேல் பட்டுழியும் ஒரு சிறிதும் தன்புறுத்தாது இன்புறுத்தும். இவ்வரிய விளையாட்டையே அத் தெய்வ மகளிர் தேர்ந்து கொண்டார்கள்.

அவர்கள் அவ்வாறு தெறித்த அவ்விளந்தளிர் தாம் நினைந்தாங்குப் பிறர்மேல் பட்டவுடன் “முருகனுடைய சோழி யோங்கிய வெற்றிக் கொடி நெடிது வாழ்வதாக” என அத்தெய்வ மகளிர் பலரும் ஒருங்கே கூடிக்கொண்டு சிறப்புடன் விளங்கும் மலைப்பக்கர் எல்லாம் எதிரொலி எழுமாறு பாடிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியால் சோலையில் ஆடுகின்றார்கள். அத் தெய்வ மகளிர் ஆடுதற்கிடமான சோலையால் சூழப்பட்டுளது மலை; அதன் கண் மந்தியும் ஏறியறியாத அவ்வளவு உயர்ந்த மாங்கள் அடர்ந்திருக்கின்றன. அத்தகைய மலையில் காந்தள் பூத்திருக்கின்றது. அக் காந்தள் முருகனுக்கு உரிமை பூணும் தெய்வத் தன்மையுடையமையால் அதில் வண்டுகள் மொய்ப்பதே யில்லை. அத்தகைய காந்தள் மலர் கொண்டு கட்டிய பெரிய தண்ணிய கண்ணியைச் சூடிய சென்னியாக விலங்குகின்றான் முருகன் எனச் சிறப்பிக்கின்றார் புலவர்.

காந்தட் கண்ணியைக் கூறு முகத்தால் புலவர் புலவனுக்குக் காட்டிய இந்த முதற் காட்சியில் அழகிற்கே எல்லைபாக விளங்கும் ஒளியுருவங்களைக் காண்கின்றோம். அன்பின் அகலத்தைக் காண்கிறோம். அத்தெய்வ மகளிர் விரும்புவதும் அணிவதும் எல்லாம் உயர்ந்த நறுமணப் பொருள்களே. அம்மணப் பொருள்களையும் முருகனால் கொடுக்கப்பட்ட மேனி முருகனை விளக்குவதற்காகவே விரும்புகின்றார்கள். தனித்து இன்புறமல் பலர்

கிரண்டு ஆடிப்பாடி இன்புறுகின்றார்கள். இதனால் பல்லாரோடும் பகையின் தீப் பயிலும் அன்பின் உயர்வை யுடையவர்கள் என்பது விளங்கும். விளவின் தளர்களைக் கிள்ளித் தெறித்த காலத்தில் தெறிக்கப்பட்டவர்கள் தப்பி ஓட முடியாமையால் தாற்றவர்களே யாயினும் வென்றவர்கள் மகிழ்ந்தாடும் முருகாட்டத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் கலந்து கொள்கின்றார்கள். இதனால் அவர் தம் பகையற்ற நகை யுள்ளத்தின் தகையினைக் காணலாம். தாம் எறிந்த விளவின் தளிர் பிறாமேல் தப்பாமல் பட்டது தம் செயலே யாயினும் தம் செயலென்று தருக்கி மகிழாமல் அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது ஆதலில் அம் முருகனுடைய அருளே உள் நின்று ஊக்கமளித்தது, என்று எண்ணி அவனுடைய வெற்றிக் கொடியை வாழ்த்திப் பாடுகின்றார்கள். அக்கொடியே முன்பு தம் கணவர்க்கும் தமக்கும் வாழ்வளித்தது என்பதை நன்குணர்ந்தவர்களல்லரோ? தம் செயல் என்பதொன்று இன்றி எல்லாம் இறைவன் செயலே என்று கொள்ளும் கொள்கை யுடையாரே இறைவன் இன்னருளைப் பெறுதற்குரியாவார். “நஞ்செயலற்றிந்த நாமற்றபின் நாதன் தன்செயல் தானே எனுந் தீபற, தன்னையே தந்தானென்றுந் தீபற” என்னும் அதுபவ ஞானியின் வாக்கும் காண்க. விளையாட்டாகத் தெறித்த விளவின் தழை, பிறர்மேல் பட்டசெயலையே முருகன் செயல் என்று எண்ணும் இச் சூர மகளிர், தாம் செய்யும் எச்செயலையும் தம் செயலாக எண்ணாமல் அம் முருகன் செயலாகவே எண்ணுவர் என்பது தேற்றம். எனவே அவர்கள் தம் செயலற்றுத் தாம் எனும் தருக்கற்று விளங்கிய தூய ஞானமுடையவர்களே என்பது நன்கு விளங்கும். இவர்களுடைய இவ்வுயர்வு கருதியே புலவரும் இவர்கள் உறுப்புக்களை கூறும் வழிப் பாதாதி கேசமாக முறைப் படுத்தி யிருக்கின்றார் என்பதும் நோக்கி யுணர்க. முதலில் இவர்கள் திருவடிகளைக் காண்பவர்களும் உயர் நலம் எய்தலாம் என்பது அவர் கருத்து. மணமிக்க கார்தளங் கண்ணி, மணப் பொருளில் விருப்பமிக்கவரும் முருகன்பால் அயரா அன்புடையவரும் ஆகிய சூர மகளிர் சார்புடையதாகக் கூறியது சாலப் பொருத்தமுடையதாகும். இச் சூர மகளிர் வருணனையால், உயர்ந்தவர்கள் முருகன் திருவருளைப் பெற்று வழிபடுந் தன்மையை உணர்த்தினார். மனிதரினும் அரபுகளின் உயர்ந்தோராதல் காண்க.

பேய் மகள்.

இனி இச் சூர மகளிரோடு முற்றிலும் முரண்பட்ட பேய்மகள் காட்சியை உணர்த்துகின்றார். புலவர் கூறக் கருதியது வேற்படையே யாயினும் புலால் நாறுப் அவ்வேற்படைக்கும் புலால் விரும்பும் பேய் மகட்கும் தொடர் பிருத்தலின் உடன் விளக்குகின்றார். “பூமியைச் சூழ்ந்த தண்ணிய கடல் நிலை குலையும்படி உள் புகுந்து அவுணர்களுடைய நல்வலம் அடங்குமாறு கீழ் நோக்கிக் கவிழ்ந்தலாந்த பூங்கொத்துகளை யுடைய மாமரத்தை வெட்டின வேலால் குதிரை முகமும் மனிதயாக்கையும் ஆய இருவகையான உருவினை

யுடைய ஒரு பெரிய ரூபன்மாவின் உடம்பு அற்று வேறு வேறு ஆம்படி அச்சம் உண்டாக நெருங்கி அவ்வவுணர் தலைவனைக் கொன்ற குற்றமற்ற வெற்றியினையும் ஒருவராலும் அளந்தறிய வியலாத நல்ல புகழினையும் உடைய செவ்வேற் சேய்” என முருகனது பகையழிக்கு அற்றலை வேலோடு சேர்த்துப் புகழ்கின்றார் புலவர். வேலால் ரூபன்மாவைக் கொன்ற காலத்திற் பேய் மகள் பிணங்களின் நிணமுண்டு செருக்கிப் பாடி யாடி மகிழ்கின்றாள். அவள் உறுப்புக்களைக் கேசாதி பாதுகாக்கப் புகன்று செல்லுகின்றார் புலவர். அப் பேய்மகள் கூந்தல், எண்ணெய் பூசப்படாமையால் உலர்ந்து பறந்து கொண்டு கிடக்கின்றது. அவள் வாய், அங்காரத்தாடி யிருக்கின்றது. அதில் பற்கள் நிரல்படலின்றிக் கொட்டியும் மேழியுர் கோத்து வைத்தாற் போன்று காணப்படுகின்றன. அவள், கோபத்தால் சுழலும் கருவிழிகளையுடைய பசிய கண்ணால் அச்சமுண்டாகப் பார்க்கின்றாள். அவள் காதுகளில் உள்ள பிதுங்கிய கண்ணையுடைய கோட்டானும் பார்ப்பும் மார்பில் வந்து தொங்குவதால் அவள் பெரிய கொக்கைகளில் தாக்கி வருத்துகின்றன. அவள் உடம்பு வழுவழப்பு என்பதே யின்றிச் சருக்சரையுடையதாகக் காணப்படுகின்றது. அவள் நடையோ கண்டவர்கள் அஞ்சுமாறு கடுமையாக இருக்கின்றது. இவ்வாறு எல்லாவற்றாலும் கண்டார் அஞ்சத்தக்க அப்பேய் மகள், முருகன் வெற்றி கொண்ட போர்க்களத்தில் முடைநாற்ற முடைய கரிய தலையைக் கையில் எந்திக் கொண்டு சருதி தோய்ந்த கூரிய நகங்களையுடைய வளைந்த விரலாலே அத்தலையிலுள்ள கண்களைத் தோண்டி யுண்கின்றாள். அசுரர்க்கு அச்சம் உண்டாகுமாறு முருகன் வெற்றி கொண்ட போர்க்களத்தைப் பாடிய வண்ணம் தோளை அசைத்துக் கொண்டு நினைத்தைக் தின்று கொண்டே துணங்கைக் கூத்து ஆடுகின்றாள். பேய் மகள் இங்ஙனம் துணங்கை யாடுமாறு ரூபன்மாவைக் கொன்ற செவ்வேற் சேய் என்று இயைபு படுத்துகின்றார் புலவர்.

இப் பேய்மகள் உருவம், அருவருக்கத்தக்க உருவம், அஞ்சத்தக்க உருவம்; அவள் விருப்புவது புலால் நாற்றத்தையே; அவள் பாடுவதும் புலால் கமழும் போர்க்களத்தையே யாம். இப் பேய்மகள் காட்சியோடு ரூபமகளிர் காட்சியை யொப்பிட்டுப் பார்த்தால் இரவுக்குப் பகலுக்கும் உள்ள வேறுபாடு காணப்படும். அரமகளிர் அழகிற்கு எல்லையாக விளங்குகின்றனர். இப் பேய்மகள் கோர உருவிற்கு எல்லையாக விளங்குகின்றாள். அவர்களைக் காண மகிழ்ச்சி பொங்கும்; இவளைக் காண அச்சம் விஞ்சும் அரமகளிர் காதில் அணிந்தது நறிய அசோகத்தளிர்; பேய்மகள் காதிலணிந்தவை புலால் வீசும் கோட்டானும் பாப்புமே யாம். அரமகளிர் பலராகத் திரண்டு விளையாடி மகிழ்கின்றார்கள்; பேய்மகள் தனித்துப் புலால் உணவால் வயிறு நிரப்பி மகிழ்கின்றாள். அரமகளிர், தாம் தெறித்த தளிர் பிறர் மேற்படச் செய்வது தம் செயலே யாயினும் அது முருகன் அருளால்

ஆயிற்றென அவன் கோழிக் கொடியை வாழ்த்துகின்றார்கள் ; இப்பேய்மகள், தன் முயற்சியேதமிழ் முருகன் தன் வேல் கொண்டு கொன்று குவித்த நிணத்தைத் திண்ணும் போதும் அவ்வேலையோ முருகனையோ வாழ்த்தாது நிணம் கிடந்த களத்தையே பாடுகின்றாள் ; மகிழ்ச்சியால் ஆடுகின்றாள். இக்காட்சி இரண்டானும் புலவர் அறிவிப்பது யாது? என்பதை நோக்குவோம்.

இறைவன் எல்லா உயிர்கட்கும் உன்னிடாய் நின்று எச்செயலையும் செய்விக்கின்றான் என்றுணர்ந்து வழிபட்டு நல்லறிவுடையோர்க்கும் ; இறைவன் நினைவே யின்றி வயிறு நிரப்புவதையே பெரு நோக்கெனக் கொள்ளும் புல்லறிவுடையோர்க்கும் ஒப்பவே அருள் செய்கின்றான் என்ற உயர்கருத்தை யே சூராமகளிர் இயல்பாலும் பேய்மகள் இயல்பாலும் அறிவித்துள்ளார். இறைவன் அருள் செய்வதில் வேற்றுமை இன்மையும் அவன் அருளுதவியைப் பெறும் ஆன்மாக்களிடையே வேற்றுமை மிக வுண்மையும் காட்டிய வாறு. தரை நயமைத் தாங்குகின்றது, என்னும் உணர்ச்சி யுடையோரையும் தரையின் உதவி யறியாது தாமே திரிவதாக எண்ணும் புல்லரையும் வேறுபடுத்தாது தாங்கும் தரைபோல, இறைவன், தன்னுதவியை யறிந்து வழிபடுவோர்க்கும் அறியாது செருக்குவோர்க்கும் ஒப்பவே அருள் செய்கின்றான். அவனருள் உதவியை யறிந்து வழிபடுவோர் உயர்ந்தோராதலும் அவனுதவியை யறியாது கண்டதே காட்சியெனக் கருதுவோர் தாழ்ந்தோராதலும் கண்டது.

அரமகளிர் உயர்ந்தோங்கிய கோழிக் கொடியை வாழ்த்தலும், பேய்மகள் தான் கண்ட தாழ்ந்து கிடக்கும் புலால் வீசும் போர்க்களத்தைப் பாடுதலும் அவரவர் பெருமை சிறுமைகளை யுணர்ந்துதல் காண்க. வேண்டுவார் வேண்டுவனவே ஈவது இறைவன் இயல்பாகலின் சூராமகளிர் விரும்பிய விளையாட்டு வென்றியையும் பேய்மகள் விரும்பிய புலாலுணவையும் கொடுத்தருளி, இருதிறத்தாரையும் நிறைவுபடுத்துகின்றான். விரும்பம் உயிர்களுக்கும் உரிமையே யன்றி இறைவன் உரிமை யன்று. விரும்புவதற்குரியன உயிர்கள். கொடுப்பவன் இறைவன். உயர்வுத் தாழ்வும் விரும்பத்திற் கேற்ற வாறு பொருந்தியுள்ளது. சூராமகளிர் விரும்பம் உயர்ந்த உயிர் உணர்ச்சியாகிய வெற்றியிலும், பேய்மகள் விரும்பம் தாழ்ந்த உடலுணர்ச்சியாகிய பசி நீங்குதலிலும் இருப்பதை யோர்க. அரமகளிர் உயர்ந்தோராதலும் பேய்மகள் இழிந்த பிறப்பினளாதலும் வெளிப்படடை. உலகில் உயர்ந்தோர்க்கும் இழிந்தோர்க்கும் எடுத்துக் காட்டாகவே அரமகளிரையும் பேய்மகளையும் கூறினார். அரமகளிர் தொழுதற்குரிய பெருமையுடையர் என்பதை யறிவிக்க அவர்கள் உறுப்புக்களைப் பாதாதி கேசமாகக் கூறியிருத்தலும், பேய்மகள் அதற்குரிய எல்லள் என்பதை யறிவிக்க அவளுறுப்பைக் கேசாதி பாதமாகக் கூறியிருத்தலும் காண்க. பேய் மகளடியை விளங்கக் கூறுது “உருகெழு செஷு”

என்று தொழிலான் உணருமாறு கூறி யொழிந்தமையும் “ கண்ணி கவைஇ ய ஒன் செந் சேறடி ” எனச் சூர மகளர் அடியைச் சிறப்பித்தமையும் காண்க.

வீடுபெற விழையும் புலவன் செல்லும் வழியில் அரமகளிர் போன்ற உயர்ந்தோரையும் பேய் மகள் போன்ற இழிந்தோரையும் காண்டல் கூடும். காணின் அவ்விரு திரத்தார்க்கும் ஒப்ப அருள் செய்யும் முருகப் பெருமான தருள் பெருமையை நோக்குவதல்லது உயிர்களின் பெருமை சிறுமைகளைப் புகழ்ந்தும் இகழ்ந்தும் காலம் கடத்தல் ஆகாது என்பதற்காகவே சூர மகளி ரையும் பேய் மகளையும் தனிச் சிறப்பால் கூறுது முருகன் கண்ணிக்கும் வேலிற்கும் அடையாகப் புணர்த்திக் கூறியுள்ளார் என்பதை நுனித்துணர்க.

முருகனுடைய இயல்பை இங்ஙனம் பொது வகையால் கூறிய சீவன் முத்தாரம் பெரும் புலவர், சிறப்பு வகையால் அவன் நிலைகளைக் கூறுமுன் அவனருளைப் பெறுவது உறுதி என்பதை உணர்த்த வேண்டுவது இன்றி யமையாததாகும். ஆகவே அதனை முன்னர் அறிவிக்கின்றார் “ செவ்வேற் சேயினுடைய சேவடியில் சேர்தற்குரிய தலைமையான உள்ளத்தோடும் நல் வினைகளைச் செய்யும் கொள்கையோடும் இந்திரியங்களைக் கடந்து தங்குகின்ற வழியை நீ விரும்பினையாயின் வீடு பெறுவோர்க்கு உரியனவாகக் கூறும் நற்குணங்கள் பலவும் சேர்தலால் நல்லதாகிய மனத்தினுண்டாய இனிய வீடுபெற்று விருப்பத்தை முன்பு நீ செய்த நன்னியால் தப்பாமல் இப் பொழுதே பெறுவாய் ” என்று அறிவித்தார்.

இங்ஙனம் கூறக் கேட்ட வீடு விரும்பின புலவன், அப் பரமன் யாண்டு யாண்டு உளன் ; அவன் இயல்புகள் என்ன? அவனை வழிபடு முறைபாது? என வினவ அவாவுதல் இயல்பாதலின் அம் முருகன் இனிதுறையும் இடங் களையும் இடங்களோடு சேர்த்து அவன் நிலைகளையும் வழிபடு மடியவர் வழி படும் முறையினையும் உணர்த்தத் தொடங்கி முதற்கண் திருப்பரங் குன்றத்து முருகன் உலகத்திற்கு வேறாய் நிற்கும் பா நிலையை அறிவிக்கின்றார்.

திருப்பரங்குன்றம்.

திருப்பரங் குன்றத்தைத் தெரிவிக்க வந்த புலவர், துங்கச் செந் தமிழ்ச் சங்கம் நிலை பெற்றிருந்த சிறப்பானும் ஈண்டிய புகழுடைப் பாண்டியன் ஆண்டிருந்த தாண்டுவரும் பெருமையாலும் எல்லோராலும் நன்கறியப்படுவது மாடமலிந்த மதுரையே யாதலின் அதனை முற் கூறி அதன் மேற்றிசையில் உள்ளது திருப்பரங் குன்றம் என்று கூறியுள்ளார். மதுரையா நகரில் பாண் டியன், போரை விரும்பிச் செய்து வெற்றி பெற்று எடுத்துக் கட்டிய வான மளாவி யுயர்ந்து காணப்படும் நீண்ட கொடிகள் கோபுர வாயிலில் ஆசைந் தாடிக்கொண்டிருக்கின்றன, இன்னும் சிறிது அணுகி கோக்கினால் விரித்து புனைந்த பந்தம் பாலையும் அவ்வாயிலில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன,

கொடிகள் கட்டுவது வெற்றிக்கு அறிதூழி என்பர். இப் பந்தம் பாவையும் தொங்க விட்டிருப்பது எதற்கு என்பதைக் காண்போர் உய்த்துணர் வேண்டியுள்ளது. பாண்டியன், எதிர்த்துவரும் மன்னர்களை மடவார்போல வலியில்லாகக் கருதுகின்றமை தோன்ற அவர்கள் விளையாடவெனப் பந்தம் பாவையும் தொங்க விட்டிருக்கின்றார்கள். பந்தம் பாவையும் கொண்டு ஆடுதல் மடவார் செயல். இப் பந்தையும் பாவையையும் கண்டவுடன் பாண்டியன் வலிமையை யுணர்ந்து போர் செய்ய வருவோர் இவராயினர். எனவே அவ்வாயில் போரில்லாத அமைதி மிக்க வாயிலாக விளங்குகின்றது. அவ்வாயிலின் உள் நுழைந்து பார்த்தால் கடைத்தெரு காணப்படுகின்றது. அதன் செல்வ நிலையை நோக்குவார்க்குச் செல்வத்திற்குரிய திருமகளே அங்கு வந்து வீற்றிருக்கின்றாள் என்று தான் தோன்றும். அங்கு நிகழும் வணிக முறையில் கொடுப்பதைக் குறைத்துக் கொள்வதை மிததியாக்கும் தீய முறை கையாளப்படவில்லை. பிறர் பொருளையும் தம் பொருள் போல் பேணும் நடுவு நின்ற நன்னெஞ்சினோராக வணிகர் வாணிகஞ் செய்கின்றனர். இத்தகைய கடைத் தெருவைக் கடந்து சென்றால் மடங்கள் நிறைந்த பெரிய தெருக்கள் காட்சியளிக்கின்றன. இவற்றை யெல்லாம் காணுங்கால் அங்கு வாழும் மக்கள் வீரமிக்க செங்கோல் மன்னனாகிய பாண்டியனால் பகையின்றி அமைதியாக வாழ்க்கை நடத்துகின்றனர் என்பதும் வேண்டிய பொருள்கள் ஈண்டப் பெற்றுப் பசியின்றி வாழ்கின்றார் என்பதும் விளங்குகின்றன.

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த மதுரைக்கு மேற்றிசையில் விளங்குகின்றது திருப்பாங்குன்றம். அக் குன்றத்தின் அருகே கரிய சேற்றினையுடைய அகலமான வயல்கள் காணப்படுகின்றன. அவ் வயலில் முள் நெருங்கிய தண்டினையுடைய வாய் விரிந்து மலர்ந்த தாமரை மலர்கள் காட்சியளிக்கின்றன. அம் மலரில் வண்டுகள் மாலைக் காலத்துத் தங்குகின்றன. இரவு வந்தவுடன் அத் தாமரை மலர்கள் குவிந்து விடுகின்றன. வண்டுகள் வெளிவர வியலாது அம் மலரினுள் உறங்கி விடுகின்றன. சிந்து ஒளியுடைய வைகறைக் காலம் வருகின்றது. குவிந்த மலர் சிறிது விரிகின்றது. உறங்கிய வண்டுகள் விழித்து வழி காண்கின்றன. பறக்கின்றன. அண்மையில் தேன் பொருந்திய நெய்தல் மலர்களைக் காண்கின்றன. குவியும் நிலையிலுள்ள அம் மலரில் ஊதித் தேனருந்துகின்றன. ஆனால் தமக்கு வேண்டிய அளவு தேன்கிடைக்கப் பெறவில்லை. அந் நிலையில் பகலவன் தோன்றிவிடுகின்றான். எங்கும் ஒளி மயமாக விளங்குகின்றது. தேனருந்திய வண்டுகள் உயர்பறக்கின்றன. திருப்பாங்குன்றத்தின் உச்சிக்குச் செல்கின்றன. அங்கு அழகிய சுனை காணப்படுகின்றது. அதில் கண்போல் மலர்ந்த அழகிய மலர்கள் காணப்படுகின்றன. அம் மலர்களில் தங்கி இன்ப மகிழ்ச்சியால் அகஞ்சிறையையுடைய அவ் வண்டுகள் ஆரவாரிக்கின்றன. அந்த ஆரவாரத்திற்கு இடமாக விளங்குகின்றது பாங்குன்று. அப் பாங்குன்றத்தில் முருகப் பெருமான் மனம் விரும்பித் தங்குதற்குரியன் என்று உணர்த்தினர் பெரும் புலவர்.

திருப்பாங்குன்றத்திற்கு அடையாக வண்டுகளின் செயல்களையே கூறியுள்ளார். வண்டுகள் வயல் தாமரையில் இரவில் உறங்குகின்றன. வைகறையில் விழித்து நெய்தல் மலரில் உள்ள குறைபடு தேனை விரும்பிப் பருகுகின்றன. விடிந்த பின் உயர்ப் பறந்து சென்று சுனை மலரில் தங்கி ஆரவாரிக்கின்றன. உறங்கின; துகார்தன; ஆர்த்தன என்று சுருக்கமாகக் கூறலாம். திருப்பாங்குன்றத்திற்கு—முருகப் பெருமான் விரும்பித் தங்கும் பாங்குன்றத்திற்கு இவ் வண்டுகளின் செயலைக் கொண்டு புலவர் உணர்த்தக் கருதிய சிறந்த பொருள் வேறு உண்டு என்பது இப் பகுதியை நோக்கு வோர்க்கு விளங்கும்.

முன்னரே தோற்றுவாய் செய்துள்ளபடி இறைவனுடைய மூவகையியல்புகளில் உலகத் தொடர்பின்றித் தனித்து நிற்கும் பாநிலை யுடையதாக முருகன் திருப்பாங்குன்றத்தில் வீற்றிருக்கும் தன்மையை புணர்த்துவதே புலவர் உட்கோளாதலின் அதற்கேற்பவே இவ் வடைகளைக் கூறியிருக்கின்றார். பின்வரும் திருச்சீரலைவாயில் அறுமுகமூர்ப் பன்னிருகையும் உடைய முருகன் உருவத்தைக் கூறும் புலவர், இங்கு முருகன் உருவ நிலையைப்பற்றியாதும் கூறாது “அமர்த்துறைதலு முரியன்” என்றே கூறியிருத்தல் காண்க. இதனால் தத்துவங் கடந்த நிற்கும் அருவ நிலையாகிய பாநிலையை புணர்த்தினார் என்பது பெறப்படும். “அலைவாய்ச் சேறலும், ஆவின்னகுடியசைதலும் உரியன்” என்று கூறுபவர், இங்கு “குன்றமார் துறைதலு முரியன்” என ‘அமர்த்து’ என்னும் அடையைச் சிறப்பாகப் புணர்த்தியுள்ளார். அமர்த்தல்—விரும்புதல். இதனால் ஏனைய விடங்களினும் திருப்பாங்குன்றத்தில் அவன் விரும்பித் தங்குதற்கேற்ற சிறப்பு அமைந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது புலப்படும். அச் சிறப்பு தானும் தன் சிறப்பியல்பாகிய தத்துவங் கடந்த பாநிலைக்குத் தக்கவாறு அமைந்திருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய சிறப்புத் திருப்பாங்குன்றத்திற்குப் புணர்த்திய அடையால் புலப்படுகின்றதா? என்பதை நோக்குவோம்.

ஆன்மாக்களுக்குக் கேவல நிலை, சகல நிலை, சுத்த நிலை என மூன்று நிலையுண்டு என்பது சைவ சித்தாந்த சாத்திரத்தில் கண்டது. ‘கேவல நிலை’ என்பது ஆன்மா மலங்களோடு மாயையில் ஒடுங்கி அறிவின்றிக் கிடக்கும் நிலை. ‘சகல நிலை’ என்பது, அவ்வான்மாக்களிடத்து வைத்த கருணையால் இறைவன் தனுகாண புவன போகங்களை யுண்டாக்கித்தா அவற்றைப் பெற்று அவ்வான்மாக்கள் சிறிது அறிவு தெளிந்து உலக போகங்களை துகார்த்து பிறந்திறந்துழலும் நிலை. ‘சுத்த நிலை’ என்பது, சகலத்தில் பெற்ற சிற்றறிவைப் பெருக்கித் தம்மையும் தம்முடைய தலைவனையு முணர்ந்து மலமாசு கழிந்து பேரறிவுப் பொருளாகிய இறைவன் திருவடிகளில் இரண்டறக் கலந்து இன்புறும் நிலை. திருப்பாங்குன்றத்திற்கு அடையாகப் புணர்த்த ‘வண்டின் ரிக்கணம்’ என்றது, ‘ஆன்மாக்களை புணர்த்தியதாகவும், “அவ்வண்டுகள்,

கரிய சேற்றில் வளர்ந்த தாமரை மலரில் இரவெல்லாம் உறங்கிக் கிடந்தன” என்றது, அவ்வான்மாக்கள் இருட்கேவல நிலையில் மாயையில் அறிவு விளக்க மின்றி ஒடுங்கிக் கிடந்த நிலையினை யுணர்த்தியதாகவும் கொள்ள வேண்டும். இது கேவல நிலை. வைகறையே காலம் என்பது ஞாயிறு மூன்று விளங்கும் காலத்தையே யாதும். வைகறையே காலத்து வண்டுகள் நெய்த லுயிர் செல்ல வேண்டியபின் இரவெல்லாம் வண்டுகளை யுள்ளடக்கி மூடி யிருந்த தாமரை மலர் சிந்தேனும் விரிதல் வேண்டும். இல்லையேல் வண்டுகள் தாமரையிலிருந்து புறப் போதல் முயலாது தாமரையைச் சிந்தலர்த்திச் சிந்து ஒளியுண்டாக் தவறு வைகறையில் புலப்பட்டுத் தோன்றாத ஞாயிற் றின் செயலாகாது.

ஞாயிறு வைகறையில் கண் கிறங்களைச் சிந்தே தோற்றி இருளைச் சிந்து நீக்கித் தாமரையைச் சிந்தலாத்தி வண்டுகளுக்கு விடுதலை தந்து கட்கமழ் நெய்தலையுங் காட்டியது. “இந் திகழ்ச்சி, இராவண், தன் கருணையால் இருட் கேவல நிலையில் அறிவு மயங்கிக் கிடந்த ஆன்மாக்களை மாயையினின்றும் நீக்கி உடம்பு முகலியவற்றை அவ்வான்மாக்களுக்குக் கொடுத்துச் சிந்து அறிவு விளங்கச் செய்கான் என்பதைப் புலப்படுத்தும். “கட்கமழ் நெய்தல் ஊதி” என்றது, வைகறையில் வண்டுகள் நெய்தல் மலரில் இருந்த தேனை நுகர்ந்தது போல ஆன்மாக்கள், இறைவன் தந்த உடம்பொடு தோன்றி அவன் காட்டிய டோகத்தைத் துய்த்துக் கொண்டு உழன்றமையை யுணர்த்தும். இது, இருட் கேவல நிலையின்கைய ஆன்மாக்களின் சகல நிலை ஆகும்.

“எற்படக், சுண்போல வலர்ந்த காபரு சுணைமலர்

அஞ்சிறை வண்டி விரிக்கண மொலிக்கும்”

என்றது, “ஞாயிறு தோன்றப் பகட்காலம் உண்டாகி எங்கும் விளக்க மடைய நிலப் பரப்பிலுள்ள நீரில் வலர்ந்த நெய்தல் மலரில் உள்ள தேனை யுண்ட வண்டுகள், உயரப் பறந்து போய் மலை யுச்சியிலுள்ள சுணை மலர் களில் தங்கி ஆரவாரித்தது” என்னுய பொருளது. நெய்தல் மலரிலிருந்த தேனை வண்டுகள் உண்டு முடிந்தவுடன் ஞாயிறு தோன்றியது போல ஆன் மாக்கள், இருவினைப் பயனாகிய போக நுகர்ந்து முடிந்தவுடன் இறைவன் தோன்றி மேல் நெறியெலாம் புலப்படுத்தியதாகவும, “தரைப் பரப்பிலிருந்து தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவின்னில் தேனை யுண்டு கொண்டிராமல் வண்டுகள், மலை யுச்சிக்குச் சென்று சுணை மலரில் தங்கி ஆரவாரித்தது;” என்றது, சகல நிலையிலிருந்து போகம் நுகர்ந்து முடித்த ஆன்மாக்கள், இறைவன் புலப்படுத் திய நெறியே சுத்த நிலையை யடைந்து நினைத்தொறும் காண்டொறும் பேசுந் தோறும் எப்போதும் ஆனந்தத் தேன் சொரியும் செம்பொருளோடு இரண்ட முக்கலந்து இன்புறும் நிலையாகவும் கொள்க இது சுத்த நிலை.

இங்ஙனம் இருட் கேவலத்திருந்த ஆன்மாக்கள் இரையருள் உதவியால் சகல நிலையை யடைந்து பின் அச் சகல நிலையில் நீங்கிச் சுத்த நிலையை

யடைந்து மகிழ்கின்றன. இத்தகைய சுத்தான்மாக்கள் குழத் திருப்பாங்குன்றத்தில் முருகன் உயர்ந்த தன் பாதிலையில் விளங்குகின்றான். என்பதை விளக்கியவாறு. சகல ஆன்மாக்கள் நிறைந்த உலகத்தைக் கடந்து விளங்குகின்ற இறைவன், சுத்த ஆன்மாக்களோடு இருப்பதற்கு விருப்புதல் இயற்கையே யாதலின் 'அமர்ந்துறைதலும் உரியன்' எனச் சிறப்பித்தார் என்க.

அகப் பாட்டுக்களில் தலைவன் இயல்புகளைத் தோழியும் தலைவியும் வெளிப்படக் கூறுது அவன் நாட்டுக் கருப்பொருள்களைக் கூறி அவற்றின் மூலம் வெளிப்பட வைப்பது மாபு. இதற்கு 'உள்ளுறை யுவமம்' என்று பெயர். கடவுள் வாழ்த்துக் கூறும் இம் 'முருகாற்றுப் படை' புறம் எனப்படும், புறப் பாட்டுக்களில் இவ்வாறு உவமையைக் கூறி உவமேயத்தைக் கூறுது விடுத்தால் 'ஒட்டணி' என்பர். கருத்துடைய யடை கொளி யணி என்றுங் கொள்ளலாம். புலவர், தாம் உரைத்த இத்தகைய துண்பொருளை யுணரும் ஆற்றல் உள்ளவனே தாம் சொன்னெறியே சென்று செந்நெற் சேர்வான் என்பது கருதியே வெளிப்படக் கூறுது மறைத்துக் கூறினாதல் வேண்டும். இறைவனுடைய மூலகையியல்புகளில் முதன்மையான தானே யாம் பரநிலையை முதற்கண் உணர்த்தி யிருப்பது அப்பர நிலையில் முருகன் வீற்றிருத்தற்கு இடமாதல் பற்றிக் குன்றம் 'பாங்குன்றம்' எனப் படுவதும் பொருத்த முடைத்தாதல் அறிக.

திருச்சீரலைவாய்.

இனி, இரண்டாவதாகக் கூறுவது இறைவன் உலகமாய் நிற்கும் பெருநிலையை. இந்நிலை, திருச்சீரலைவாயில் காணப்படுகின்றது. திருப்பாங்குன்றத்தில் அருவாயிருந்த முருகப் பெருமான் உருவத் திருமேனி தாங்கி அறுமுகமும் பன்னிருகையும் தொழில் செய்ய யானே மேற் கொண்டு திருச்சீரலைவாய்க்குச் செல்லுதலும் உரியன் என்பது இப் பகுதியின் சுருக்கம்.

முருகப் பெருமான் ஏறிய யானை எத்தகையது என்பதை முன்னர் உணர்த்துகின்றார் புலவர். கூரிய நுனியையுடைய அங்குசம் தாக்கியதால் உண்டாகிய வடுக்கள் நெற்றியில் ஆழ்ந்து காணப்படுகின்றன. உயர்ந்த இனத்து யானை என்பதை யுணர்த்தும் புள்ளிகளும் அந் நெற்றியில் விளங்குகின்றன. வாடாத பொன்னரி மாலை முகத்தில் தொங்க விடப்பட்டிருக்கின்றது. அது, யானை செல்தூங்கால் நெற்றிப் பட்டத்தொடுங் கிடந்து அழகாக அசைகின்றது. ஒலிக்கின்ற மணி அவ் யானையின் இருமருங்கும் ஒசையை எழுப்புகின்றன. இயல்பாகவே விரைந்து செல்லும் நடையை யுடையது. யமனைப் போலப் பிறரால் தடுத்தற்கரிய வலியையுடையது. செல்லத் தொடங்கினால் காற்று விரைந்து எழுவது போன்று விரைந்து நடக்கும் இயல்பினது. அத்தகைய உயர்ந்த யானையின்மேல் ஏறித் கொண்டான் முருகப் பெருமான்.

அப் பெருமானுடைய அறு முகங்களுக்கு மேல் ஆறு மணி முடிகள் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு முடியும் தாமம், முகுடம், பதமம், கிம்புரி, கோடகம் என்ற ஐந்துறுப்புக்களை யுடையதாகக் காணப்படுகின்றது. அம் முடிகளில் பதிக்கப் பெற்ற ஒன்றோடொன் றெவ்வாத பல நிற மணிகள், பின்னலைப் போன்ற ஒளியுடன் சென்னியில் பொலிந்து தோன்றுகின்றன. ஒவ்வொரு முகத்தினும் இருபுறத்தும் அமைந்த காதுகளில் ஒளியுடன் அசைகின்ற வேலைப்பாடு அமைந்த பொன்னாலியன்ற குண்டலங்கள் காணப்படுகின்றன. ஒளி வாய்ந்த முருகப் பெருமான் முகங்களின் இரு மருங்கும் அக் குண்டலங்கள் தொங்கி யசையும் தோற்றம், விண்ணில் விளங்கும் வெண்டிங்களை யகலாது சூழ்ந்துள்ள விண்மீன்களைப் போல ஒளி செய்கின்றன. குற்றமில்லாத கொள்கையுடையாராய்த் தவமாகிய தந்தொழிலைச் செய்து முடிப்பவருடைய நெஞ்சிலே இந்த ஆறு முகங்களும் பொருந்தித் தோன்றும். இயல்பை யுடையனவாம்.

அவற்றுள், ஒருமுகம், மிக்க இருளையுடைய உலகம் குற்றமில்லாமல் விளங்கும்படிப் பல கிரணங்களையும் தோற்றுவித்தது. அம் முகத்திற்கேற்ற கையிரண்டில் ஒருகை, ஞாயிற்றின் வெம்மை உலகுயிர்களை வருத்தாதபடித் தாங்கி விண்ணில் திரிகின்ற வேணுவிகட்குப் பாதுகாவலாக எந்திய நிலையில் உள்ளது. மற்றொருகை மருங்கில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாவது முகம் தன்பால் அன்பு செய்பவர்கள் துதிக்க அதற்குப் பொருந்தி அவர்க்கு இனிமையாக நடந்து அவர்மேற் சென்ற அன்பினால் மகிழ்ந்து அவர் வேண்டும் வாங்களைக் கொடுக்கும் இயல்பினது. அம் முகத்திற்கேற்ற கையிரண்டில் ஒருகை, அங்குசத்தைக் கொண்டு யானையைச் செலுத்துகின்றது. மற்றொருகை, செந்திர ஆடையணிந்த துடையின்மேல் கிடக்கின்றது. தன்னை அன்பால் நினைவார்பால் அவர் நினைந்தவுடன் யானை மேல் விரைந்து செல்லுதல் இயல்பு ஆதலின் வாங்கொடுக்கும் முகத்திற்குரிய கை அங்குசம் தாங்கியுள்ளது.

மூன்றாவது முகம், மந்திரத்தையுடைய வேதவிதி வழுவாத அந்தணர் செய்யும் வேள்வியில் தீங்கு நிகழாதபடி நினைக்கு மியல்பினது. அம் முகத்திற்குரிய கையிரண்டும் வேலும் கேடகமும் எந்தி அசரார் வந்து வேள்வியைக் கெடுக்காமல் காப்பாற்ற வேண்டி வலமாகச் சுழற்றுக்கின்றன.

நான்காவது முகம், இவ்வுலகத்து வழங்காத வேதங்களிலும் நூல்களிலுமுள்ள பொருள்களை முனிவர்கள் ஏமமுறும்படி ஆராய்ந்து சந்திரனைப் போலத் திக்குகளை யெல்லாம் விளக்கும் இயல்பினது. அம் முகத்திற்குரிய இரு கைகளில் ஒருகை, முனிவர்க்குத் தத்துவங் கடந்த பொருளைச் சொல்லாமல் சொல்லுதற்கு ஞான முத்திரையைக் காட்டிய வண்ணம். மார்பொடு விளங்குகின்றது. மற்றொருகை தாழ்ந்துள்ள மார்பின் மாலையோடு சேர்ந்து அழகுற விளங்குகின்றது. இறைவன் மோனமாய் ஞான முத்திரையைக்

காட்டிய வண்ணம் தானே யாக இருந்து பாம்பொருளைக் காட்டித்தா மாணக்கர்கட்கு ஆனந்த மயமான ஒளி தானே நிறையும்.

ஐந்தாவது முகம், சென்ற போரில் வெகுண்டு வந்த பகைவர்களைத் தேய்த்து அழித்துக் கறுவுதல் கொண்ட மனத்தோடு களவேள்வி செய்தது. அம் முகத்திற் கேற்ற கையிரண்டில் ஒருகை, கீழ் வீழ்கின்ற வீர வீரையோடு மேலே சுழன்று களவேள்விக்கு முத்திரை கொடுக்கும் இயல்பினது. மற்றொருகை, ஒலிக்கின்ற மனையை மாறி ஒலிக்கப்பண்ணு மியல்பினது.

ஆறாவது முகம், குறவருடைய இளமையுடைய மகளாகிய கொடியைப் போலும் இடையையுடைய மடப்பம் பொருந்திய வள்ளியம்மையாரோடு நகைத்தலை விரும்பும் இயல்பினது. காம நுகர்ச்சியில்லாத கடவுள், உலகில் இல் வாழ்க்கை நடத்தற்காகவே இவ்வாறு நகை செய்கின்றான் என்க. அம் முகத்திற் கேற்ற கையிரண்டில் ஒரு கை நில நித்தையுடைய மேகத் தாலே மிக்க மழையைப் பெய்கின்றது. மற்றொருகை, தேவ உலகத்து வாழ்கின்ற தேவ மங்கையர்க்கு மண மாலையைச் சூட்டு கின்றது. உலகில் நிகழ்த்தப்படும் இல் வாழ்க்கை இனிது நடத்தற்கு மழையும் மணமும் இன்றி யமையாமையின் இவைகளை அக்கைகள் செய்கின்றன. முத்துமலை தொங்கு கின்ற அழகிய மார்பிலே சிடக்கின்ற மூன்றுவரிகள் அழகின் உயர்வைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இவ்வாறு அவ்வாறு முகங்களுள் செய்ய வேண்டிய முறைகளைப் பழகி நடத்து கின்றன. அவற்றிற் கேற்பப் பன்னிரண்டு கைகளுள் உரிய தொழில் களைச் செய்கின்றன. விண்ணில் தேவதூதாபி முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்குகின்றன. ஊது கொம்புகள் ஒலிக்கின்றன. சங்குகள் முழங்குகின்றன. இடிபோன்று முரசு முழங்குகின்றன. பல புள்ளிகளையுடைய மயில் முருகன் ஆணையால் வெற்றிக் கொடியிலிருந்து அகவுகின்றது. இவை இங் வனம் நிகழ விண்வழியாக விரைந்து செல்லுதலை மேற்கொண்டு நன்மக்களால் புகழப்பட்ட சிறந்த புகழினையுடைய திருச்சீலைவாய் என்னும் பதியில் செல்ல எழந்தருளுதலும் அம் முருகப் பெருமானுக்கு நிலைபெற்ற குணமா கும். என்பது அதன்விரிவு.

இப்பகுதி இறைவன் உலகமாய் விளங்கும் தன்மையை எவ்வாறு விளக் குகின்றது என்பதை நோக்குவோம். உருவமுடைய ஒரு பொருள், நாற் றிசையும் மேலும் கீழும் ஆகிய இரண்டு பக்கமும் ஆக ஆறு பக்கங்களை யுடையதாதல் கண்டது. உலகம் வடிவ முடையது. அதற்கும் மேற்கூறிய ஆறு பக்கங்கள் உண்டு. உலக முழுதும் நோக்க வேண்டுமாயின் இந்த ஆறு பக்களையும் பார்க்கவேண்டும். உலகமாகவும் உலகத்தின் ஆறு பக்கங் களாகவும் இருப்பவன் யானே என்பது தோன்றவே இறைவன் ஆறு முக முடையதை விளங்கின்றான் என்பது ஆன்றோர் முடிபு. இம்முறையால் முருகப்பெருமான் ஐம்பூதங்களாலாய உலகமாய் விளங்குகின்றான் என்பது

மேலும் அறுமுகமும் பன்னிருகையும் செய்யும் செயல்கள் யாவும் உலக நிகழ்ச்சி நன்கு நடைபெறச் செய்வன வாகவே விளங்குவதால் முருகன் கலப்பால் உலகமாய் விளங்குகின்றான் என்பது விளங்கும். பல்கதிர் விரிந்தன் றொருமுகம்” என்பதால் ஞாயிறாக ஒளி செய்கின்றான் என்பதும் “திங்கள் போல் திசைவிளக்கும்” என உவமை முகத்தான் விளக்கி யிருத்தலால் திங்களின் தன்மையனாக இருக்கின்றான் என்பதும் பெறப்படும். திங்களுக்கு உரிய ஒளி ஞாயிற்றின் பால் பெற்றதே யாதலின் ஞாயிறாக அவன் விளங்குகின்றான் என்றமையால் திங்களாகவும் இருக்கின்றான் என்பதைப் பெற வைத்தார் என்றலும் ஒன்று. எனவே முருகப்பெருமான் திங்களும் ஞாயிறுமாக இருக்கின்றான் என்பது பெறப்படும்.

இனி, யுயிர்கள், இவ்வுலகத்து துகர்த்தற்கு வேண்டியவற்றை வேண்டியாங்குப் பெற விருப்புவனவும், மறுமைக்கண் தேவராதற் பொருட்டு வேன்வி முதலிய வற்றைச் செய்யு மியல்பினவும், இந்த இம்மைப் பயனையும் மறுமைப் பயனையும் பெற விரும்பாது ஞானம் ஒன்றையே நோக்குவனவும் என முத்திரத்தினவாகக் கொள்ளலாம். இம்முத்திர உயிர்கட்கும் முருகன், வாங்கொடுக்கு முகத்தானும் நகையமர்ந்த முகத்தானும் களம் வேட்கும் முகத்தானும் வேண்டிய பொருள்களை யளித்தும் ஒன்புறத்தியும் இம்மைப் பயனை யளிக்கின்றான். வேன்வியோர்க்கும் முகத்தால் மறுமைப் பயனை யளிக்கின்றான். திங்கள் போல் திசைவிளக்கு முகத்தான் ஞானத்தை யளிக்கின்றான்; வீடுபேற்றின் பொருட்டு. உயிர்கள் இம்மைப் பயனையும் மறுமைப் பயனையும் வீட்டின் பத்தையும் எய்தும் பொருட்டு முருகப் பெருமான் இன்ப முதலிய வற்றை யுறுகின்றான் என்பது இங்குப் பெறப்படுகின்றது. படவே, முருகன் கலப்பால் உயிர்களாகின்றான் என்பது போதரும். இதனால் ஐம்பூதங்களால் இயன்ற உலகமாகவும் திங்களாகவும் ஞாயிறாகவும் இயமானனாகவும் விளங்கி முருகப் பெருமான் உலகமே யாகின்றான் என்பது தெளிவாம். பாங்குன்றத்தை நோக்கத் திருச்சீரலைவாய் தாழ்ந்த இடத்தின் கண் இருத்தலும் பாங்குன்றத்தில் தத்துவங் கடந்து தானேயாய் நிற்கும் இறைவன், தன் சிறப்பியல்பிலிருந்து இறங்கி உலகமாய் நிற்கும் பொதுவியல் பிறகு வந்ததாகக் கூறுதலும் எத்துணைப் பொருத்தமாகக் காணப்படுகின்றது காண்மின்!

திருவாவிநன்குடி..

இப்பகுதியில் முருகப்பெருமான், உயிர்க்குயிராதல் தன்மையால் உலகமோடுனாய் நிற்கும் உடனிலையை யுணர்த்துகின்றார் புலவர். திருமால் முதலிய தேவர்கள் பிரமன் பொருட்டு வந்து தன்னைக் காண வள்ளி யம்மை யாரோடு ஆவிரன் குடியில் உறைதலும் உரியன் முருகன்; என்பது இங்குக் கூறப்படும் பொருள்..

முருகப் பெருமான் அசுரரை யழித்துத் தெய்வயானையை மணந்த போது தம் கையிலுள்ள வேற்படையை நோக்கி ‘நமக்கு எல்லாம் தந்தது

இவ்வேல்' என' அப்போது அருகே யிருந்த பிரமன், 'இவ்வேலுக்கு இப் பெருமை எம்மால் வந்ததே' என்றானாக நம் வேலுக்கு நீ கொடுப்ப தொரு சத்தியுண்டோ என முருகக்கடவுள் சினந்து 'இங்ஙனம் கூறிய நீ பூமியிற் பிறப்பாயாக' என்று சாபமிட்டார். அன்று தொட்டுப் பிரமன் பூமியில் பிறந்து உழலுகின்றான். அப்பிரமன் சாபத்தை நீக்குமாறு வேண்டிக் கொள் ளவே திருமால் முதலிய தேவர்கள் திருவாவிரன் குடிக்குச் செல்கின்றார் கள். தேவர்களுக்கு முன்னதாக முனிவர் புதுகின்றனர். அமைதியான தோற்ற முடைய இம் முனிவர்களை மறாது ஏற்றுக் கொள்வான் முருகன். இம் முனிவரைக் கண்ட அமைதித் தன்மையால் பின் வருபவர்களையும் மறுக் காமல் ஏற்றுக் கொள்வான் என்னுங் கருத்தால் இவர்கள் முன்னே புது கின் றனர். இம் முனிவர் இயல்பை ஓசியமாக வரைந்து காட்டு கின்றார் புலவர்.

முனிவர்.

மரவுரியை உடையாக உடுத்துள்ளனர். வடிவாலும் நிறத்தாலும் வலம்புரிச் சங்கையொத்த நரைமுடி யுடையவராக விளங்கு கின்றனர். எக் காலத்தும் நீராடுதலால் அழுக்கில்லாமல் விளங்குகின்றது அவர்களடம்பு. அவர்கள்மார்பு மான் தோலால் போர்க்கப் பட்டுளது. ஸ்ராதங்களால் தசை கெட்டிருப்பதால் அம்மார்பில் எலும்புகள் எழுந்து கோவையாகத் தோன்றி அசைகின்றன. பலராளாக உணவின்றிக் கழிந்த நோன்பின்புடைய வர்கள். அவர்கள் மனத்தில் மாறுபாடு மில்லை; செற்றமில்லை. அவர்கள் இயற்கை யறிவு, எல்லாவற்றையும் கற்றவராலும் அறிய வியலாத பெருமை யது. கற்றவர்க் கெல்லாம் தாம் எல்ல யாக நிற்கும் தீலைமயுடையவர்கள். அவ்வறிவின் நிறத்தால் காமத்தையும் கடுஞ்சினத்தையும் அறவே நீக்கின வர்கள். தவத்தின் கடுமையால் மெய்வருத்தம் காணப் படினும் மனத்தினால் வருத்தஞ் சிறிதும் அறியப்படாத இயல்பினர். யாரிடத்தும் வெறுப்பில்லாத நல்லறி வின்புடையவர்கள். இத்தகைய முனிவர்கள் முன்னே புதுகின்றனர் முருகனிடத்திற்

அழுக்கடையாப் புறத் தூய்மையையும் காம வெகுளி மயக்கம் ஆகிய முக்குற்றமும் முறையி னீங்கிய அகத் தூய்மையையும் உடைய முனிவர் குழாத்தைக் கண்டால் முருகன் பிரமன்பால் கொண்ட செற்றம் குறைவது இயற்கை யன்றோ? இம்முனிவர் குழாத்தைக் கண்ட பின்னரும் வெகுளி சிறிது உளதாயின் அதையும் துடைக்கும் பொருட்டு இன்னும் ஒருகுழாம் வருகின்றது. அது கந்தருவர் குழாம்; ஆணும் பெண்ணும் கலந்த குழாம் அது. அக்குழாத்தில் உள்ளவர்கள் எத்தகையினர் என்பதை நோக்குவோம்.

கருந்தருவர்

அக்கந்தருவர்கள், புகையை முகந்து கொண்டது போன்ற அழுக் கிலாத் தூய்மெல்லிய உடையணிந் துள்ளார்கள். அவர்கள் மார்பில் அரும்பு சிறிது அலர்ந்த மலர்மலை கிடந்து அசைகின்றது. செவியாலே கருநியை

யளந்து கட்டின சுற்றுதல் பொருந்திய வார்க்கட்டினை யுடைய நல்ல யாழி
சையிலே பயின்ற ஈழுடைய நெஞ்சினாலே எக்காலத்தும் மெல்லிய மொழி
களையே சொல்லுதலில் விருப்ப முன்னவர்கள். இத்தகையவர்கள் இனிய
யாழ் வாசிக்கின்றார்கள். இவர்கள் ஆடவர். இவர்களொடு பெண்டிரும்
வருகின்றனர். அவர்கள், மக்களுக்கே தவறும் நோயே இல்லாமல் இயன்றுள்ள
உடம்பை யுடையவர்கள். அவர்கள் மேனி மாந்தளிர் போன்றுவிளங்கு
கின்றது அந்தமேனியில் தேமல் ஒளி வீசுகின்றது. அது ஒளி வீசுந்
தோறும் பொன்னை உரைத்தாற்போல் விளங்குகின்றது அவர்களிடையில்
பருமம் என்னும் அணியை அணிந்துள்ளார்கள். அது கண்ணுக்கினிய
ஒளியை யுடையதாய்ப் பதினெண் கோவை யுடையதாகக் காணப்படு
கின்றது. இத்தகைய குற்றம் மற்ற மகளிர் அவ்வாடவர் அருகே பாடித்
கொண்டு வருகின்றனர்.

முன்வந்த முனிவர் குழாத்தில் துறவு நிலையைப் பார்க்கின்றோம்.
கந்தருவர் குழாத்தில் இல்லற நிலையைப் பார்க்கின்றோம். முனிவர் யாவரும்
ஆடவர்களே. கந்தருவர் குழாத்தில் ஆடவரும் பெண்டிரும் கலந்து காட்சி
யளிக்கின்றனர். முனிவர் குழாத்தில் நரை முடியும் ஓட்டிய வயிறும் எலும்பு
தோன்றும் மாட்பும் காணப் படுகின்றன. கந்தருவர் குழாத்திலே மாந்தளிர்
போன்ற மேனியையும் பொன் போன்ற தேம்பலையும் நோயின்றியன்ற
நல்லுடம்பையும் காண்கின்றோம் முனிவர் உடுத்திருப்பது மாவுரி; கந்தருவர்
உடையோ புகை முகந்தாற்போன்ற தூய மெல்லிய அழகிய ஆடையாகும்.
முனிவர் குழாத்தில் அமைதி நிலவுகின்றது; கந்தருவர் குழாத்தில் யாமொலி
யும் பாட்டொலியும் இனிதாக எழுகின்றன. கந்தருவர் குழாத்தில் உடம்பின்
தோற்றத்தாலும் மொழி வழி தோன்றும் இன்னிசையாலும் கண்ணுக்கும்
செவிக்கும் துகர்ச்சியுண்டு. ஆனால் முனிவர் குழாத்திலோ கண்ணுக்கினிய
விருந்துமில்லை; காதுக்கினிய விருந்துமில்லை. புறத்தோற்றம் விரும்பிக்
காணத்தக்க கவினுடையதாக வில்லை. அம் முனிவர் அகத் தோற்றமோ
மிகமிகச் சிறந்து விளங்குகின்றது! கந்தருவர் குழாத்தின் அகத் தோற்றத்
தைப் பற்றி யாதும் உணர் வியல் வில்லை; உடம்பின் புறத்தோற்றமும்
மென் மொழியுமே காணவும் கேட்கவும் இயலுகின்றது. முனிவர் குழாத்
திலுள்ள உள்ளெளி, உணர்ந்தோர் உள்ளங்களில் இருளைப் போக்கி ஒளி
யுண்டாக்கும் தன்மையதாகக் காணப்படுகின்றது. மெய்யும் மொழியும் மனத்
தின் வழியேயே யாதலின், மெய்யழகைவிட மொழியழகைவிட மனத்தழகே
சிறந்தது என்பது கூறவும் வேண்டுமோ? அம்முனிவர் உள்ளத்தில் காம
வெகுளி மயக்கம் கட்டு இடமே யில்லை. தூலறிவாகிய அபாஞானத்தாலும்
அத்பவவுணர்வாகிய பாஞானத்தாலும் அவர்கள் உள்ளம் ஒளிமயமாய்த்
திகழ்கின்றது. ஒவியாலும் வரைந்து காட்ட வியலாத முனிவர் உள்
ளொளியை நன்கு விளக்கிக் காட்டுகின்றார் புலவர்.

தேவர்.

இத்தகைய முனிவர் உள்ளொளியால் அமைதியை யுண்டாக்கிக் கொண்டு முன் புதுந்த தாலும் கந்தருவர் இன்னிசையால் அமைதியை யுண்டாக்கிக் கொண்டு பின் புதுந்ததாலும் முருகப் பெருமான் நல்ல செவ்வியனாக இருப்பான் என்று துணிந்து பாமனாகிய திருமால் வருகின்றான். மாமனைக் கண்டால் மருகனாகிய முருகனுக்கு அன்பே மிததல் இயல்பன்றோ? மேலும் பிரமன் தன்மகனாகிய அவன் தயர் நீக்கும் உரிமையும் விரைவும் தோன்ற முன்னர் வருகின்றான் திருமால். யாவரும் அஞ்சத்தக்க நஞ்சுடைய பார்பு அழியும்படி அழிக்கின்ற கருடக் கொடியை யுடையனாய் அத் திருமால் புதுகின்றான்; சேய்மையில் வரும்பொழுதே கொடியைக் கொண்டு தன்னை யுணரவேண்டி. அவற்றுப்பின் வெள்ளேற்றுக் கொடி தோன்றுகின்றது, அக்கொடி, மங்கை பங்கனாகிய முக்கண்ணனுடையது, அக்கொடியுடன் திரிபுர மெரிசெய்த அவ் விரிசடைக் கடவுள் தோன்றுகின்றான். “தாய் தந்தையை மதித்து அவர் விரும்பியதைச் செய்வதற்கு மகன் கடமை யென்பதை யுணர்ந்து பிரமன் சாபத்தை நீக்கியருளுவான் முருகன்” என்று மங்கை பங்கன் வருதல் முறைதானே.

அவற்றிற் பின் ஆயிரங் கண்களை யுடையவனும் தூறு பரிவேன்வி செய்தவனும் பகைவர்களை வென்று கொண்ட வெற்றியை யுடையவனும் ஆகிய இந்திரன் வருகின்றான், ஐராவதம் என்னும் யானைமேல். அந்த யானை, நான்கு கொம்புகளை யுடையது; அழகிய நடையது; நிலத்தே தாழ்ந்த பெரிய துதிக்கை யுடையது. முருகனுக்குத் தெய்வ யானையை யின்மறிக்ந்து மாமன் என்னும் உரிமை பெற்ற இந்திரன், யானைமேல் பெருமையும் உரிமையும் தோன்ற வருதல் பொருத்தமே பன்றோ?

நல்ல நகரங்கள் நிலைபெற்ற உலகத்தைக் காக்கும் ஒரு நோக்கத்தையே விரும்பி மேற்கொண்டுள்ள அரசன், அரி, அயன், இந்திரன் ஆகிய நான்கு பெருந் தெய்வங்களுள் தாமரையால் பெறப்பட்டவனும் அழிவில்லாத ஆயுளை யுடையவனும் ஆய நான்முகனாகிய ஒருவனைச் சாபத்தினின்றும் நீக்கக்கருதிப் பலராலும் புகழப் படுகின்ற மேற் சொன்ன ஏனை மூவரும் தேவர் குழாத்திற்குத் தலைவராகப் பகல் போல விளங்கும். மாறுபடாத நல்லறி வுடைய வசக்கன், மருத்துவர், ஆதித்தர், உருத்திரர் என்னும் உயர் நிலை பெற்ற முப்பத்து மூவரோடும் பதினெண் வகைப்பட்ட தேவகணங்கள், விண் மீன்கள் பூத்தாற் போன்ற தோற்ற முடையாராயும் அவ்விண் மீன்களைச் சேர்ந்து காற்று எழுந்தாற் போன்ற விரைந்த நடையினை யுடையாராயும் காற்றுக் கிடையில் தீயெழுந்தாற் போன்ற வலிமையுடையவர்களாயும் தீயுண்டாகுமாறு இடி யிடத்தாற்போன்ற குரலினை யுடையவர்களாயும் தாம் அடைந்துள்ள குறை தீர்க்கப்பட வேண்டிய முறையிலே விண் வழியாக இன்பப் பிக்க மண்ணுலகிலே வந்து தோன்றி ஒரு சேரக்காண் கின்றார்கள்;

முருகப் பெருமான், இங்ஙனம் அத்தேவர்கள் காணுமாறு வருத்த மில்லாத அருட்கற் பிண்டைய வள்ளி யுடன் சிலநாள் ஆவி நன்குடி என்னும் ஊரில் இருத்தலும் உரியன்; என்பது அப்பகுதியின் விரி.

முன்னே முனிவர் குழாம் செல்லப் பின்னர் கந்தருவர் குழாம் செல்ல அவர்க்குப் பின்னே அரி வரன் இந்நிரன் ஆரிய முவரைத் தலைவராக் கொண்ட தேவர் குழாம் புதற் ற முருகன்பால் தங்குதறையைத் தெரிவிக்கச் சென்று காண்கின்றது. இங்ஙனம் தேவர்கள் தரிசிக்க வள்ளி யம்மையாரோடு முருகன் ஆவின்னகுடியில் சிலநாள் தங்கி யிருப்பான் என்று புலவர் கூறுகின்றார்.

திருச்சீரலைவாயில் ஆறு முகமுடைய முருகன் திருவுருவத்தைக் கூறினான் நித்த தேவியாரைக் கூற வில்லை. ஆவின் குடியில் அம்முருகன் தேவியோடு வீற்றிருக்கும் நிலையை விளப்புகின்றார். இந்நிலையே இறைவன், உயிர்க்குயிராதல் தன்மையால் “உலக மோடுடனாதலாகிய நிலையாகும். சர்வம் சத்திமயம் சுகத்” என்பது வேதவாக்கியம். இதனை, “அனைத்தும் தன்மய மெனும் சுருதி கரியாவைத்தும்” என்னும் (முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளைத் தமிழ் 12) ஒதாணந்த குமா குருபரருடைய திருவாக் காணுணரலாம். உலகமயமாய் விளங்கும் சத்திக்கு உயிராய் அச்சத்தியுடன் வீற்றிருப்பதே உயிர்க்குயிராய் நிற்கும் உடனாதல் தன்மையை நன்கு விளக்குதல் காண்க.

மேலும் உயிர்கள் தம் மலநோய்க்க இறைவன் திருக்கூத்தைக் காண வேண்டி யிருக்க அவ்வுயிர்களின் சார்பாகச் சத்தியே அக் கூத்தைக் காண்கின்றாள் என்பதை :

‘பாலுண்குழவி பசங்குடர் பொருதென
நோயுண் மருந்து தாயுண்டாங்கு
மன்னுயிர்த் தொகுதிக்கின்னருள் கிடைப்ப
வைய மீன்றளித்த தெய்வக் கற்பின்
அருள்குல் கொண்ட வையரித்தடங்கண்
திருமாண் சாயல் திருந்திழை காணச்
சிற்சபை பொலிய திருநடம் புரியும்”

(“சிதம்பரமும்மணிக்-1”)

என்று குமாருருபரர் கூறியிருத்தல் காண்க. இதனால் சத்தியே உயிர்க்குட்புப் பிரதிநிதியாதல் விளங்கும். உலகுயிர்க் கெல்லாம் முருகன் உயிராயிருத்தலை, அவ்வுயிர்க்குப் பிரதிநிதியாக விளங்கும் சத்தியின் உயிர்க்குயிராய் இருந்து காட்டுவதே சாலப் பொருத்தமாகத் காண்க. அச் சத்தி தானும் மண்ணுலக மாதாகிய வள்ளியம்மையாதல் எவ்வளவு பொருத்தம் என்பதை அறிக. இங்ஙனமன்றி உடனாதல் தன்மையை விளக்க ஒண்ணுமையை நுனித்துணர்க. பழநியுள் குமாருமத் தத்தைக்குப் பாங்காம் பெரு

மாளே” (585) என்ற அருணகிரியார் வாக்கால் சண்டு “மடந்தை” என்றது வள்ளியையே என்பது விளங்கும்.

திருப்பரங் குன்றத்தில் உலகிற்கு வேறாய்க் தனித்திருக்கும் பரநிலையினையும் திருச்சோலை வாயில் கலப்பால் உலகமே யாதும் பெருநிலையினையும் திருவாவணத்தடியில் உயிர்க் குயிராதல் தன்மையால் உடனும் நிலையினையும் முறையாக விளக்கினார் சேவன் முத்தாரம் பெரும்புலவர், இங்ஙனம் புண்ணியத் தலங்களோடு பொருத்தி இறைவனுடைய மூவகை இலக்கணங்களை யுணர்த்தாக்கால் வீடுவரும்பிய புலவன் இறைவனை யுள்ளவாறு உணர்தலும் திருவடிப் பேற்றினைப் பெறுதலும் கூடாமை யுணர்க. இறைவனுடைய மூவகை நிலைகளை யுணர்ந்தபுலவன், இறைவனை இம்மூவகை நிலையில் வைத்து வழிபடுவோர் இவர்; வழிபடுவது இவ்வாறு என்பதை நன்கு உணர்ந்தாலன்றித் தான் வழிபாடு செய்து பயன் எய்தல் இடலாது ஆகலின், அம்மூவகை நிலையில் வைத்து வழிபடுவோர் நிலைகளையும் திருவேகம், குன்று தோறடல், பழமுதிர்ச்சோலை என்ற மூவிடத்தும் வைத்து முறையே விளக்குகின்றார்.

திருவேகம்.

முருகன் திருவேகத்தில் அந்தணர் மலர்தூவி மந்திரமோதி வழிபடத் தங்குதற்கு குரியவன் என்பதை விளக்குகின்றார்.

திருவேகத்துள்ள முருகனை வழிபடத் தூய்மையான ஒரு குழிவினர் வருகின்றனர். அவர்கள் மார்பில் பூணூல் காட்சி யளிக்கின்றது; ஒன்பது இழைகளைக் கொண்டு செய்த மூன்று புரியுடையதாகக் காணப் படுகின்றது அது. அந்தப் பூணூலையும் உடம்பின் தோற்றத்தையும் காணும் போதே அவர்கள் அந்தணர்கள்; மறையில் கூறிய முறைப்படி நார்பத்தெட்டு வளமை நல்பாண்டுகள் காறும் பிரமசரியம் மேற்கொண்டு காத்தவர்கள்; அறத்தைப் பயின்ற கொள்கையை யுடையவர்கள்; ஓதல், ஓதுவீத்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், சுதல் ஏற்றல் என்னும் அறுதொழிலையும் வழுவாது செய்பவர்கள்; பலவகையாக வேறுபட்ட குடிகளில் உலகத்தார், நன்கு மதிக்கும் உயர் குடிப்பிறந்த தாய்தந்தை யர்களைக் கொண்டவர்கள்; மூன்று வகையாக வடிவமைத்து வளர்க்கப்படும் ஆகவனீயம், காருகபத்தியம், தென்திசையங்கி ஆகிய மூன்று தீயினையும் செல்வமாகப் பெற்றவர்கள்—போற்றுகின்றவர்கள்; என்பன யாவும் நன்கு விளங்கி யிருக்கின்றன.

அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஈரம்புலராத ஆடையைத் தானே யுலருமாறு உடுத்துக் கொண்டுள்ளனர்; இதனால் நீராடி நனைந்த மேனியோடு அப்படியே வருகின்றனர் என்பது விளங்குகின்றது. அவர்கள் கைகள் தலைமேல் குவிந்து காணப்படுகின்றது. அவர்கள் நாக்கு வாய்க்குள் அசைந்து கொண்டிருக்கின்றது; அதனால் ஏதோ சொல்லுகின்றார்கள்

என்பதை யறியலாம். ஆனால் ஒலியெழவில்லை ; பிறர் கேளாதபடி மந்திரம் உச்சரித்துக் கொண்டு மணமிக்க மலர்களை எந்திக் கொண்டு முருகனை அருச்சிக்கும் காலமறிந்து அருச்சிக்கின்றார்கள். அந்தணர்கள் இங்ஙனம் அருச்சிக்க அதற்குப் பெரிது மகிழ்ந்து ‘ஏகம்’ என்னும் தலத்தில் இருத்தற்கும் உரியவன் ; என்று புலவர் கூறுகின்றார்.

இந்த அந்தணர்கள், பூணூல் அணிந்து ஞானப் பிறப்பை யுற்றவர்கள் ; மறை பயின்றவர்கள் ; நார்பத்தெட்டு யாண்டு பிரமசரியங் காத்தவர்கள் ; தீயினை வணங்குபவர்கள் ; என்பன அறிகின்றோம். இவ்வளவு தகுதிப்பாடு உடையவர்கள், இறைவனுடைய மூலகை யியல்புகளில் சிறந்ததாய உலகத்தின் வேறாய் தானேயாய் நிற்கும் தனிப் பர நிலையைத்தான் வழிபடுவார்கள் என்பதை யுறுதியாக நம்பலாம். அவர்கள் வழிபடும் முறையினை நோக்கினும் இது புலப்படும். “உச்சிக் கூப்பிய கையினர்” என்று அவர்கள் உடம்பின் செயலை விளக்குகின்றார் புலவர். மண் முதலாய தத்துவங்களாலியன்ற உடம்பில் தலையே மேல் நிலையில் உள்ளது. அத் தலைக்குமேல் கைகுவித்து வழிபடுகின்றார்கள். இச் செயலை நோக்கின், தத்துவங் கடந்து தானேயாய் நிற்கும் பர நிலையினைக் கருதி வழிபடுகின்றார்கள் என்பது தெற்றெனப் புலப்படும்.

இனி, மொழி வழிபாடகிய மந்திரம் கூறும் பொழுதும் பிறர் அறிய வியலாதபடி உச்சரித்தலார் என்பதை யறிகின்றோம். பிறர் அறிய உச்சரித்தால் ஓசை யெழும் : அவ்வேசை ஐம்பெரும் பூதங்களில் ஒன்றாகிய விண்ணிற் குரியதாகும். விண்முத்தர் பூதங்கட்கு அப்பாற்பட்ட பர நிலையிலுள்ள ஓசையாலுணர்வார்க்கு உணர்வரிய பரம்பொருளை விண்ணின் தன்மையாய் ஓசையை யெழுப்பி வழிபடுதல் அமையாதென்று கருதியே அங்ஙனம் உச்சரித்தனர் என்பதை யறியலாம். இனி, மன வழிபாடும் தானேயாய் நிற்கும் பர நிலையினையே குறித்து நிகழ்ந்தது என்பதை யுணர்த்தியலாம். புலவர், ‘மனமொழி மெய்’ என்னும் முக்காண வழிபாட்டில் மெய்யினாலாய வழிபாட்டையும் மொழிவாலாய வழிபாட்டையும் வெளிப்படையாகக் கூறி மன வழிபாட்டைக் குறிப்பால்,—“விராயுறு நறுமலரேந்தி” என்பதால் அறிய வைத்துள்ளார். உருவமுடைய மலரில் உள்ள மணம், அம்மலர் முழுதும் பணி அம்மலரைக் கடந்தும் அருவாய் நின்றலால், உலக முழுவதும் வியாபித்தும் உலகைக் கடந்தும் அருவாய் நிற்கும் பரம்பாளுக்குத் தக்க உவமையாதல் கண்ட அந்தணர், தம் கருத்தை அம் மலர்களைக் கொண்டு விளக்கினார்கள். மலரின் மணம்போலப் பற்ற முடியாத நின் பர நிலையையே எம் முள்ளம் நீடு நிலைகின்றது என்பதையே முருகன் முன்னிலையில் அம் மலர்களைக் கொண்டு அவர்கள் விளக்கினார்கள். ‘நறுமலர்’ என்னுது “விராயுறு நறுமலர்” என்றதும் அச் சிறப்பைப் புலப்படுத்தவேயாம். பாச ஞானத்தாலும் பசு ஞானத்தாலும் அறிய வியலாத தத்துவங்

கடந்த பாம் பொருளைக் கூறுமிடத்து, “நறுமல ரொழுதரு நாற்றம் போல் பற்றலாவதோர் நிலையிலப் பாம்பொருள்” என மணி வாசகப் பெருமான் விளக்கி யிருத்தல் ஈண்டு நினைவு கூர்தற் குரியது. எனவே அவ் வந்தணர்கள், மண்மொழி மெய்களால் தத்துவங் கடந்து தானேயாய் நிற்கும் தனிப் பா நிலையையே வழிபட்டார்கள் என்பதை நன்குணர்ச்சிநேறும்.

இங்ஙனம் தன் சிறப்பியல்பாகிய தானே யாய் நிலையை யுணர்ந்து வழி படும் அந்தணர் வழிபாட்டின் சிறப்பை நினைந்தே முருகனும் “பெரிது வந்து” எனக் கூறுவதாகக் கூறுகின்றார் புலவர். ‘சுன்றுதோறாடல்’ என்னும் பகுதியில் இவ்வாறு கூறாக, “சுன்றுதோறாடலும் நின்றதன் பண்பே” என்றே கூறி யொழிதல் காண்க. பா நிலையை விளக்கும் பாங் குன்றத் திருப்பைக் கூறுங்கால் “சுன்றபார்ந்துகொடு முரியன்” என அமர்ந்துவைவதாகச் சிறப்பித்ததையும் ஈண்டு நினைக்க

சுன்றுதோறாடல்.

பூசாரியாகிய வேலன், முருகனைப் போல வேடம் தாங்கி மகளிரோடு கூடிக் குன்றுதோறும் ஆடும் ஆடலும் அம் முருகப் பெருமானுடைய நிலை பெற்ற பண்பே யாய் என்பதை இப் பகுதியில் விளக்குகின்றார் புலவர்.

குன்றத்திலுள்ள சிறு குடியில் பெரிய ஆரவாரம் எழுகின்றது. அது என்ன ஆரவாரம் என்பதை வேலன் நோக்குகின்றான். அது குரவைக் கூத்தின் ஆரவாரம் என்பதை வேலன் நோக்கி யறிகின்றான் ஆடுகின்றவர்கள், கொடுந் கொழியுடைய வில்லினால் கொல்லும் இயல்புடைய குறவர்கள், அவர்கள் மாட்டில் நறுமணமுடைய சந்தனம் பூசிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அது அழகான நிறத்தோடு எழுச்சி பெற்று விளங்குகின்றது. அவர்கள் ஆடலை நோக்குப் போது அவர்கள் சுற்றத்தோடு சிறந்த மது மாந்தி ஆடுகின்றார்கள் என்று புலப்படுகின்றது. அந்தக் கள் தானும் நீண்ட மூங்கில் குழாயில் வைத்துப் புளிப்பேற்றிய தேனில் செய்த கள்ளின் தெளிவாக இருக்க வேண்டும் என்பது அவர் மகிழ்ச்சி மிகுதியால் தெரிகின்றது. மலைக்குரிய தொண்டகப் பறை நன்கு முழங்குகின்றது. அம் மகிழ்ச்சியால் ஆடவரும் பெண்டிருமாய் அக் குறவர்கள் கைகோத்துக் குரவைக் கூத்தாடுகின்றார்கள்.

இக் குரவைக் கூத்தைக் கண்ட வேலனுக்குத் தானும் அவ்வாறு ஆட வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுகின்றது. ஆனால் அவர்கள் போல் மதுவண்ட மயக்கத்தால் ஆட விருப்பமில்லை. முருகன்பால் தனக்குள்ள அன்பு எனும் நறுமலர்ந்தத் தெளிந்தாட விரும்பினான். அன்பு மிகுதியால் தன்னை முருகனாகவே கருதிக்கொண்டான். முருகனும் அவன் அன்பைக் கண்டு அவன் மேல் ஆவேசித்தான். வேலன் முருகன் போல் வேடம் புனைகின்றான்.

பச்சிலைக் கொடியையே நாராகக் கொண்டு நறு மணமுடைய சாதிக்காயை இடையிடையே வைத்து அழகிய புட்டில்போல் விளங்கும் எலக்காயையும் கலந்து காட்டு மல்லிகையொடு வெண்கூதாள மலரையும் வைத்துத் தொடுத்த கண்ணியைத் தலையில் குழிக் கொண்டான். உடம்பெல்லாம் செந்திறத்தைப் பூசிக் கொண்டான் சிவந்த ஆடையை யுடுத்துக் கொண்டான் சிவந்த அடியை யுடைய அசோகத் தளினைக் கரையில் தொங்குமாறு அணிந்து கொண்டான். இடையில் கச்சைக் கட்டிக் கொண்டான். காலில் கழலை யணிந்து கொண்டான். வெட்டி மாலைபைச் சூழிக் கொண்டான். குறுபு புள்ளிகளை யுடைய தா நறுமணம் வீசுகின்றதும் மென்மை யுடையது மாய மேலாடையை இடையில் அறுகூர் கட்டி இரு முனையும் நிலத்தில் வீழ்ந்து தொங்குமாறு விட்டுக் கொண்டான். குழலை யூகினான்; ஊது கொம்பை யூகினான். சிறிய பல வாதையங்களையும் எழுப்பினான். ஆட்டுக் கடாயைப் பின் வரச் செய்தான். மயில்மேல் ஏறினான். குற்றமில்லாத கோழிக் கொடியை யுயர்த்தினான். நெடியனாகத் தோற்றம் அளிக்கின்றான். தோள்களில் தொடியினை யணிந்து கொண்டான்.

வேலன் இவ்வாறு வேடம் பூண்டு சின்னா துறிப்பை யுணர்ந்த தன்னைச் சேவிக்கும் மகளிரும் தம்மை யலங்கரித்துக் கொண்டு வந்து நிற்கின்றார்கள். அவர்கள் தலையில் அழகுள்ள கண்ணி காணப்படுகின்றது. அது, ஆழமான சுணையில் பூத்த மலர்களால் இயன்றது. சுணையில் மலராத முன்னமே கொய்து விரல்களால் வலிய அலர்த்திய மலர்களால் வியன்று வேறுபட்ட பல மணம் வீசும் தன்மையது வண்டுகள் அங்கில் நீங்காது மொய்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அக் கண்ணிக்குக் கீழ் இணையாகக் கட்டின மலர் மாலைபைச் சுற்றின கூந்தல் காணப்படுகின்றது. அவர்கள் இடையில் பெரிய குளிரந்த தழையுடை காணப்படுகின்றது அத் தழையுடை, கஞ்சாத் தழையையும் இலைகளோடு கூடிய ஏனைய நறுமணமுடைய மலர்களையும் சேர்த்து அவற்றற்கு இடையிடையே செவ்விய காம்பினையுடைய கடம்பினது வெண்மையான பூங்கொத்துக்களையும் இட்டு வண்டுகள் தேனுண்ணுமாறு கட்டிய தாகும். அத்தகைய தழையுடையை முத்து வடங்கள் நிருத்தமாக அணியப்பட்ட அவர்கள் மேனியில் கிடந்து அசையுமாறு உடுத்துக் கொண்டுள்ளார்கள். பலவண்ணத் திளையுடைய தழையுடை யுடுத்த அம் மகளிரைக் கண்டால் மயிலைக் கண்டாற் போலவே நினைக்க நேரும். அத்தகைய அழகு வாய்ந்த மட நடையுடையவர்களாய் வந்து நின்றவர்களோடு அவ்வேலன் சேர்ந்து கொண்டான்.

இந் நிகழ்ச்சியைக் கண்டு முருகனைப் பாடிச் சேவிக்கும் மகளிர் வருகின்றனர். அம் மகளிர், யாழ் நரம்பு ஆரவாரித்தா லொத்து இனிய குரலை யுடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். தன்னுடைய ஆடலுக்கு அப்பாடு மகளிரும் வேண்டுமென்று அக் கூட்டத்தாரையும் சேர்த்துக் கொள்கின்றனர்.

வேலன். முழவு போன்ற தன் பெரிய கைகளால் பொருந்தச் சிலரை இரு தேவியர் போல எந்திக் கொள்கின்றான். மெல்லிய தோளையுடைய பல மான்பிணை போன்ற மகளிரைத் தழுவி அவர்கட்டித் தலைக்கையைக் கொடுத்துக் குன்றுதோறும் சென்ற ஆடுகின்றான். இவ்வேலனது ஆடலும் அம் முருகனுடைய பண்பே யாகும் என்கின்றார் புலவர்.

இப் பகுதியில் கூறப்படும் வழிபாடு, இறைவன், கலப்பால் உலகமாம் நிலையை நினைந்து செய்யும் வழிபாடு என்பது கெளரவம். குன்றுதோறும் ஆடுவது முருகனல்லன்; முருகன் வேடம் பூண்ட வேலனே ஆடுகின்றான். ஆவேசத்தால் வேலன், முருகன் ஆகின்றான். சேவிக்கும் மகளிரும் அவ்வேலனை முருகனாகவே எண்ணுகின்றனர். வேலன், தன்னை முருகனாக எண்ணி முருகன் போல வேடம் பூண்டு முருகனுக்குரிய ஊர்தியுடைய கொடியும் உடையனும் மகளிரோடு கூடியாடுகின்றான். இவ்வாடலே முருகன் வழிபாடாகும். இறைவன் கலப்பால் உலகமாகின்றான் என்று கருதிச் செய்யும் அபேத வழிபாட்டிற்கு இவ்வேலன் ஆடல் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும் என்பதை நன்குணரலாம் 'உலகம்' என்பது உயிர்களை யுணர்த்தும். அவ்வுயிர்களுள் வீடுபெறுதற்குரிய சிறப்பியல்பு மக்களுக்கே யுண்டு அம் மக்களுள் குன்றில் வாழும் குறவன், இழிந்தவனாகக் கண் கூடு. அவ்விழிந்த வேலன் ஆடலையே தன்னுடலாகவும் அவ்வேலனையே தானாகவும் முருகன் என்றருளினை என்பது, இறைவன், உலகமே யாம் நிலையை யுணர்ந்து செய்யும் வழிபாட்டிற்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாதல் காண்க.

பழமுதிர் சோலை.

இப் பகுதியில் முருகனை வழிபடுதற்குரிய பல விடங்களும் கூறப்படுகின்றன. குறமகள் முருகனை வழிபடு முறை சிறப்பாகக் கூறப்படுகின்றது. பழம் உதிர்கின்ற சோலை சூழ்ந்த மலைக்குரியன் முருகன் என்பதும் இங்குக் கூறப்படுகின்றது. 'பழமுதிர் சோலை மலை' என்பது ஒருதலம் என்று கொள்வாருமுளர். முருகனைக் கண்டவிடத்து எத்து முறையும் வாழ்த்து முறையும் அடியார்க்காங்கி அவன் அருள் செய்ய முறையும் இங்குதான் கூறப்படுகின்றன. திருப்பாவ் குன்றம், திருச்சேலாவாய், திருவாவணக்குடி, திருவேகம் என்னும் நான்கு தலங்களைக் கூறிய பின் பொதுவகையில் குன்றதோறாடலையும் விளக்கிய புலவர், இங்ஙனம் வரையறைப்படாமல் அன்பர் வேண்டி வழிபடும் அழகிய இடங்களிலெல்லாம் முருகன் இருப்பான் என்பதை இப்பகுதியில் விளக்குகின்றார்.

சிறிய திணையரிசியை மலரொடு கலந்து பிரப்பரிசியாக வைத்து (பிரப்பங் கூடையில் வைக்கும் மாபுபற்றி இப்பெயர் பெற்றது) ஆட்டுக் கிடாயை யறுத்துக் கோழிக் கொடியுடனே முருகக் கடவுள் அவ்விடத்தே நிற்கும்படி நிறுத்தி ஊர்தோறும் மேற் கொண்ட சிறப்புப் பொருந்திய விழாவிலும் தங்குதற்குரியனே. அங்ஙனம் விழவு செய்யாமல் தன்பால் அன்புடையவர்

கள துதிக்கப் பொருந்தியிருக்கும் இடத்திலும் தங்குதற்குரியன. வேலன் அமைத்த வெறியாடு களத்தினும் காட்டிலும் சோலையிலும் அழகு பொருந்திய ஆற்றிடைக் குறைகளிலும் ஆற்றங் களையிலும் குளக்கரையிலும் இவற்றின் வேறுபட்ட பல விடங்களிலும் நாற்சங்கியிலும் முகச் சங்கியிலும் புதிய பூக்களையுடைய கடம்ப மாத்திலும் ஊர்க்கும் பொதுவாய்ப் பலரும் இருக்கும் மாத்தடியிலும் அம்பலத்திலும் கந்து நட்டுள்ள இடத்திலும் (அக் காலத்தி வழிபாட்டிற் குரியதாயிருந்த நட்ட தறி) தங்குதற்குரியவனே. என்று கூறுகின்றார் புலவர்.

மேல் குன்றுதோறும் முருகன் ஆடலை விளக்கிய புலவர், நானிலத்துள் எஞ்சியுள்ள நிலங்களிலும் அவனிருத்தலை விளக்குகின்றார். காட்டில் இருப்பான் என்பதால் முல்லை நிலத்தும் காவும் துருத்தியும் யாறுங் குளனும் இருப்பான் என்பதால் மருத நிலத்தும் வேறு பல் வைப்பும் என்பதால் இவற்றிற்கு வேறாய் நெய்தல் நிலத்தும் அவன் இருப்பான் என்பதைப் பெற வைத்தார். ஊர்களில் இயற்கையாக அவன் தங்கும் இடங்களைக் கூறுவாராய்ச் சதுக்கமும் சங்கியும் புதுப்பூங் கடம்பும் மன்றமும் பொதியிலும் கூறியுள்ளார். அவன் எல்லா இடங்களிலும் உள்ளான் என்பதையே இங்ஙனம் வகைப்படுத்திக் கூறியுள்ளார் புலவர். என்பதை யூன்றி நோக்குவார் உணரலாம், இங்ஙனம் கூறிவந்த புலவர், இறுதியாகக் குறமகள் வழிபாட்டை விரிவாக விளக்கிச் செல்கின்றார்.

குறமகள் வழிபாடு.

முருகனை வழிபட விரும்பிய குறமகள், முதற்கண் முருகனுடைய மாண்பு மிக்க தலைமையுடைய கோழிக் கொடியோடு சென்று நீராடினாள். பின்னர் அக் கொடியை நட்டு அதில் பொருந்துமாறு பாதுகாவலாக நெய்யும் வெண்சிறு கடுகும் அப்பினாள். முருகன் வந்து தங்குதற்குரிய இடத்தைத் தூய்மை செய்வதற்காக முருகன் மந்திரத்தை வாய்க்குள் சொல்லிக் கொண்டு வணங்கிச் செழு மலர்களைச் சிதறினாள். வேறுபட்ட வண்ணத்தை யுடைய இரண்டு ஆடைகளை உள்ளொன்றும் புறமொன்றாக உடுத்துக் கொண்டாள். செந்நிறமுடைய துலைக் கையில் காப்பாகக் கட்டிக் கொண்டாள். வெண் பொரியை எங்கும் சிதறினாள். மிக்க வலியையுடைய பெரிய கால்களோடு கூடிய செழுமையான ஆட்டுக் கிடாயின் குருதியோடு கலந்த தூய வெள்ளரிசி சிலவற்றைப் பணியாக வைத்தாள். பல பிரப்பங் கூடையில் அளவாக வைக்கும் பண்டங்களை வைத்தாள். சிறிய பசிய மஞ்சளோடு கலந்த நறுமணப் பொருளை எங்கும் தெளித்தாள். பெரியதும் குளிர்ந்ததுமாகிய செவ்வலரிப் பூவால் தொடுத்த மணமிக்க மாலையை அளவொக்க அறுத்து எங்கும் தொங்கும்படிக்கட்டினாள். பெரிய மலைப் பக்கத்தேயுள்ள ஊர்கள் யாவும் வளமிக்கு வாழ்கவென வாழ்த்தினாள். நறுமணப் புகையை எழுப்பினாள். தன்னாட்டிற்கேற்ப முருகனைப் பொருளாகக் கொண்டு குறிஞ்

சிப் பண் பாடினான். ஒலிக்கின்ற அருளிகள், இயற்கை வாத்தியங்களாக அவற்றொடு இனிய செயற்கை வாத்தியங்களும் முழங்கச் சிவந்த அழகிய பல மலர்களைத் தூவினான். பிறகு அச்சர் வருப்படிக்குந்தியொடு கலந்த செந்திரையைப் பாப்பினான். (இது முருகன் திருவடி சுவடுபட வேண்டும் என்று பாப்பியதாக இருக்கலாம்) பிறகு முருகன் உவக்கும் வாத்தியங்களை வாசிக்கப் பண்ணினான். உடனே அவன் விரும்பியபடி முருகப் பெருமான், தெய்வம் இல்லையென்று மாறுபட்டுக் கூறுகின்றவர்கள் அஞ்சும்படியாக அவன் எதிரே எல்லோருங் காண வருகின்றான். இவ்வாறு குறமகள், முருகனை வாச்செய்த அச்சம் பொருந்திய ஸீசாலமான மலை கோயிலில் வெறியாடுகளும் ஒலிக்கப் பாடிக் கொம்புகள் பலவற்றையும் சேர ஆதிக் கடிபு ஓசையை யுடைய மணியை ஒலிக்கச் செய்து கொடாத வலிமையையுடைய அவன் யானையினை வாழ்த்தி இங்ஙனம் வேண்டுவார் வேண்டியபடி நிரூப்பியவற்றைப் பெற்று வழிபடா நிற்க மேற் கூறிய அவ்வவ்விடங்களில் தங்குகலும் உரியன் இவ்விடங்களில் எல்லாம் அவன் உறைவான் என்றது யான் அறிந்தபடிக் கூறியதாகும் என்று புலவர் கூறுகின்றார்.

மேற் கூறிய இடங்கள் மக்கள் பலவகையான நிலையிலிருந்து வழிபடுதலையும் அவ் வழிபாட்டை மேற்றுக் கொண்டு முருகன் அவ்வவ் விடங்களில் உறைதலையும் சிவன் முத்தாரப் பெருபுலவர், நேரில் கண்டு கண்டவற்றையே கூறுகின்றாராதலின் “ஆண்டாண்டுறைதலு மறிந்தவாறே” எனக் கூறினார். ஆற்றுப் படுத்துவோர் மேற் கொள்ள வேண்டிய நெறி முறையும் இதவே யாகும். தான் சென்று வந்த வழிகளை யன்றிச் செல்லாது கேள்வி யாலறிந்தவற்றை வழியனுப்பப்படுவோருக்குக் கூறுவது பொருந்தாது. அவை உணமைக்கு மாறுபட்டனவாகவும் இருக்கல் கூடுமாகலின் என்க. மேல் குன்றுதோறாடலில் வேலன் வழிபாட்டைக் கூர், இப்பகுதியில் குறமகள் வழிபாட்டைச் சிறப்பு வகையில் செப்பிய க, இறைவனுடைய மூவகை நிலைகளில் உயிர்க்குயிராதல் தன்மையால் உடனையும் நிலையை யுணர்ந்து வழிபடு நிலையை விளக்க வேண்டியே யாம்.

விடு பெறுதற்குரிய மக்களுள் குறவர் இழிந்தவர் என்பது முன்னமே அறிந்தது அக் குலத்துக் குறவர்களுக்கு முருகன் உயிர்க்குயிராய் இருப்பதை விளக்கினால் ஏனையோர் உயிர்க்குயிராதல் கூறாமலே பெறப்படும். குறமகள், தன்னுயிர்க்குயிராக முருகன் உடனிருக்கின்றான் என்பதை நாக்குணர்ந்து அவனையே உயிர் நாயகனைக் கொண்டு வழிபடுகின்றாள். உலகத்து ஆடவரும் இறைவனையுடைய எண்ணி வழிபடுங்கால் தம்மைப் பெண் பாலாகக் கருதி இறைவனைத் தலைவனாகக் கொண்டு வழிபடு முறையைத் தமிழ் நூல்களில் பாக்கக் காண்கின்றோம். இயற்கையாகவே பெண்ணாகப் பிறந்த இக் குறமகள், முருகனைத் தலைவனாகக் கொண்டு வழிபடுதல் சாலப் பொருத்த மாதல் காண்க, முன்பொரு குறமகள்—வள்ளி, இவ்வாறு வழிபட்டு

என்றும் முருகனுடனே யிருத்தலைப் பெற்றுள்ளார் என்பதும் ஈண்டு நினைத் தற்கரியது. இக் குறமகள், முருகனையே தலைவனாகக் கொண்டவளாதலின் தனக்கென்று ஒன்று வேண்டாதவளாயினாள். உலகத் துயிர்க்கெல்லாம் தானே பிரதிதிதியாக நின்று வழிபடுகின்றாள். இவள் வழிபாடு தன்னலங் கருதாது என்பதை: “நரிபனைச் சிலர்பின் நன்னகர் வாழ்த்தி” என்ற தொடரால் அறியலாம். உலகத்துப் பெருப்பாலார், கடவுளை வழிபடுங்கால் தாம் வாழ வேண்டியே வழிபடுவர். இவள், அங்ஙனமின்றி நல்ல நகரிலுள் ளாரை வாழ்த்துகின்றாள். உயிராகிய தான் வாழ்த்தினால் ஏனையுட்களை வாழ வைக்க வியலாது. தன்னுயிர்க்குரியாக விளங்கும் இறைவனே வாழ்விக்க வேண்டாம். இது கருதியே பொது நிலையில் நின்று வாழ்த்தாது ‘தன்னுயிர்க் குயிர் முருகனே’ என நீடு நினைந்து வழிபடும் சிறப்பான வழிபாட்டு நிலையில் நின்று வாழ்த்துகின்றாள். இந் நிலையில் உயிராகிய தான் வாழ்த்தினால் உயிர்க் குயிராகிய முருகன் வாழ்த்துவதே யாகும் என்பதை நன்குணர்ந்து இங்ஙனம் வாழ்த்துகின்றாள். குறமகள் ஆற்றல் மிக்க அன்பால் முருகன் தன் முன் வரல் வேண்டுமென நினைத்து வழிபடுகின்றாள். அவள் உள்ளியதை யுட னிருந்த அறிந்த முருகன் அப்பொழுதே அவள் முன் வருகின்றான், இதுவே குறமகள், உயிர்க்குயிராய் உடனாயிருக்கும் தன்மையை யுணர்ந்து வழிபட் டாள் என்பதற்குச் சிறந்த சான்றாகும். முருகன், குறமகள் விரும்பிய வண்ணம் வந்து நின்றதைக் கண்டு கடவுள் இல்லையென்று தருக்கிக் கூறின வர்கள் எல்லாம் அஞ்சி நடுங்குகின்றனர். முருகன், தானே குறமகள் உயிர்க் குயிராயிருத்தலை இவ்வாறு வந்து நின்று உணர்த்துகின்றான்.

திருவேரகத்தில் அந்தணர் வழிபாட்டிலும் வேலன் வெறியாட்டிலும் முருகன் வந்ததாகக் கூறுது இங்ங் குறமகள் வழிபாட்டில் வந்ததாகக் கூறியது, முருகன் உயிரோடுடனே தன்மையை விளக்கும் பொருட்டே யாம். சிவன் முதத்தாம் பெரும் புலவர், இங்ஙனம் முருகன் மூவகை நிலையில் உறை யும் இடங்களையும் அம் மூவகை நிலைகளை யறிந்து வழிபடும் இடங்களையும் அவை போன்ற பிற இடங்களையும் வீடு விரும்பிய புலவனுக்கு விளங்கக் கூறினார். மேலும் அவனைக் கண்ட விடத்துத் துதிக்கும் முறையை விவரிக்கின்றார்.

யான் கூறிய இவ்விடங்களில் ஆயினும் ஆக வேறு இடங்களிலாயினு மாக முன்னே நீ எங்கு அழகு பொருந்த அம் முருகனைக் காண்கின்றாயோ அவ்விடத்து முகம் விரும்பித் துதிசெய்து கைகளைத் தலைமேல் கூப்பி வாழ்த் திப் பின்னர், அக் கடவுளின் திருவடிகளில் நின்றாடி படுமாறு தண்டனிட்டு, அறுவர் பயந்த ஆறமர் செல்வ! ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ! மலை மகண் மகனே! முதலிய பல பெயர்களைச் சொல்லி யானறிந்து கூறிய அளவிலே நீ துதித்துவிட்டு, நின் தன்மையெல்லாம் முழுவதும் அளவிட்டறிவது என் போன்ற உயிர்ப் பன்மைகட்கு அரிது ஆகையால் நின் புகழ் என் சொல்லா

வில் அமையாதாகும். நின்னோடு ஒப்பாவார் இல்லாத மெய்ஞ் ஞானத்தை யுடையோனே ! “நின் திருவடிப் பேற்றை நினைந்து வந்தேன்” என்று நீ குறித்ததை மொழிவாயாக. அவ்வாறு நீ மொழிவதற்கு முன்னே நீ விண்ணப்பம் செய்ததை மனதிற் கொண்டு வேறு வேறாய் பலவடிவினைய குறிய பல பூதகணங்களா யிருப்போர், விழா நடக்கும் அவ்விடத்து விற்றுடன் தோன்றுவார்கள்.

தோன்றிய அவர்கள், நினக்காக முருகனை வேண்டிக் கொள்வார்கள். பெருமானே ! அறிவு முதிர்ந்தவனும் வாய்மை யுடையவனும் ஆகிய இர வன் ஒருவன், நின் வளமிக்க புகழினைக் கூற விரும்பிக் கேட்போர்க்கு இனியவனவும் உறுதியளிப்பனவுமாக மிகப் பலவற்றைச் சொல்லி வாழ்த்திக் கொண்டு வந்துளான். “அவன் அளிக்கத் தக்கான்” என்பது அவர் வேண்டு கோளாக இருக்கும், பழங்கள் உதிருப் சோலைகளையுடைய மலைக் குரியவனாகிய முருகப் பெருமான், அவ் வேண்டுகோளை யுணர்ந்து தன் தெய்வத் தன்மை யமைந்த வளி விளங்கும் வடிவினையும் வாளைத் தீண்டும் உயர்ச்சியும் உடையனும் அங்குவந்து தோன்றி அச்சம் தரவல்ல தனது பெரு நிலையை உள்ளடக்கிக் கொண்டு பழமையான தன்னுடைய மணம் வீசுகின்ற தெய்வத் தன்மையமைந்த இளமை யழகைக் காட்டி “அஞ்சற்க! நின் வாயை யானறிவேன்” என அன்புடைய கல்மொழிகளால் நின்னைத் தன் னோடு கலக்கச் செய்து இருண்ட கடலால் சூழப்பெற்ற இம் மண்ணுலகத் தில் ஒப்பின்றி நீ மேம்படும் வண்ணம் பெறுதற்கரிய திருவடிப் பேருகிய அழிவில்லாத பரிசிலைத் தருவான். என்று சீவன் முத்தராம் பெரும் புலவர் கூடி முடித்தார்.

முருகப் பெருமானுடைய பெயர்களைக் கூறுமிடத்து அவன் தோற்ற மும் ஆற்றலும் அளியும் தெறலும் அறிவும் விளங்க “அறுவர் பயந்த ஆறமர் செவ்வ” என்பது முதல், ‘புலமையோய்’ என்பது ஈறாக இருபத் தேழு பெயர்களால் விளிக்கச் சொல்கின்றார். இப் பெயர்கள் முருகப் பெருமானுடைய வரலாற்றைச் சுருங்க விளக்குவதாக உள்ளதைக் காண்க.

குறிஞ்சி நிலக் கடவுள் முருகன் என்பதை விளக்க “மலை கிழவோனே” எனக் கூறியவர், அம் மலைக்கு அடையாக இழும் என்னும் ஒலியோடு இழியும் அருவியையும் பழம் உதிர்கின்ற சோலையையும் கூறியுள்ளார். இந்த அடைகளை யூன்றி நோக்கின் இவை வெறும் வருணனைகளல்ல; உயர்ந்த உண்மைகளை விளக்கவே இங்ஙனம் கூறியுள்ளார் என்பது புலப்படும்.

அருவி.

மலையில், அகிலும் ஆரமும் மூங்கிலும் தேனிறலும் ஆசினிப் பலாவும் ஈர புன்னையும் கருங் குளங்கும் முசுக்கலையும் பிடியுங்களிறும் பொன்னும் மணியும் வாழையும் தாழையும் மிளகு கொடியும் மயிலும் கோழியும் பன்றி

யும் காடியும் காட்டுப் பசுவும் ஆங்காங்கு நிறைந்துள்ளன. அம்மலை யுச்சியினின்றும் வீழும் அருவி, அகில் கட்டையைச் சுமந்து கொள்கின்றது; சந்தன மாத்தை யுருட்டுகின்றது; மூங்கிலின் வேரையும் கிழித்துப் பெயர்க்கின்றது; இவ் வருவியின் தாக்குதலால் தேனெழுகத் தேனிரூல் சிதைகின்றது; ஆசினிப் பலவின் சளைகள் அவ் வருவியில் கலக்கின்றன; இவற்றால் அவ் வருவியின் சுவை விஞ்சுகின்றது. மேலும் அருவியின் அழகு விஞ்சுமாறு சுர புன்னையின் மலர்கள் அதில் உதிர்கின்றன. இவ்வழகிய அருவியின் சுவை யறிந்து உண்ண விழைந்த கருங் குரங்குகள் அருவியின் வேகத்தைக் கண்டு நெருங்காமல் நடுங்குகின்றன. பெண் யானைகளுக்குக் குளிர் மிகுகின்றது. களிற்றின் கொம்புகளைத் தழுவிக்கொள்கின்றது அருவி. மலையில் புதைந்து கிடக்கும் மணிகளை வெளியில் தோன்றுமாறு கிளரிப் பொண்ணைக் கொழித்துக் கொண்டு செல்கின்றது. மெல்லியதாகிய வாழை, அருவியின் ஆற்றலுக்கு காற்றாது ஒடிந்து விழுகின்றது. தெங்களைத்தாக்கி இளநீர்களை யுதிர்க்கின்றது. மிளகு கொடியின் கரிய கொத்துக்கள் சாய்ந்து விழுகின்றன. அம் மிளகு கொடியின்மேல் மட நடம் பயிற்றிக் கொண்டிருந்த மயில்கள் பலவும் அவ் வருவியைக் கண்டு வெருவி யோடுகின்றன. அவற்றைக் கண்டு கோழிப் பெடையும் ஒடுகின்றது. பன்றிகளும் காடிகளும் மலைக்குகையில் ஒளிந்து கொள்கின்றன. ஆமாவின் நல்ல ஏறுகள் அருவியைக் கண்டு அஞ்சி அலறுகின்றன.

இங்ஙனம் நிகழுமாறு மலை யுச்சியிலிருந்து இழும் என்ற ஒலியோடு அருவி வீழ்கின்றது. அகிலும் சந்தனமும் தேனும் பலாவும் வாழையும் இளநீரும் மலரும் பொன்னும் மணியும் கொண்டு இவ்வருவி செல்வதைக் கண்டால் மலை கிழவோனுக்கு மஞ்சனமாட்டிச் செல்கின்றதோ என்ற எண்ணம் உண்டாவது இயல்பே. இவ்வருவி, முருகப் பெருமானுடைய அருள் வெள்ளத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. அருவி, மலையிலுள்ள இயங்கு திணையும் நிலத்திணையுமாய உயிர்களிடைக் கலந்து சிலவற்றை எளிதில் தன்னோடு சேர்த்துப் பெருமைப்படுத்தியும் சிலவற்றைத் தாக்கித் தன்னோடு சேர்த்துப் பெருமைப்படுத்தியும் சில தன்னைக் கண்டவுடன் அஞ்சியோடுமாறும் ஒளியுமாறும் செய்து இழிவுபடுத்தியும் வீழ்கின்றது என்பதைக் கண்டோம்.

முருகப் பெருமானுடைய அருளும், உலகில் பக்குவ முதிர்ந்த உயிர்களை எளிதில் தன்பால் சேர்த்து இன்புறுத்தியும் சிறிதே பக்குவம் வந்த உயிர்களைத் தன்பங்கத்து பக்குவமுதிரச் செய்து தன்னோடு சேர்த்து இன்புறுத்தியும் பக்குவமே யடையாத உயிர்கள் அஞ்சி யகலுமாறு தன்புறுத்தியும் நிகழும் இயல்பினது; என்னும் உண்மைப் பொருளை அவ்வருவியின் மூலம் புலப்படுத்தினார் புலவர்.

சோலை.

அவ்வாறு வீழும் அருவியின் ஆற்றலுக்குக் கெடாது தாங்கி நின்ற சோலையில் பழங்கள் உதிர்கின்றன; என்றும் அந்தப் பழமுதிர் சோலையை

யுடைய “மலை கிழவோன்” என்றும் கூறியது, முருகப் பெருமானுடைய அருள் வெள்ளத்தைத் தாங்கி நிற்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த உயிர்கள் மெய்ஞ்ஞானம் முதிர் பெற்று உலகப் பற்றில் நின்று விடுதலையடைந்து முருகன் சேவடியாகிய பேரின்பத்தில் திளைக்கும் என்பதை யுணர்த்துகின்றது. மாம் உலகமாகவும், பழங்கள் உயிர்களாகவும் தரை இறைவனாகவும், தரையில் பழங்கள் உதிர்வது, உலகப் பற்றில் நின்று விடுதலையடைந்த உயிர்கள், இறைவனடியில் இயைவதாகவும் கொள்க. மாத்மிற்கு ஆதாரமாய் உலகநடுவதும் அதன் மூலம் பழத்திற்கு வளம் தருவதும் முதிர்ந்த பின் இழுப்பு ஆற்றலால் தன் மாட்டு வீழ்ச் செய்வதும் தரையே யாதல்போல உலகிற்கு ஆதாரமாய் நின்று ஊற்றமளித்தும் அதன் மூலம் உயிர்களுக்குப் பக்குவத்தைக் கொடுத்தும் அருளாற்றலால் அவ்வுயிர்களைத் தன்னடியில் சேர்த்தும் வருபவன் இறைவனே யாதல் தெளிக. இங்ஙனம் உயர்ந்த கருத்துக்களை நோக்கி யுணர்வைப்பது பெரும் புலவர் திறனாகும். இவ் வருணனைகள் இத்தகைய சிறந்த கருத்துக்களை விளக்காவிடின் பெரும் பயனில்லாத சொற்களைப் புலவர் கூறியதாக முடியும். ஆற்றுப்படுத்தும் சீவன் முத்தாரம் பெரும் புலவர், இறைவனுடைய மூவகை நிலைகளையும் அந் நிலைகளை யுணர்ந்து வழிபடுவார் மூவகை நிலையினையும் உணர்த்திய காரணத்தால் இத் திருமுருகாற்றுப்படை அறுவகை பாகப் பகுத்துக் கூறப்பட்ட தென்க.

‘இவ்வாறு கொள்ளாது ‘அறுவகைத் தலங்களைக் குறிக்கவே அறுவகை பாகக் கூறப்பட்டது’ என்று கொள்வோமாயின் ‘குன்றுதோறாடல்’ ஒரு தலமாகாமையும் காடுங்காவும் கவின்பெறு துருத்தியும் யாறுங்குளனும் முதலிய பலவாக எண்ணப்பட்ட இடங்கள் இவ்வரையறைக் குட்படாமையும் முாணுமாற்றிக.

இனி, இவ்வாற்றுப்படை அறுவகையாகப் பகுத்ததற்கு வேறு காரணமும் கூறலாம். இறைவனுடைய அறிவு செயல் இச்சை, என்ற மூவகை பாற்றலில் அறிவாற்றல் விஞ்சித் தோன்றும் நிலையைப் பாங்குன்றத்திலும் செயலாற்றல் விஞ்சித் தோன்றும் நிலையைத் திருச்சீரலைவாயிலும் இச்சை பாற்றல் விஞ்சித் தோன்றும் நிலையைத் திருவாவணன்குடியிலும் வைத்து விளக்கினாரெனவும் திருவேகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர் சோலை ஆகிய மூன்று பகுதிகளில் அம் முருகனை அறிவால் வழிபடுவோர், செயலால் வழிபடுவோர், இச்சையால் வழிபடுவோர் ஆகிய மூவகையார் நிலைகளை விளக்கினாரெனவும் கொள்ளலாம்.

ஞான நிலை.

திருப்பரங் குன்றத்தில் : முருகனுடைய உருவ முதலியன சொல்லப் படாமல் மல மாசு நீங்கப் பெற்ற தாய ஆன்மாக்கள் சூழ இருக்கின்றான் என்னும் கருத்தை யுணர்த்தும் “அரிக்கண மொலிக்கும் குன்றமார் துறை தனு முரியன்” என்றே சொல்லி யிருத்தலின் அங்கு அறிவாற்றல் விஞ்சு

முருகப் பெருமான் 'ஞான நிலை'யில் விளங்குகின்றான் என்பதையே விளக்கினர் என்று கொள்ளலாம். ஞானமே வடிவாய் ஆன்மாக்களால் சூழப் பெறுதல் ஞான நிலைக்கே பொருத்தமாதல் காண்க.

கிரியை நிலை.

திருச்சோலைவாயில்; முருகப் பெருமானுடைய ஆறு திருமுகங்கள் செய்யும் தொழிலையும் பன்னிருகாங்கள் செய்யும் தொழிலையுமே விரிவாகக் கூறியிருத்தலாலும், முருகன் யானைமேலுார்த்த செல்லும் செயலையே நிறப்பாகக் கூறி யிருத்தலாலும் முருகனது செயலாற்றல் விஞ்சிய 'கிரியை நிலையே' விளக்கப்பட்டது என்பதை யுணரலாம்.

இச்சை நிலை.

திருவாவிரன்குடியில்: திருமால் முதலிய தேவர்கள் வணங்க "மடந்தையொடு சின்னாள் தங்குவதாகக் கூறப்படுவதால் இச்சை நிலை விளக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம். மடந்தையொடு தங்குதற்குக் காரணம் இச்சையே யாதல் தெளிவு.

ஞான வழிபாடு.

திருவேரகத்தில்: அந்தணர் ஆற்றெழுத் தடக்கிய அருமறையை நர்வியல் மருங்கின் நவிலப்பாடி வழிபடுவதாகச் சொல்லப்படுவதால் அவ்வந்தணர் முருகனை ஞானத்தால் வழிபடுகின்றார் என்பது விளங்கும்.

கிரியை வழிபாடு.

குன்றுகோரூடலில்: வேலன், முருகன் வேடந் தாங்கி மகளிரோடு கூடிக் குாவையாடி வழிபட்டதாகச் சொல்லப்படுவதால் அவ்வேலன் கிரியையால் வழிபட்டமை தெளிவாம். ஆடல் கிரியையாதல் தெளிவு.

இச்சை வழிபாடு.

பழமுதிர் சோலையில் குறப்பெண், தன் முன்னிலையில் முருகன் வால் வேண்டுமெனவும் நல் நகர் வாழவேண்டும் எனவும் விரும்பி வழிபட்டாள் என்று கூறியிருத்தலால் அவள் இச்சையால் வழிபட்டாள் என்பது பெறப்படும். 'பெண் என்னுஞ் சொல்லே பெப்பு (இச்சை) உடையவள் என்பதை விளக்குதலும் அறிக.

இனி, இவ்வாற்றறித் திருப்பாங்குன்றத்தில் முருகன் வடிவம் யாதும் கூறப் பெறாமையால், அவன் அருவாய் நிற்கும் நிலையை யுணர்த்தியதாகவும், திருச்சோலை வாயில் ஆறு முகமும் பன்னிருகையும் உடையனாக முருகன் கூறப்படுவதால் அம் முருகன் அருவ நிலையை விடுத்து உயிர்கள்

பொருட்டு மேற் கொண்ட உருவ நிலையை யுணர்த்தியதாகவும், திருவாளிகள்குடியில் திருமால், உருத்திரன், இந்திரன், முப்பத்து முக்கோடி தேவர் முதலியோர் சென்று முருகனைத் தரிசித்ததாகக் கூறியிருத்தலால் உயிர் வருக்கத்தில் உயர்த்தோராகிய தேவர் வழிபட நிற்கும் நிலையினை யுணர்த்தியதாகவும், திருவோகத்தில் அந்தணர் மந்திரமோதி மலர்தூவி வழிபட்ட முறையைக் கூறியதால் பூதேவர் என்று புகழப்படும் செந்தண்மை வாய்ந்த அந்தணராகிய மக்களுள் உயர்த்தோர் வழிபட நிற்கும் நிலையினை யுணர்த்தியதாகவும், குன்றுதோரூடலில் குறவனாகிய வேலன் வழிபாடே கூறியிருத்தலால் மக்களில் இழிந்தோரும் வழிபட நிற்கும் நிலையினை யுணர்த்தியதாகவும். பழமுதிர் சோலையில் குறமகள் வழிபாடே சிறப்பாகக் கூறியிருத்தலால் பெண்டிர்க்கு முத்தியில்லை என்பாரை மறுக்கப் பெண்களும் வழிபட நிற்கும் நிலையை யுணர்த்தியதாகவும் கொள்ளலாம்.

இதனால் முருகன், அருவாயும் உருவாயும் சின்று தேவரும் மக்களில் உயர்த்தோரும் தாழ்ந்தோரும் பெண்டிரும் தத்தம் நிலைமைக் கேற்ப வழிபட அருள் செய்கின்றான் என்பதும் சிறப்பானும் சிற சிறப்பானும் வேறுபாடு இருப்பினும் வழிபடுவோர் எல்லோர்க்கும் பொதுவாகிய அன்பு ஒன்றே அம் முருகப் பெருமானுக்கு வேண்டுவது என்பதும் விளங்கும்.

இவ்வாறு முருகப் பெருமானுடைய நிலைகளை யறிந்த வீடு விரும்பிய புலவன். தன் தகுதிக்கேற்ற இடத்தில் இறைவனை உணர்ந்து இறைஞ்சி வீடு பெறுவான் என்பது சீவன் முத்தாய்ம் பெரும் புலவரின் துணிவு.

இத்தகைய கருத்துக்களை யாழ்ந்து நோக்கி யுணர்ந்து கொள்ளுமாறு பொக்கமில் புலவர் நக்கிராள், திருமுருகாற்றுப்படை யையியற்றியுள்ளார் என்க, என் சிற்றறிவில் தோன்றிய சில கருத்துக்களை இங்கு வெளிப்படுத்தி யுள்ளேன். இன்னும் ஆழ்ந்து நோக்கும் அறிஞர்கட்கும், புதிய பல கருத்துக்கள் புலப்படும் என்பது என் திண்ணமான எண்ணம். அறிஞர்கள் என் குறையைப் பொறுப்பார்கள் என்னும் நம்பிக்கை யுடையேன்.

வாழ்க நக்கிராள் வாக்கு!

—: 0 :—

MAHARAJAPADHYAYA
U.V. SWAMIKATHA IYER LIBRARY
MADRAS 41

